BİZ HALKIZ GELECEK ELLERİMİZDEDİR

özgür gelecek

16-31 OCAK 1994 SAYI: 20 FİYATI: 10.000 TL (KDV DAHİL)

HALK ORDUSUNDA KÜLTÜREL ŞEKİLLENME ÜZERİNE
12-13. sayfa
MAOİZM KONFERANSI KATILIMCILARIYLA RÖPORTAJ
10-11. sayfa
TUZLA DERİ İŞÇİLERİNDEN EYLEM HAZIRLIĞI
8. sayfa
ÖNCÜ PLASTİK İŞÇİLERİ KISKAÇ ALTINDA
8. sayfa
KORE YARIMADASINDA KRİZ
23. sayfa
GECEKONDU HALKINDAN PROTESTO
7. sayfa
EVLİLİK VE AKRABA İLİŞKİSİ
21. sayfa
MEKSİKA'DA KÖYLÜ İSYANI
24. sayfa

Nilüfer ATAV

"Nilüferler ölmez!"

■ TİKKO gerillası Nilüfer ATAV, 3 Ocak günü, faşist TC ordusu tarafından Artvin-Borçka'da katledildi. Nilüfer ATAV'ın naaşı, 200 civarında bir kitle tarafından, TKP/ML bayrağına sarılarak toprağa verildi. Cenazenin bu şekilde sahiplenilmesini hazmedemeyen polis, Ankara Temsilcimiz Badegül ATAV'ın evini bastı, Ankara büromuzu da mühürledi. Temsilcimizi ve birçok okurumuzu gözaltına alan polis, 21 Ocak'a kadar "gözaltı süresi" aldı.

4. Sayfa

TİKKO gerillaları karakol bastı

■ TKP/ML-TİKKO gerillaları, 4 Ocak günü Dersim'in Altınyüzük (Şakak) Karakolu'nu bastı.

4. Sayfa

TKP/ML yargılıyor:

■ "Uyuşturucu ticareti, fuhuş ve benzerleri burjuva düzenlerinin ayrılmaz parçalarıdır. Partimiz uyuşturucu ticaretini bir insanlık suçu olarak kabul ederek, bununla mücadele etmeyi görev bilir." *5. Sayfa*

ASKERE GİTMEMEK YAYGINLAŞIYOR;

Firarlar kitleselleşiyor

■ Devlet ve ordu halkın gözünde güvenilirliğini yitiriyor. Gerilla savaşı karşısında acze düşen TC yenilgi psikolojisiyle hata üstüne hata yapıyor.

■ TC askerlerini aldattı! Zorla askerlik yaptırdığı yetmiyormuş gibi, bir de verdiği sözde durmayınca tepkiler açığa çıktı. Halka karşı savaşmak istemeyen ve haksızlığa tepki duyanlar firar ediyorlar. Askerler, faşizme hizmet için değil, halka hizmet için savaşın, halk ordusuna katılın!

3. Sayfa

Halk çocukları zorla askere alınıp halka karşı savaştırılırken kodamanların çocukları keyif çatıyor.

Kamu çalışanları yeniden sokaklarda

■ 13 Ocak günü, bütün Türkiye'de memurlar iş bıraktı. 500 bin kamu çalışanı1 günlük grevle, ekonomik-demokratik taleplerini dile getirdi. Memurlar fiili kazanımlarından daha geri yasa tasarısını reddettiler.

■ Ankara'da polis memurları vahşice copladı ve yaklaşık 100 kişiyi gözaltına aldı. İzmir'de ise kitleyi dağıtamadı. Malatya'da 40 kişi gözaltına alınırken, Kayseri ve İstanbul'daki eylemler olaysız geçti. *14. Sayfa*

Zafer bir kez daha tutsakların

■ Çeşitli cezaevlerindeki kararlı devrimci direnişler zaferle taçlandı. Devlet ne derse desin, 27 Temmuz Genelgesi'nin fiilen uygulanması tutsaklar tarafından durduruldu. Gaspedilen haklar tek tek geri alındı.

6.Sayfa

Rosa ve Karl yüzbinlerle anıldı

■ 15 Ocak 1919'da Nazi'ler tarafından katledilen Rosa Lüxemburg ve Karl Liebknecht, Almanya'da 100 bin kişinin katıldığı bir gösteri yürüyüşüyle anıldı. İki devrimcinin yattığı mezarlığa yürüyen kitle, Alman emperyalistlerini ve burjuva basını şaşırttı.

7. Sayfa

www.partizanarsiv.net

Okurdan

TMK ve tartışılan laiklik

Boyalı basında sıkça karşılaştığımız haber laikliğe karşı olan düşüncelerin terörle mücadele kanunu (TMK) kapsamından çıkarılması doğrultusunda TBMM'ne bir önerge verilmesidir.

Laikliğe karşı olan düşüncelerin yargılanmasının TMK'dan çıkarılması doğrultusunda hükümette anlaşmazlık sözkonusudur. Çıkarılmak istenmesinin nedenlerinden biri şeriatı savunan güçlerin faaliyetlerini daha sağlıklı bir şekilde sürdürmelerine zemin hazırlamaktır. Bir taraftan emperyalizmin desteklediği islami sermaye güçlendiği müddetçe şeriat talepleri de gericiler arasında yoğunluk kazanmaktadır. Bugün bizzat devletin içindeki güçlerin yoğun olarak islami hareketler tarafından yönlendirildiği bilinmektedir. Özellikle bu hareketler devlet tarafından yönetim organlarına yerleştirilmekte ve iktidarı hedeflemektedir. Devlet (kendi deyimiyle laik devlet) bu duruma sessiz kalmakta ve bugün propagandasını yaptığı sözde laik politikasıyla çelişmektedir. Parlamento içerisinde laikliği savunduklarını iddia eden partiler (SHP, CHP, DSP) havaya zıplamakta laik devleti yıktırmayız, ödün vermeyiz nutukları atmaktadırlar. Hangi laikliği yıktırmazlar? Olmayan bir şey yıkılabilir mi? TC tarihinde laiklik hiçbir zaman uygulanmamıştır ki yıkılsın ya da yıkılmaya çalışılsın. Laik düzenin kahraman savunucusu yeni zeytin dalı Murat Karayalçın SHP'nin özellikle son dönemlerde Sivas ve olaylarıyla sarsılan prestijini yeniden kazanma çabası içerisine girmiştir. Bunu yaparken de en önemli aracı laikliği sonuna kadar kullanma amacındadır. Ama inandırıcı olmamaktadır. Çünkü yakınmalarına karşı tüm SHP'lilere şu sorunun sorulması gerekir. Kendinize gelin muhalefet değilsiniz iktidar ortağısınız yakınmayı kime yapıyorsunuz, hükümet sizsiniz. Tabii bu arada hem muhalefetteki partiler hem de iktidardaki partiler laiklikten ödünün çok önceden verildiğinin, belirleyici olanın sermaye olduğunun ve yavaş yavaş emperyalizm destekli islami sermayenin iktidara oynadığının farkındalar. ama faşist politikaları gereği tüm siyasi partiler laiklik aldatmacasıyla halkımızdan oy toplamak için oyunlarını sahneliyorlar.

İkincisi TMK kapsamının genişletilmeye çalışılması doğrultusunda devletin harekete geçmesi. Bu yeni düzenleme sadece devrimci demokratları içine alacak nitelikte olmakla kalmıyor en sıradan insanı dahi suçlayabilmek, cezalandırabilmek için düzenlenmeye çalışılıyor. Artık herkes suçlu konumunu kazanıyor. Elbette bizlere göre düşünce suçlusu olamaz ama devletin bakış açısıyla yasalar konusunda az da olsa yumuşak davrandığı tabakalarda TMK'ya alınarak bu ufacık lütufta ortadan kaldırılmaya çalışılıyor (devletin bu lütfu bedavaya vermediği aşinadır.) Yani kısacası insan olmaya çalışan, devletin yozlaştırıcı batağına karşı direnen herkes TMK'ca suçlu ilan ediliyor. İşte o zaman belki de hayatınızda hiç sormadığınız ya da sormaya cesaret edemediğiniz bir soruyu kendinize sorarsınız... Neden? Demokrasinin bu kadarı da fazla artık.

Bizim için belirleyici laikliğin uygulanıp uygulanmaması değildir. Laiklik uygulansa dahi ezen-ezilen çelişkisini ortadan kaldırmayacaktır. Bizim davamız sınıfsaldır. Demokratik Halk Devrimiyle başlangıcını yapacağımız kesintisiz devrim sürecinde laikliğe ya da benzeri tampon politikalara ihtiyaç duyulmayacaktır. Ben özellikle bu konuya halkımızın üzerinde oynanmaya çalışılan oyunları bin nebze de olsa açığa çıkarmak için ele aldım. Laiklik ayrı bir yazı alanıdır. Yaşadığımız ülke koşullarında alternatif tek düşünce MLM ışığında DHD, sosyalizm ve komüminzmdir. Devlet hangi yasaları koyarsa koysun bizleri yolumuzdan döndürmeyecek ve halkların haklı mücadelesi ezen-ezilen çelişkisi ortadan kalkana kadar devam edecektir. Sınıfsız, sömürüsüz bir dünya için MLM saflarında örgütlü mücadeleye.

Bir Özgür Gelecek okuru

Adı konulmadık bölge uygulaması

Elbistan, Maraş iline bağlı ilçelerdendir. En büyük köyünün nüfusu 75 bin dolayındadır. İlçeye bağlı ova ve dağlık köy sayısı 150'dir ve bir o kadar da mezrası vardır. Bölgemiz adı konmadık olağünüstü hal bölgesi uygulaması içerisindedir. Devlet etnik kökeni de körükleyerek kendi yararına faydalanmaktadır. Suni köylerde koruculuğu yaygınlaştırmakta, özel tim ve Denizli'den getirdiği zırhlı birliklerle Nurhak, Cela, Çiftik gibi bölgelerde sayıları 4 bini bulan asker, panzer, tank, top, helikopterle dağları, taşları, ormanları bombalamaktadır. Devrimci-demokrat yapıya sahip köylüleri, mezraları boşaltmakta halka İsrail tipi görülmedik işkenceler uygulamaktadır. Tabi bunlar sadece o bölgedeki köylüleri mi? Köyde görev yapan öğretmenler de onlar için çıban başı haline gelmiştir. Hele köylülerin sevdiği bir öğretmense ve hele de Eğit-Sen'li ise durumu daha da kötüdür! Son zamanlarda Denizli'den gelen birliğin komutanı binbaşı yüzbaşılar köy öğretmenlerine karşı daha da acımasızca saldırmakta, onları potensiyel suçlu görmektedir. Devlet içine düştüğü çıkmazdan kurtulabilmek için çırpındıkça biraz daha dibe doğru batmaktadır. Ustaların da dediği gibi burjuvazi kaybedeceğini anladığı zaman katliamlara varan saldırılar düzenler halka karşı. Çünkü halk onların gözünde potansiyel suçludur. Ah şu halk herşeye boyun eğseydi de ölümü göze alan saldırılar düzenlemeselerdi burjuvazinin kalelerine. Ne iyi olurdu o zaman, şu paşacıkların forslu apoletleri de hep parlak kalırdı.

Elbistan'dan bir Özgür Gelecek okuru

Uşak'da İP çarpıtması

2.1.1994 tarihli Aydınlık gazetesinde "Uşak'ta sosyalistler İşçi Partisi'nde birleşti" başlığı altında gerçeklerin tamamıyla çarpıtıldığı bir yazı yayınlandı. Uşak Partizan ve Özgür Gelecek okurları olarak yapılan yanlışlığı düzeltmek ve bunlara gereken cevabı verebilmek için bu yazıyı kaleme alma gereğini hissettik.

Yazının bazı bölümleri şöyleydi. "İşçi Partisi İl Örgütü farklı kökenlerden gelen sosyalistler tarafından kuruldu. Kuruluşta TKP/ML, HK, Dev-Yol, Dev-Sol ve TDKP gibi hareketlere sempati duyan insanlar görev aldı." Bir dönem devrimci-demokrat insanları deşifre ettirip polise katlettiren Aydınlık gazetesi geçmişteki tavrını yeniden gündeme getirdi. Yalnız unuttukları bir şey var devrimciler dostunu düşmanını günübirlik seçmez. Bütün bunlar yetmezmiş gibi, dağınık ve örgütsüz olan bu insanlar İşçi Partisi'nin güya sağlıklı olan çatısı altında toplanmaya karar verdiler.

Biz Partizan ve Özgür Gelecek okurlarının, İşçi Partisi'ne bakış açımız düzen partilerine bakışımızdan farksızdır. Bu yüzden ne İşçi Partisi çatısı altında birleşme ne de İşçi Partisi'nin ideolojisini benimseme gibi bir durumumuz yoktur. Solun, Aydınlık gazetesi konusundaki tavrını yeniden düzenlemesi gerekir. Bunun için Aydınlık yeterli malzemeyi geçmişte olduğu gibi bugün de kendisi veı yor.

Uşak Partizan-Özgür Gelecek okurları

N İ L Ü F E R

A T A V

Özgürlük yürüyüşünün kızıl gülü Nilüfer;
Düştüğün topraklar kanınla kızıllaştı, kızıllaşacak.
Karadeniz dağları/bozkırı yangınlaşacak.
Anadolu toprağı sizlerle gülvatanlaşacak.
Devrim hamuruna kattığın emek
Kavga fırınında pişecektir.
Baş koyduğun davan sensiz de sürecek.

Artvin/Borçka'da şehit düşen **Nilüfer Atav'ı** saygıyla anıyoruz.

Partizan-Özgür Gelecek

Nilüfer ATAV

Sevdanın kusursuzuna
sevdalanmak
Bedenini yüreğinin ateşiyle
ısıtmak
Halk için meşale olup yanmak
Kan ve alınteri ile yeniden bir ülke
inşa etmek
Gerekirse umudu mavzerin
namlusuna dayamak
Ve cellatla işkencedeyken gülmek
Bize mahsustur.

Kavganın ateşini yüreğinde hiç söndürmeyen Nilüfer dostumuz

Artvin-Borçka'da şehit düştü.

O'nun taşıdığı bu isyan ateşi yüreklerimizde yanıyor ve yanacaktır.

Ankara Büro çalışanları
Badegül Atav, Nebahat Polat
Murat İnceler

Kavgan kavgamızdır!

Nilüfer ATAV

Burjuva-feodal değer yargılarını yerle bir eden ve zincirlerini kopararak özgürleşen Nilüfer Atav Tüm emekçilerin ve dünya halklarının özgürlüğü için savaştı ve bu uğurda şehit düştü.

"Bu köhnemiş düzeni yıkalım" çağrın çağrımız, kavgan kavgamızdır. Sana ve tüm devrim şehitlerine sözümüz odur ki Kadını-erkeğiyle onurlu ve özgür bir toplumu yaratacağız.

Yeni Demokratik Kadın Derneği

OKURLARIMIZIN DİKKATİNE

Kemal BOZTAŞ Vakıflar Bankası Nuruosmaniye şubesindeki Yurtiçi ve Yurtdışı hesapları kapatılmıştır. Bundan sonra, Hasan BÜYÜKDERE, Yapı Kredi Bankası Çemberlitaş Şubesi Yurtdışı: Mark hesabı: 3001530-5 Avusturya şilini: 3001531-3

Yurtiçi: 94597-2 hesaplarına yatırılması önemle duyurulur.

Özgür Gelecek

özgür gelecek

elinize daha sağlıklı geçsin istiyorsanız

ABONE OLUN!

ABONE BEDELİ: Yurtiçi
6 aylık (12 sayı) 120.000 TL 1 yıllık (24 sayı) 240.000 TL
Yurtdışı
6 aylık (12 sayı) 48 DM 1 yıllık (24 sayı) 96 DM

Banka makbuzunun fotokopisini "Özgür Gelecek Gazetesi, Umut Yayımcılık Ltd. Şti. Oğul Sokak No. 16/2 Sultanahmet/İSTANBUL" adresine gönderin.

— 6 aylık/1 yıllık gazete bedeli olarak 120.000 TL/240.000 TL'yi **Yurtiçi Hesap No:** 94597-2 **Hasan BÜYÜKDERE** : Yapı Kredi Bankası Çemberlitaş Şubesine yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.
— 6 aylık/1 yıllık gazete bedeli olarak 48 DM/96 DM'yi **Hasan BÜYÜKDERE** : Yapı Kredi Bankası Çemberlitaş Şubesi **Mark Hesabı**: 3001530-5 yurtdışı hesabına yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

ADI SOYADI:
ADRESİ:
ŞEHİR:
TELEFON:

İMZA

UMUT YAYIMCILIK VE BASIM SANAYİ LİMİTED ŞİRKETİ adına Sahibi ve Yazıişleri Müdürü: **Bülent ÖZDEMİR**, Genel Yayın Yönetmeni: **Aydın HANBAYAT**, **Yönetim Yeri:** Oğul Sokak No. 16 Sultanahmet-**İSTANBUL Tel**:(0212) 516 25 38 - (0212) 516 60 20 **Faks**: (0212)518 23 23, **BÜROLAR: KARTAL:** İstasyon arkası, Pınar Pasajı-İşhanı Kat4/57 Kartal/İSTANBUL **Telefax:** (0216) 353 38 12 **ANKARA:** Necatibey Cad. No. 80-12 Maltepe Tel-Faks: (0312) 230 63 27, **İZMİR:**Mehmet Ağa Mah. 853. Sok. Özyurtsever İşhanı Kat:2 No:212 Konak **Tel**: (0232) 4 419 309, **ÇUKUROVA:** Atatürk Cad. Belediye Karşısı Çıkmaz 103. Sokak Seven Ap. Kat 1 Daire 1 **Tel:** (0322) 4 573 780 Adana, **MALATYA:** Tabakhane Mah. Bakırcılar Çarşısı Yanı Sarıbeyoğlu İşhanı K:2 NO:64 **Telefaks**: (0422) 322 08 04, **KAYSERİ:** Sivas Cad. Stad İşhanı Kat:6 N0:605. **Tel:** (0352) 222 52 10 **TOKAT:** Meydan Çarşısı Küflüoğlu İşhanı Kat:3 No:83, **Avrupa Temsilciliği:** Basel Halkevi Erlen Str. 58-4057 Basel SCHWEIZ **ABONE KOŞULLARI: Yurtiçi**, 6 aylık (12 sayı) 120.000 TL, 1 yıllık (24 sayı) 240.000 TL. **Yurtdışı,** 6 aylık (12 sayı) 48 DM, 1 yıllık (24 sayı) 96 DM, **Yurtiçi Hesap No:** 94597-2 **Hasan BÜYÜKDERE** : Yapı Kredi Bankası Çemberlitaş Şubesi, **Mark Hesabı**: 3001530-5, **Avusturya Şilini**: 3001531-3, **Baskıya Hazırlık:** UMUT YAYIMCILIK, **Basıldığı Yer:** GÜL-OFSET, **Dağıtım:** YAY-SAT

www.partizanarsiv.net

Asker gitmiyor-firar ediyor!

TC ordusu çözülüyor ve halk artık eskisi gibi askerliğin vatan savunması olmadığını anlıyor. On yıllardır, "vatan borcu" ve "vatan savunması" adı altında, güya, vatanı işgal edecek, mandasına alacak emperyalizme ve uzantılarına karşı vatanı koruyorlarmış gibi ordu besleyen, halktan çocuklarını alan ve faşist disiplin altında kişiliğini ezen, kendi çıkarına uygun kafa yapısı şekillendirmeye çalışan egemen sınıflar artık bu oyunu rahatlıkla oynayamıyorlar. "Vatan koruyoruz" derken aslında vatanın emperyalizme satıldığı, ülke kaynaklarının emperyalist sömürgecilere peşkeş çekildiği geniş kesim tarafından henüz görülemese de, ordunun, düzene başkaldıran Kürt ulusuna ve çeşitli milliyetlerden emekçi halkın öncüsü çağdaş Spartaküslere karşı savaştığını, giderek büyüyen belli bir kesim görüyor, yaşıyor.

"Askerliğini yapmayana kız verilmediği, adam sayılmadığı" vb. şeklindeki feodal kültür şekillenmişliğinin yanında, resmi ya da özel işyerlerinde işe girmede zorluklarla karşılaşan insanlar, bir de, vatanı koruduğu şeklinde "yurtsever" duygularla dolu olarak heyecanla askere gidiyorlardı. Üstlerinin hakaretlerine, küfür ve aşağılamalarına, fiziki ve psikolojik ezilmelere katlanıyorlardı. Ve herşeyi, sayılı gün olan terhisine endeksleyip, yeniden "adam olmuş" duygularıyla evine-işine dönüyordu.

Belli oranda, kabul edilmiş toplumsal zorunluluğa dayanan bu olgu, esas olarak da yasal ve cebri zorunluluğa dayanıyordu. Asker kaçaklarının "kaçaklığı" her yerde karşısına çıkabiliyordu.

Öyle ki, halkta, bunun "zorunlu görev" olduğu şeklindeki kabullenmişlik nedeniyle; grevine askerlerin müdahale ettiği işçi, köyünde jandarma baskısı ve cebrini yaşayan köylü, okulu kışlaya çevrilen öğrenci, mahallesi yeniden işgal edilen gecekondulu vb. toplumun hemen hemen tüm kesimi askere karşı çıkma noktasında belli bir "koruyucu" duyguyla hareket ediyordu. Çünkü "sorunu askerlerle değildi, onlarda kendisi gibi halk çocuklarıydı ve zorunlu olarak yapıyorlardı" vb. Gerçekten de halk çocuklarıydı ama burada haklı olan işçi, köylü, öğrenci, gecekondulu olduğuna ve askerler halk yararına değil, egemen sınıflar adına halka karşı bir konumda olduğuna göre, sömürücülerin bu oyunu engellenmeliydi.

Özellikle gerilla savaşının gelişmesiyle tablonun aldatıcılığı kırıldı. Askerler emekçi halklara ve haklı savaşlara karşı savaşıyorlardı. Faşizme hizmet ediyorlardı. Vatan savunması yapmıyor, vatanın satılmasını koruyor, buna karşı çıkanları vuruyorlardı. Gerçek tablo işte bu kadar açık, acımasız ve haksızdı.

Bu haksızlığı ortaya çıkaran silahlı mücadele ve gerilla savaşı oldu.

Kürt ulusunun Kendi Kaderini Tayin Hakkı mücadelesinde Kürt gerillaları ve Kürt köylülerini katletme görevini; sınıfsal kurtuluşu ve sömürüsüz bir dünya mücadelesini yürüten çeşitli milliyetlerden işçi-köylü gerillalarını ve emekçi halkları susturma, ezme, işkence yapma, evini tarlasını yakma, hayvanlarını öldürme, tutsak düşmüş savaşçı ve militanlarına işkence yapma, cezaevinde tutma vb. görevlerini üstlenen askerler, yani egemen sınıfların maşa olarak kullandığı askerler ancak sıkı bir direniş ve karşı saldırıyla karşılaştıklarında düşünmeye başladılar. Yanıtsız kalan sorular, bunalımlar hergün biraz daha yoğunlaştı. Gerilla kuvvetlerinin en elverişsiz koşullarda dişiyle-tırnağıyla direnmesi karşısında sorular ve korkular birbirini kovaladı. Halk çocuklarının ateşe atılırken kompradorların ve yönetici bürokratların züppe çocuklarının neden askerlik yapmadıklarını sorgulamaya başladılar. Faşist disiplin ve şiddet-hakaret de bu birikimi arttırdı.

Demokrasiye geçiyoruz söylemleri ve görüntü oluşturma zorunluluğu karşısında askerlik süresini daha yeni üç ay indirmişlerdi. Paralı askerlik sistemini çıkararak da, "vatan borcu" aldatmacasının açığa çıkmasına yol açmışlardı. **"Vatan borcu değil, parası olmayanın cezası"** konumuna düşmüştü askerlik.

Bu koşullarda askere gitmeme, firarlar ve askerlerde psikolojik rahatsızlıklar iyice arttı. Devrimci-demokrat çevrelerin-bir kısmı, ayağını topallaştırararak sadece Kürdistanda savaşa gitmeme şeklinde ele alsa da- bir bütün olarak askere gitmeme, askere oğul yollamama tavırları da etkili oldu. Ordu ve askerlik sadece Kürt ulusuna karşı savaşta silah sıkanlar olarak değil, bir bütün olarak değerlendirildi ve bugün de meyvesini verdiği gibi sisteme karşı tavır alındı.

Devlet ve ordu halkın gözündeki güvenilirliğini hergün biraz daha yitiriyordu. Gerilla savaşı karşısında askeri acizlik içerisinde bulunan TC. aynı zamanda ekonomik ve sosyal sorun ve mücadeleler karşısında bunalıyordu. Her alanda bunalmışlardı, çözülme, moral bozukluğu yaşıyorlardı. Yeniliyorlardı. Yenilgi psikolojisi hata üstüne hataya sürükledi onları.

Önce, askere gitmeyenlere, firar edenlere ve yüksek okulda okuyan öğrencilere yönelik alınan tedbirler ve askere götürme kararları toplumda tepki alınca bunu gevşetmek zorunda kaldılar. Hem "zaten kaçak olan birisini yakalayıp sırtına asker elbisesini giydirip 'hadi' desen bile ne kadar savaşacaktı? "Halkın tepkisi egemen sınıflara bunu anlatmıştı. Ama bu kez de, nasılsa birkez gelmiş, zaten ellerinde olan ve emir altında bulunanlara yöneldiler.

TC. bir anlamda, askere gidenle, üstelikte bütün kurallarını kendisinin koyduğu sözleşme denebilecek kuralları ihlal edince, bugüne kadar biriken tepki su yüzüne çıkmaya başladı.

Cumhurbaşkanından, başbakanına, bakanlarına kadar farklı gerekçelerle savunulan 72/4,73/1 ve 2. tertiplerinin terhis sürelerinin uzatılması, tepkileri patlattı. Faşist disiplinle yaratılan korku nedeniyle askerlerin sesiz kalacakları, kendilerine boyun eğecekleri düşünülmüştü. Ancak faşizm bunda da yanıldığını görecek. Daha ilk günleri yaşanmasına ve henüz resmi kanallarla orduya tebliğ edilmemesine rağmen ordudan firarlar artmıştır. İntihar girişimleri, protesto eylemleri yaygınlaşmaktadır. Hatta Özgür Gündem gazetesinin yazdığına göre; Tekirdağ, Beşiktepe kışlasında, firar eden askerler ve protesto yürüyüşü yapılması yanında aynı zamanda kışla içine TKP/ML-TİKKO, PKK ve DS imsalı pankartlar asılmıştır. Doğu'da, Batı'da, Ege'de.. hemen her alanda tepkiler yoğunlaşmaktadır. Subayları vurmaması, isyana kalkışmaması ya da intihar etmemesi için askerlere mermilerin verilmediği de haberler arasındadır. Karşı çıkılacak olgunun, sadece gerillalara kurşun sıkmaya gitmemek değil, aynı zamanda o kurşunu üretmemek, taşımamak, diğer donanımları hazırlamamak ve ülkenin diğer alanlarındaki askeri görevleri de yapmamak olduğu bu olayda anlaşılmıştır. Askerlerin tepkileri sadece T.Kürdistanı'nda değil, her tarafta ortaya çıkmaktadır. Ve iyi olan da böylesidir. Yayılan haberlere göre, TC ordusunun en büyük dağ komando tugaylarından birisi olan Hakkari dağ komando tugayından 40 komando asker firar etmiştir. Diyarbakır'da Türk ve Kürt askerler birbirlerine girmiş, çatışma çıkmıştır. Trakya'dan Ege'ye. Ankara'ya kadar birçok yerde askerlerin eylemleri gündemi işgal etmektedir.

Bu tablonun batı ayağının olmaması önemli bir eksiklik olacak ve halk nezdinde sadece "korkudan kaçıyorlar" demagojisi yaparak egemenler kendilerine haklı bir yer bulabileceklerdi. Ve en önemlisi de, sistemin kendisi sadece bir parçasıyla teşhir olacaktı. Burada altını birkez daha çizelim ki, sorun sadece T.Kürdistanı'nda yapıp yapmama değil, faşizme askerlik yapıp yapmama sorunudur. Süreç de bu yaklaşımı haklı çıkarmıştır.

Neredeyse toplumun tamamına yakınını ilgilendiren ve bunca önemli olaylara yol açan konu nedense boyalı basının ilgisini çekmemektedir. Efendisinin sesi olan boyalı basının, halkın tepkisi karşısında efendisinin sesi bile olamadığını, savunamadığını, diğer yandan basıncılık-habercilik görevini günlük gazete olarak sadece Özgür Gündem ve Aydınlık'ın yaptığını görüyoruz.

Yıllardır halka, devrimci-demokratlara ve aydınlara yönelik uygulanan faşist cebir ve baskılara ses çıkarmayan, görmezden gelen boyalı basın, İnter-Star'ın 5 gün kapatılma kararına (ki, onun da hiçbir ciddiyeti olmamıştır. İnter-Star, Tele On adı altında yayınına hiç ara vermeden devam etmiştir ve HBB'nin ... programcısının 5 gün tutuklu kalmasına karşı vaveyla koparmıştır. Demokrasi, İnsan Hakları, fikir özgürlüğü ancak o günlerde akıllarına gelmiştir. O da, gerçekten muhalif olmaya özgürlük değil, uşaklık yaparken, kısmen çizgiyi aşma anlamında bir özgürlüktür.

Olaydan oy avcılığı amacıyla yararlanmak isteyen ya da hatanın düzeltilmesini salık veren bir kısım egemen sınıf partilerini bir yana bırakırsak; askerlerin, asker ailelerinin, devrimci-demokrat kamuoyunun, insan hakları kuruluşları ve çeşitli DKÖ'lerinin bu uygulamaya karşı seslerini yükseltmeleri halk güçleri açısından iyi bir ortam yaratmıştır. Geniş halk kesimleri açısından ordunun, askerliğin ve haksızlığın ne olduğunu görme ortamı elverişli bir konuma gelmiştir.

"Askerlik sözleşmesi" denebilecek taahhütlerin yerine getirilmemesi;

"Kazanılmış hak" denebilecek sözleşme hükümlerinin ihlal edilmesi;

Terhis gününe endekslenmiş psikolojik hazırlık;

Yeni yaşamını organize etmek üzere düşünülmüş iş vb. hazırlıklar;

Faşist displinle kişiliklerinin ezilmesi, kütür ve hakarete maruz kalmalar;

Kompradorların büyük toprak ağaları, aşiret reisleri ve devlet büyüklerinin çocuklarının neden askerlik yapmadıkları;

Parası olanın askerliği satın alması olayı;

Asker ölülerine ve ailelerine saygılı davranılmaması; ölen ya da yaralanan askerlerin haklarının verilmemesi;

Ama en önemlisi de, kimin için askerlik yaptıkları ve kimlere karşı niçin savaştıkları sorusu vb. nedenler bugün askerlerin tepkilerinin nedenleridir.

Bir yandan düzenli orduyla gerilla savaşının üstesinden gelemediklerini kabul ederek özel ordu kurarken şimdi askerlerin terhis sürelerini uzatıyor ve savaşı sürdürmelerini istiyorlardı. "Acemi askerlerle olmaz, tecrübeli asker lazım" derken de yalan söylüyorlardı. Zira "tecrübeli" denilenler bugüne kadar zaten savaşın içindeydiler. Ve gerekli gördükleri sayıda kuvvet "tecrübeli" olarak ellerinde vardı.

Çevre ülkelerdeki tehditlerin arttığı gerekçeleri de yalandır. Emperyalizmin onayını almadan ya da kışkırtması olmadan bir savaşın çıkması sözkonusu değildir. Şu anda aniden ortaya çıkan bir savaş durumu ya da tehdit de yoktur. Ama eğer çıkacak bir savaş sözkonusuysa bunun, terhisleri uzatılan sayıdaki askerler nedeniyle engellenebileceğini düşünmek olsa olsa saflığın dikalası olacaktır.

Ancak, görünen odur ki, hükümet, çevre ülkeleri kışkırtarak ve karşılıklı polemik ortamları yaratarak kendisini haklı çıkartma taktiklerini de başvurmaktadır. Bu oyuna da dikkat edilmeli, açığa çıkarılarak teşhir edilmelidir.

Sorun TC'nin kendine güvensizliğidir. TC'yi yöneten ordu ve Genel Kurmay yenilgi ve kendine güvensizlik psikolojisine girmiştir. Seçimler arefesinde böyle büyük risk taşıyan kararı onaylayan hükümet de, hem aynı psikolojiye girmiş hem de ülkenin gerçek yöneticisinin direktifini uygulamış olmaktadır.

Ne kadar çok sayıda asker olursa, ne kadar çok savaş araçları olursa kendini o derece güvende hisseden komprador patronlar ve büyük toprak ağaları devleti, şimdi asker sayısının çokluğunun değil niteliğinin önemli olduğunu da artık anlayacaktır. **Zira gönüllü ve inançlı savaşçı herşeyden üstündür.** Bugüne kadar bol asker sayısına ve büyük büyük silahlarına karşın, küçük çete kuvvetleri karşısında başarısız olan ve yenilgiyi tatmaya başlayan faşist ordu, halkın nelere kadir olduğunu yaşayarak öğrenecektir. Faşist disiplinle ve cezai yaptırımlarla değil, gönüllülük temeline dayanan savaşçılıkla savaşın kazanılacağını çeşitli milliyetlerden Türkiye halkları kanıtlayacaktır.

Hırçınlık ve kinle, öldürülen gerilla cesetlerine işkence yapılması, cesetlerin kolu-bacağı kesilerek, parçalanarak ya da kadın gerilaların çırılçıplak teşhir edilmesi de faşizme has bir davranıştır. Hiç bir, ama hiçbir vahşet ve katliam haksızı haklı yapamaz ve haksızlığın karşısında emekçileri sonsuza dek susturamaz. Yapılan katliam ve ölülere karşı uygulanan vahşet sadece ve sadece faşist diktatörlüğün tarihin çöplüğüne atılmasına hizmet edecektir. Ölülere bile (hem de dinden imandan bolca söz ederek) saygısızca ve canice davrananların tutunacak dalı kalmamıştır. Artık onları "Milli Şef" de kurtaramaz. Tarih hükmünü vermiştir, hüküm uygulanacaktır. Kürt ulusu kendi kaderini tayin edecek, tüm milliyetlere eşit hak sağlanacak ve çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı kendi kurtuluşunu elleriyle yaratacaktır! Zorla disipline ettiği askerlerin ve de halkın üzerine vahşice gitmesi karşısında kimse çaresiz değildir. Dönem çok değişmiştir. 12 Eylül'deki kısıtlı olanaklar genişlemiştir. Ülkeyi terketme bir alternatif olmaktan çıkmış, savaşçı alternatifler toplum bazında da kendisini kabul ettirmiştir. Artık çeşitli milliyetlerden halkın ve gençlerin yüzlerini döndükleri Dersim'ler, Kaçkar'lar, Toros'lar vardır. Ve faşizmden hesap sorulmaktadır.

Cesedinin üzerinden tan geçilen gerilla Deniz SON. Emekçi halkı aldatmak için dinden-imanc ölüye saygıda çok fazla söz eden faşist egemen sınıfl gerilla cesetle çeşitli organla keserek, tahri ederek cani duygularını da tatmin etmeye çalışıyorlar. Halk düşman faşist caniler, devrimci adal gazabından kurtulamayac

www.partizanarsiv.net

"Artvin'den bir ses, Nilüferler ölmez"

Ankara/Ozgür Gelecek- 3 Ocak günü Artvin'in Borçka ilçesinde, kırsal alanda devlet güçleri ile girdikleri çatışmada 2 TİKKO gerillasının şehit düştüğü öğrenildi.

Kesin olmayan bilgilere göre, yakalanan bir milisin ifadesi doğrultusunda TİKKO'ya ait bölgedeki sığınıklar ele geçmişti.

Henüz doğrulanmayan bilgilere göre, gerillaların köyde kaldığı evin sahibi ilçeye giderek gerillaları ihbar etmişti. Bunun üzerine operasyona başlayan jandarma ve özel tim, sadece bu operasyon için köyün kardan kapalı olan yollarını açarak köye giriyor.

Burada çıkan çatışmada Nilüfer ATAV (Serda) ayağından yaralı olarak yakalanıyor ve özel tim tarafından ensesine ve sırtından kalbine doğru yakın mesafeden sıkılan iki kurşunla infaz ediliyor. Adli tıp otopsi raporu da bu durumu doğruluyor.

7 Ocak günü Nilüfer'in cenazesini alan ailesi, aynı çatışmada şehit düşen diğer TİKKO gerillasının da cenazesini almak istiyor, fakat henüz ailesi bulunamadığı için cenaze verilmiyor.

Nilüfer ATAV'ın cenazesi TKP/ML bayrağına sarılarak toprağa verildi.

"TİKKO ŞEHİTLERİ ÖLÜMSÜZDÜR"

Nilüfer Atav'ın cenaze töreni 9 Ocak '94 günü Ankara'da yapıldı. Yaklaşık 150-200 kişinin katıldığı cenaze töreninde Nilüfer'in ailesi, dostları ve yoldaşları vardı. DEP Batman Milletvekili Nizamettin Toğuç, Belediye-İş 1 Nolu Şube Başkanı Veli Doğan ve İşçi Partisi Ankara İl yöneticileri de törene katıldılar.

Şehit devrimciler için yapılan cenaze töreni, onlar için son görev değildir. Bu törende Nilüfer için yapılan son görev olamazdı-olmadı da. Yaşamı boyunca hiçbir eylemi kaçırmayan Nilüfer'in cenaze töreni de, devlete karşı hınçların haykırıldığı, devrim andı içilen bir eylem oldu. Nilüfer de TKP-ML bayrağına sarılı tabutu ile, arkadaşlarının omuzunda katıldı bu eyleme.

Düşüncesine saygı gereği cenaze namazı kılınmayan Nilüfer Atav'ın tabutunu saat 13'de Karşıyaka morgundan alan kitle, burada tabutu TKP-ML bayrağına sarıp, kızıl karanfillerle süsledikten sonra oluşturulan kortejle yürüyüşe başladı.

Kortejin en başında Nilüfer'in büyük bir kumaş üstüne işlenmiş ve kızıl karanfillerle donatılmış bir resmi vardı.

Hemen arkada Nilüfer'in ailesi ve diğer TİKKO şehitlerinin anaları yürüyordu. Anaların ardındaki büyük pankartta "TİKKO Gerillaları Ölümsüzdür" yazısı okunuyordu. Bu pankartın ardındaki kitle ise Nilüfer yoldaşı taşıyordu.

Nilüfer hangi şehit yoldaşının ardından yas tutmuştu ki, O'nun arkasından yas tutucaklardı. O, her şehit haberi ile düşmana olan kinini biraz daha pekiştiriyor ve mücadelesine biraz daha sıkı sarılıyordu. Şimdi yoldaşları da yas tutmuyor, O'nun mücadelesine sahip çıktıklarını haykırıyorlardı. Gerçi, herkes biraz bunaldı, içlerinde bu sızı taşıyorlardı, ama biliyorlardı ki, attıkları "Yaşasın Partimiz TKP-ML", "TİKKO vuruyor, Karadeniz kızıllaşıyor" ve "Patron Ağa Devletini Yıkacağız, Halk İktidarını Kuracağız" sloganları Nilüfer yoldaşın hedefiydi.

Artvin-Borçka'da yaralı yakalanan Nilüfer, ensesine ve sırtından kalbine sıkılan iki kurşunla infaz edilmişti, katiller belliydi ve sloganlarla ilan edildi: "Nilüferin Katili Patron Ağa Devleti". Yaşlı bir ananın siyanı ise tören boyunca dinmedi. "Genç kızlara, genç erkeklere kıyanlardan hesap sorulsun", "onlar öldürür biz doğururuz", "ölenlerin kanı yerde kalmayacak" diye duygularını dile getirdi. "Çiller'in, Türkeş'in, İnönü'nün, Erbakan'ın yakasına yapışalım, evlatlarımızı öldürüyorlar, askerde ölüme yolluyorlar" diyerek katılan kitleyi daha duyarlı olmaya çağırdı.

Mezar ziyaretine gelen insanlar ve mezarlık işçileri bu değişik cenaze töreninin gelişmesini ilgiyle izliyorlardı. Alışık olmadıkları bir cenaze töreniydi. Dillerde dua yerine sloganlar, ellerde kızıl karanfiller ve göğüslerde, "Selam Olsun Halk İçin Döğüşenlere, Silah Elde Toprağa Düşenlere-Nilüfer Yoldaş Ölümsüzdür" yazılı Nilüfer'in resimleri vardı.

Hepimizin yakından tanıdığı ve sevdiği Nilüfer'in annesi Mercan Ana da en az Nilüfer'in yoldaşları kadar vakur bir şekilde yürüyordu ve devlete lanetler yağdırıyordu.

Bu arada ölülerden bile korkanlar da aldıkları yoğun önlemlerle oradaydılar. Bir otobüs çevik kuvvet dışarıda beklerken, onlarca sivil de kitlenin her hareketini fotoğraflıyor ve videoya alıyordu.

Mezar yerine gelen kitle burada öncellikle Nilüfer yoldaş ve tüm devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşunda bulundu. Ardından devrim andı içen kitle, burada da marşlara ve sloganlara devam etti. Her ne kadar bedeni toprağı düşse de "Artvin'de Bir Ses Nilüfer'ler Ölmez" sloganı, O'nun mücadelesinin devam ettiğini duyuruyordu, bu arada katillere de bir mesaj vardı: "Kızıl Ordu TİKKO katillerin peşinde."

Mezarı başında Nilüfer için konuşmalar yapıldı. O'nun kişiliği anlatıldı. Gerillaya katılırken, Ankara'da kazandığı parayı son kuruşuna kadar harcayıp yoldaşlarına kazak, gömlek götürdüğünden bahsedildi. Ve Nilüfer yoldaş demişti ki, "Bu evden kızıl gelinlikle çıkacağım." Herkes biliyordu ki O' yiğit bir Partizandı. Nilüfer'in mezarı başında konuşma yapan ablası Badegül Atav, "O inançları uğruna savaştı ve inançları yolunda şehit oldu. O dostluğun, yoldaşlığın, kavganın en boyutlusunu yaşadı. Nilüfer benim minik kuşumdu, kardeşimdi, canyoldaşımdı. Bir yanım Nilüfer'i kaybetmenin acısıyla doluyken, bir yanım huzurlu. Çünkü o inançları uğruna öldü ve bugün dostları, yoldaşları arasında parti bayrağına sarılı olarak gömülüyor. O da bunu isterdi. Eğer böyle olmasaydı yüreğim hep buruk kalacaktı." diyerek özünde şehit cenazelerine, onlara yaraşır bir şekilde sahip çıkmanın devrimci bir görev olduğunu ve bu görevi yerine getirmeyenlere kendilerini tekrar tekrar sorgulamaları gerektiğinin de mesajını veriyordu.

Ardından tabuttan çıkarılan Nilüfer'in bedeni TKP-ML bayrağına sarıldı. Yoldaşlarının ellerinde de TKP-ML bayrakları vardı. Kızıl bayrağa sarılı olarak toprağa verilen Nilüfer'in mezarı,300 şehidin anısına 300 kızıl karanfille süslendi. Nilüfer kızıl gelinlikle toprağa verilmişti ama aynı kızıl bayrak yoldaşlarının ellerinde hala dalgalanıyordu.

Daha sonra kitle, aynı yerde bulunun TKP-ML/TİKKO şehidi Hasan Cabat'ın ve Erol Karataş'ın mezarını ziyaret etti. Burada da bir saygı duruşu ve konuşma yapıldı.

Kitlenin geri döndüğü araçlar uzun bir süre onlarca sivil oto tarafından takip edildi. Otobüslerden inen ve gruplardan ayrılanlardan gözaltına alınanlar oldu, aynı gün serbest bırakıldılar.

KATİLLERDEN EV BASKINI

Faşist TC'nin silahlı uşakları, Nilüfer'in cesedini teşhir etmekle, kendileri teşhir olmuşlardı. Bağımsızlık, Halk Demokrasisi ve Sosyalizm kavgasında şehit düşenlere sahip çıkılmasını görmek, onları daha bir kudurganlaştırıyordu. 12 Ocak günü, Ankara Temsilcimiz Badegül Atav'ın evini arama bahanesiyle basan katiller sürüsü, evde bulunan temsilcimiz Badegül Atav'ı, nişanlısı Kamil Eser'i ve Eser'in yeğenleri Zeynep, Neslihan ve Nazlı Çöğürcü'yü "gözaltına" aldılar. Polisin, cenazeye katılanları video ile saptadıktan sonra operasyon başlattığı ve birçok insanı "gözaltına" aldığı gelen haberler arasında. Ayrıca biz baskıya girerken Ankara Büromuz'a karakol kurulduğunu, büroya gelen muhabirimiz Nebahat Polat'ın gözaltına alındığını, büromuzun da mühürlendiğini öğrendik.

Artvin'in kızıl gülü SERDA (Nilüfer ATAV) yoldaş kimdir?

Bir yoldaşı anlatıyor;

1970 Yozgat doğumlu olan Nilüfer yoldaş, devrimci düşüncelerle daha çocuk yaşta tanıştı. Yaşı ilerledikçe, bilgisini arttırarak, TKP/ML düşüncesiyle tanıştı ve kısa sürede benimsedi. Aktif bir TKP/ML taraftarıydı artık.

Güleç yüzü ve insani ilişkilerdeki sıcaklığı, onun, kısa sürede dostları ve diğer devrimci çevrelerle iyi ilişkiler kurmasını sağladı. Düzenli olarak okuyor, birtakım kültür-sanat faaliyetlerine de katılarak, kendisini geliştirmek için yoğun çaba harcıyordu. Bulunduğu ilde (Ankara'da), yoğun olarak DKO faaliyetlerinde bulunuyordu.

Kısa sürede; açlık grevlerinin, direnişlerin ve işgallerin ayrılmaz bir parçası ve katılımcısı olmuştu. Nerede bir haksızlık varsa, o artık oradaydı. Uzun süre bu şekilde faaliyete devam etti. Devrime ve halkın davasına daha fazla katkı sağlamak isteğiyle yüreği, gerilla saflarına katılma sevdasıyla yanıp tutuşuyordu.

Bu durumu tanıdığı insanlara acıtı ama uzun bir süre yanıt alamadı. Fakat bir defasında daha zorlayıcı oldu. Kararı kesindi. Kendi deyimiyle "Ne olursa olsun, gerilla faaliyetine katılacağım!" diyor ve başka da birşey söylemiyordu.

Şehrin dağınıklığından ve kokuşmuşluğundan çıkıp, savaşın orta yerinde çelikleşmeyi seçip, TİKKO'ya katılmak için TKP/ML'ye başvurdu. Başvurusunun olumlu değerlendırıldığı gün, onun en mutlu günü oldu. Hemen hazırlıklarına başlamıştı bile. Sabırsızlıkla, gideceği günü bekliyordu. İşte o beklenen gün gelip çatmıştı. Herşey kesindi. Randevu verilmişti artık. Görüşme noktasına gitmiş ve kıra götürecek arkadaşla ilişki kurmuştu. Gerekli hazırlıklar yapıldıktan sonra yola çıkıldı. Bölgeye yaklaştıkça daha bir sabırsızlanıyor ve büyük sevinç duyuyordu.

İlk gidişte, birtakım eksikliklerden dolayı, gerilla ile ilişki kuramadı. Hiçbir zaman kararlılığını yitirmeyen Nilüfer yoldaş; yaşanılan bir dizi olumsuzluktan sonra, Ekim 1993'de yeni faaliyet alanına ulaştı ve büyük bir coşkuyla TİKKO gerillaları içerisindeki yerini aldı.

Yıllar yılı özlemini çektiği yaşamın içindeydi. Kararlı, fedakar ve ilkeli tavırlarıyla kısa sürede örnek bir gerilla olmuştu.

O artık Artvin'in kızıl gülüydü. Sempatik ve örnek davranışlarıyla köylüler tarafından sevilip benimsenmişti. Attığı mücadele tohumları yeşermeye başlamış ve kısa sürede, köylüler tarafından aranan bir insan olmuştu.

Kış için barınak hazırlıklarının yapıldığı ve kendisinin nöbette olduğu bir gün, düşmanın yoğun kuşatmasını farkedip, hemen mevzilenerek çatışmaya başlamış, ansızın neye uğradığını anlayamayan düşman, diğer yoldaşların da mevzilenip saldırmasıyla panikleyerek geri püskürtülmüştü. Bu durumdan yararlanan gerilla, çatışma bölgesini terketmişti. Birliğin sağlıklı bir şekilde geri çekilmesini; Nilüfer yoldaş, mevzilendiği yerden düşmanı sürekli kurşun yağmuruna tutarak sağlamıştı.

Bu çatışmada birliğinden ayrı düşen Nilüfer yoldaş, yoldaşlarıyla yeniden ilişkiye geçmek için hıç zaman kaybetmedi. Bunun için tüm kanal ve yöntemleri kullandı.

Düşmanın bölge üzerindeki yoğun ablukası ve saldırısı olmasına rağmen; 3 Ocak 1994 günü sabaha karşı, Artvin ilinin Borçka ilçesine bağlı Uğur köyünün Kaldırım Mahallesi'nde, düşmanla girdiği çatışmada şehit düştü.

Nilüfer yoldaş, TİKKO üyesiydi.

TİKKO karakol bastı

Haber Merkezi- TKP/ML TİKKO gerillaları,4 Ocak günü Dersim'in Altınyüzük (Şakak) köyü Jandarma karakolunu bastı. Yoğun kış şartlarına rağmen TC askerlerine sık sık darbeler indiren gerillalar, bu kez de 10 askeri safdışı bıraktılar. Olayla ilgili olarak yerel kaynakların verdiği kesin olmayan bilgilere göre, gerillalar Altınyüzük Karakolu'nun suyunu keserek, buradaki askerleri zor durumda bıraktılar. Daha sonra da karakola baskın düzenlediler. Çatışma sırasında Dersim'in çeşitli bölgelerinden karakola gönderilen takviye birlikleri de, gerillalar tarafından pusuya düşürüldü. Pusu sonucu çok sayıda askerin gerillalarca öldürüldüğü de yerel kaynakların verdiği bilgiler arasında.

Karataşçılar TDP taraftarlarını kurşunladı

Haber Merkezi- 15 Aralık günü, afişe çıkan 4 TDP (Türkiye Devrim Partisi) taraftarı, Dursun Karataş yanlıları tarafından kurşunlandı. Paris'in Strasbourg Saint Denis semtinde, Serap Kolukırık'ı anma amacıyla afişleme yapan TDP taraftarlarını Bedri Yağan yanlısı sanan Karataş yanlıları, tabancayla üç el ateş ettiler. Saldırı sonucu TDP taraftarlarından biri ayağından yaralanırken, bir diğerinin bacağını kurşun sıyırdı. Olaydan sonra bir duyuru yayınlayan TDP taraftarları şöyle dediler: "Olaydan 3-4 gün sonra yaptığımız araştırma sonucu, bize saldıranın Dursun Karataş taraftarı olduğu ortaya çıktı. Bunun üzerine Dursuncularla görüşmeye gittik. Dursuncular bizden özür dileyerek, yanlışlık yaptıklarını, aslında Bedricileri hedeflediklerini bize aktardılar. Bizim afişe çıktığımız akşam, Bedriciler de afişe çıkmıştı. Biz saldırıya uğradıktan sonra, haber alıp gizlenmişlerdi.
Devrimcilerin görevlerini bırakıp birbirlerini öldürmeleri çok acı bir olaydır. Güçlerini birleştirip faşist cuntaya karşı kullanmak yerine, birbirlerine karşı kullanıyorlar ve böylece faşist cuntaya hizmet etmiş oluyorlar."

5 TDKP militanı katledildi

Haber Merkezi- 8 Ocak günü, Dersim'in Mazgirt ilçesine bağlı Hezirge köyünü basan faşist TC güçleri, Türkiye Devrimci Komünist Partisi (TDKP) mensubu 5 militanı katletti.
Sabah saat 9.00 civarında başlayan ve öğlen saat 15:00 civarında sona eren çatışma sırasında, TC güçleri bomba kullandılar. Bu bombalamalar sonucu aralarında militanların kaldığı ev de dahil olmak üzere köydeki üç ev tahrip oldu. Katledilen TDKP militanlarının isimleri şöyle: Hamdullah Berk, Kemal Üçdül, Haskar Kılıç, Saliha Akyol ve Mahmut Sönmez.
Bu çatışma sırasında faşist TC ordusunun verdiği kayıplar hakında kesin bilgi edinilemedi. Ancak yerel kaynaklara göre en az 5 asker, TDKP militanları tarafından öldürüldü.
Çatışmada katledilen Saliha Akyol'un cenazesi, Ovacık'ta kitlesel bir katılımla toprağa verilirken, esnaf olayı protesto etmek için kepenk kapattı.

TKP/ML-TMLGB'den yoğun eylemler

Haber Merkezi- Türkiye Komünist Partisi (Marksist-Leninist)'e bağlı komünist gençlik örgütü Türkiye Marksist-Leninist Gençlik Birliği, 23'ün Aralık ayı içerisinde yoğun eylemler gerçekleştirdi.

TMLGB militanları, 23 Aralık 1993 günü, Maraş katliamının yıldönümü nedeniyle, İstanbul'daki yaklaşık 20 banka şubesine molotof kokteyl atarak katliamı protesto ettiler. Molotof kasırgası sonrası, bankaların milyarlarca liralık hasara uğradığı öğrenildi.

Ankara'da, bu eylemlerden 4 gün sonra, Başkan Mao'nun 100. doğum yıldönümü nedeniyle 7 banka şubesi molotoflandı.

28 Aralık 1993'te ise, İstanbul/Fatih'te korsan gösteri yapan TMLGB militanları, yolu yakarak kestikten sonra, civardaki Pamukbank şubesini molotofladılar. Yaklaşık 50 kişiden oluşan militanlar, "**Maraş Katliamının Hesabı Sorulacak!**" sloganını attıktan sonra, civardaki Yapı Kredi, Halk Bankası ve İmar Bankası şubelerini molotoflayarak büyük ölçüde tahrip ettiler. Bu gösteride "**Maraş Katliamını Unutmadık, Hesabını Soracağız! TKP/ML-TMLGB**" ve "**Başkan Mao'nun Yolunda İleri! TKP/ML-TMLGB**" imzalı iki pankart açıldı. Başkan Mao ile ilgili pankart, korsan gösteri bitiminde yola asıldı. Gösteri sırasında, polislerin havaya ateş açtığı görüldü. Sıkı güvenlik önlemlerine rağmen, polis göstericilere yanaşma cesaretini gösteremedi.

Mao Zedung'un 100. doğum yıldönümü nedeniyle yapılan eylemler Ocak ayında da sürdü. 6 Ocak günü, yaklaşık 10 kişilik bir grup Göztepe Devlet Malzeme Ofisi mevkiinde yol kesti. Araba lastiği yakarak ve zemini molotoflayarak yolu ateşe veren militanlar, yol üzerindeki üst geçide TKP/ML-TMLGB imzalı "**Yaşasın Marksizm-Leninizm-Maoizm**" yazılı pankart astılar. Bu eylemle, uluslararası E-5 karayolu 20 dakika felç edildi. Burada da, polisin çevrede yoğun önlemler aldığı ancak korkudan yaklaşamadığı görüldü.

www.partizanarsiv.net

"Uyuşturucu ticareti, fuhuş ve benzerleri burjuva düzenlerinin ayrılmaz parçalarıdır"

Ön Açıklama : Gazetemize PTT kanalıyla gelen, Türkiye Komünist Partisi (Marksist-Leninist) Merkez Komitesi imzalı bildiriyi, güncelliğinden ve öneminden ötürü aynen yayınlıyoruz.

Zaferle ışıldayan köylü gerilla savaşımızın yanı sıra şehirlerdeki eylemlerimiz ve daha da önemlisi, işkencehanelerdeki yoldaşlarımızın ard-arda düşmanı kendi inlerinde yenilgiye uğratan baş eğmez komünist tutumları; halkımıza moral ve güven aşılarken, egemen sınıfları partimize karşı topyekün saldırıya geçirtti.

Partimiz TKP/ML'nin gelişmesi ve yoğun eylemliliği egemen sınıfları acze düşürerek, bir yandan partimize karşı fiili saldırılarını artırırlarken, diğer yandan da iğrenç bir şekilde düzenlenen senaryolarla kara çalmalarda bulunmaktadırlar. Örneğin, Hürriyet gazetesinde MİT kaynaklı haberlerle kâh PKK ile silahlı çatışmaya girdiğimizi, bu çatışmalardan birinde sözümona PKK'lı komutanlardan Doktor Baran'ı yaraladığımızı, kâh partimizi uyuşturucu kaçakçılığı ile ilgili göstermeye çalıştılar. Onların bununla yapmak istedikleri, devrimci kitlelerin partimize duyduğu güveni zedelemek, güvensizliğe sevkederek düzenlerine bağlamaktır. Kara çalma yöntemi sömürücüler için yeni bir şey olmadığı gibi sadece ülkemiz burjuvalarına özgü bir olgu da değil. ABD emperyalizmi ve Peru'daki Fujimori yönetimi de Peru Komünist Partisi için aynı iddialarda bulunmuştu. Ve halen de bulunmaktadır. Uluslararası düzeyde bunun değişik örneklerine rastlamak mümkündür.

Partimizin 20 yıllık onurlu mücadele tarihi ortadadır. Bunu dost da, düşman da bilir. İnsanlığın kurtuluşu için mücadele eden partimiz, uyuşturucu ticaretini bir insanlık suçu olarak kabul eder. Bununla mücadele etmeyi bir görev olarak kavrar. Uyuşturucu ticareti yapan mafya gibi kurumlar emperyalist, kapitalist burjuva feodal sistemlerin yarattığı ve bunlardan ayrı düşünülemeyecek kurumlardır. Ülkemizde Demokratik Halk Devrimi ile emperyalizm, komprador kapitalizm ve feodalizm tasfiye edilecek, durmaksızın sosyalizme geçilecektir. Demokratik Halk Devrimi ile, mafya gibi kurumlar da sistemden kaynaklanan diğer tüm pislikler gibi, tarihin karanlıklarına gömülecektir. Komünizme kadar bu mücadeleyi tekrar tekrar gerçekleştirecek olan kültür devrimleriyle sürdürerek bu tür pislik yuvalarına karşı amansız olacağız. Komünizmin kitabında halka zararlı olan hiçbir şeye yer yoktur. Pragmatizm, Makyavelizm kan emici egemenlerin felsefesidir. Onlar, cennetlerini koruyabilmek için her yolu mübah görürler; sahtekarlık, yolsuzluk, uyuşturucu kaçakçılığı, fuhuş onların en karakteristik özellikleridir. Mafya, onların devletlerinin ta kendisidir. Asil Nadirler, Yahya Demireller, İnci Babalar, Ergun Gökneller, Ahmet Özallar, Cem Özenlerle kol kola olanlar kimlerdir?! Fuhuş holdinginin patroniçesi olan Manukyanlarla övünenler kimlerdir?! Bütün görsel ve yazılı medyalarını fuhuşun, yolsuzluğun, çürümüşlüğün örgütlenmesinin hizmetine sokanlar ve örgütleyenler kimlerdir?! Çok düşünmeye gerek yok. Hiç kuşkusuz bütün soruların yanıtındaki adres: kan emici komprador patron-ağa devletidir.

Komünistler açık ve dürüsttürler. Hile, aldatma, yolsuzluk, pragmatizm ve Makyavelizmin amansız düşmanlarıdırlar. Kullanacakları araçların insanlığın kurtuluşunu gerçekleştirecek olan komünizm amacına uygun olmasına özel ve bilinçli bir itina gösterirler. "Araç her şey, amaç hiç bir şey" düşüncesine şiddetle karşıdırlar. Dolayısıyla, kullandıkları araçlar da, amaçları olan komünizm gibi temizdir. Emekçilerin kurtuluşu için mücadele edenler, emekçilere zarar verecek tüm tutumlardan özenle kaçınırlar. Halkın bir tek iğnesine zarar vermezler. Onun dayandığı bir tek güç vardır: Halkın Gücü! Dünyayı değiştirmede emekçi kitlelerin bu kudretli, yaratıcı ve kahredici gücü her şeye yeter de artar. Paranın gücüne tapanlar, sömürücü burjuva egemen sınıflardır. Sermaye onların anasıdır. Ki bu sermayenin her gözeneğinden kan ve irin akmaktadır. Her kurşunda emekçilerin kanı ve canı vardır. Sermaye düzenine karşı mücadele eden partimiz, halkın gönüllü katkılarına değer biçer. Uyuşturucu zehirinden, yolsuzluklardan ve benzerlerinden gelecek her şeyi elinin tersiyle iter. Bakmaya bile tenezzül etmez. Öyle trilyonlar varsın onların olsun!

Devrimciler yaşadıkları toplumdan açıktır ki Çin seddi ile ayrılmazlar. Düzenden kaynaklanan olumsuzlukların şu veya bu şekilde devrimci saflara yansıması olasılığının bilincinde olan partimiz, bu tür olumsuzluklara asla müsamaha etmeyecektir. TKP/ML'li olmak, halkın hizmetinde olmak demektir, halkın çıkarlarını her şeyin üzerinde tutmak demektir. Sömürü ve zulüm düzenlerine karşı komünizm için hiç bir fedakarlıktan, zorluktan kaçmamak, bin kılıç darbesiyle parçalanmaktan korkmamak demektir ve emperyalist, kapitalist sistemin tüm pisliklerine karşı alternatif olabilmek demektir. Partimiz bu anlayışla hareket eder. Hiç bir kara çalma, iftira ve alçaklık bu gerçeği çarpıtamaz, gölgeleyemez!

31 Aralık 1993

-Yaşasın KSİ Perspektifiyle Yürütülen Köylü Gerilla Savaşımız!

-Uyuşturucusuyla, Fuhuşuyla, Yolsuzluğuyla, Rüşvetiyle ve Bütün Kurumlarıyla Kahrolsun Komprador Patron-Ağa Devleti!

-Yaşasın Partimiz TKP (ML) ve Önderliğindeki TİKKO, TMLGB!

TKP/ML MK
Türkiye Komünist Partisi
(Marksist-Leninist)
Merkez Komitesi

Demirkaya: "Karalamalarının sebebi korkmaları"

Haber Merkezi- Hacı Demirkaya, 8 Aralık 1993 tarihinde Küçükyalı'daki evinin tespit edilmesi üzerine, ev çıkışında gözaltına alınmış; Gayrettepe "Emniyeti"nde, filistin askısı, düz askı, ayaküstü askı, askı süresince elektirk verme, meydan dayağı, vücudun çeşitli bölgelerine çıplak kablo sararak elektrik verme, kafaya elektrik verme, kafaya sürekli darbe, cinsel organı sıkma ve burkma, falaka, iç organları sıkarak ezme, her askı sonrası saatlerce soğuk su altında tutma ve ardından klima gibi soğutucu bir aletin önünde bekletme, fiziki işkence süresi dışında bir hafta civarı ayakta tutularak uykusuz bırakma vb. işkencelere tâbi tutulmuştu. Demirkaya işkencecilerin hiçbir sorusuna cevap vermeyerek tavır koyup, şube süresince açlık grevine girmiş, polisin hesaplarını boşa çıkartmıştı. Daha sonra, 20 Aralık 1993 günü İDGM tarafından tutuklandı.

Hacı DEMİRKAYA

Demirkaya, tutuklandıktan sonra Sağmalcılar Özel Tip Cezaevine, ertesi gün de Bursa Özel Tip Cezaevine götürüldü. Bu süreç içerisinde, burjuva basında Demirkaya ve TKP/ML TİKKO hakkında birçok karalayıcı haber çıktı. 24 Aralık 1993 tarihinde, yazılı bir basın açıklaması yapan Demirkaya, bu karalamaları şöyle anlatıyor: "Faşist diktatörlüğün ücretli katil sürüleri, burjuva basını vasıtasıyla; özelde beni, benim nezdimde de partimizi karalamak amacıyla Hollanda'ya 130 kilo eroin kaçırıldığı ve bundan 34 milyar elde edildiği, bu paranın Nihat Doğan adıyla bankada açtığım bir hesap numarasına aktarıldığı yazılarak adi ve alçakça iftiraya başvurulmaktadır. Bu tamamen aşağılık bir iftiradır. Düşmanın Komünist ve devrimcileri karalama ve yıpratma çabaları yeni bir yöntem değildir.Mücadele geliştikçe daha çok başvuracakları bir yöntemdir."

Demirkaya yazılı açıklamasında, "Düşman ve basını, bu iddiada bulunurken en ufak bir kanıt ileri sürmemektedir." derken, şunları da ekliyor: "Sorgu süresince, bize buna ilişkin en ufak bir soru bile sorulmuş değildir. Benimle hiçbir siyasi ilişkisi olmayan ve benimle bağlantısı olduğu iddia edilerek getirilen kişilerde de böyle bir bilgi olması sözkonusu olmadığı gibi, onlara böyle bir şey [illegible] sorulmuş değildir. Eroin iddiasıyla şubeye getirilmiş, tanımadığımız ve onun da bizi görmediği bir kişi, bize dahil edilmeye çalışılmış ve iddiaya maruz tuttukları sözkonusu kişiyi bırakmışlardır. Senaryosunda başarıya ulaşamayan düşman, denetimindeki burjuva basını vasıtasıyla teşhir ve yıpratmaya başvuruyor."

Demirkaya, TKP/ML ve TİKKO hakkında da şunları söylüyor: "Partimiz gerçek Marksist-Leninist-Maoist bir partidir. Bütün MLM partiler (hatta diğer devrimci örgütler bile) anlayış olarak uyuşturucuya ve dolayısıyla ticaretine de karşıdırlar. Bu nedenle anlayış olarak karşı olduğu bir işi yapması mümkün değildir. Komünistler kitleleri uyuşturmaya değil, tersine uyandırma ve harekete geçirmeye çalışırlar. Bu, bizi düşmandan ayıran temel bir farktır. Partimiz kuruluşundan bu yana böyle bir ticaret yapmadığı gibi gelecekte de yapmayacaktır. Bunu halkımız ve devrimci çevreler bildiği kadar düşman da biliyor.

Egemen sınıfların borazanı basının bu yalan ve karalamalarının altında yatan gerçek, partimizin gerek birliğinin pekişmesi, gerek askeri gücü TİKKO'nun bu yıl yüzde yüzün üzerinde gelişme göstermesi ve yeni gerilla alanlarına kalıcı yerleşmesi, askeri araç-gereç ihtiyaçlarının temininde sistemli bir gidişatın gözlemlenmesi ve bunun sonucu gerilla eylemlerinin nitelikli ve üst boyutta saldırı hazırlıkları içinde bulunmasının ve yine kırda kitle desteğinin daha bilinçli ve daha hızlı gelişmesinin düşmana verdiği korkunun sonucudur."

www.partizanarsiv.net

Dolaysızca

Ferhat Ali

Emperyalist düzensizliğin düzeni

"Yeni dünya düzeni", emperyalist düzensizliğin düzenidir. Bundan nüfus ve etki alanlarının "sükunet" ortamında "barışçıl" yöntemlerle talan edilmesi anlaşılmalıydı. Bu, II. emperyalist paylaşım savaşı sonrası oluşturulan dengelerin, kurulan ilişkilerin yeniden kalıba dökülmesiydi. Dahası dünyanın için için kaynayan sorunlarının "işbirliği", "uzlaşma" ve "barışçıl" biçimde çözümlenmesiydi.

Bu mümkün müydü?

Asla!

Geçmiş tarihsel sürecin tanıklığına başvuralım önce. Kısaca zaman tüneline girelim: Önce iki kutuplu dünya vardı: ABD ve Sovyetler Birliği. Sonra tek kutuplu: ABD. Önceleri, dünyanın ilişkileri, ABD önderlikli batılı emperyalist blokla, Sovyetler Birliği ve müttefiki modern-revizyonist blok arenasında şekilleniyordu. Sovyetler Birliği ve manyetik alanında vuku bulan ani ve köklü değişiklikler ve kurulu modern-revizyonist düzenlerin dolaysızca çıplak kapitalizme (klasik kapitalizm) evrilmesi ile Sovyetler Birliği pazar paylaşımında havluyu attı. Böylece ABD en güçlü rakibinden "kurtuldu." Dünya tek-merkezli çerçeveye oturdu. Zaman tünelinden çıkıyoruz.

Dünyada temel kuvvet odağı ABD idi artık. ABD bu durumdan yararlanarak, dünyaya tek başına hükmetmeye başladı. Kendi önderliğinde, müttefikleri aracılığıyla ve hem de Rus-Sosyal emperyalizminin her yere döşenmiş mayınlarına çarpmadan artık dünyayı yeniden şekillendirebilirdi. Ama bu nasıl olacaktı? Sovyetler Birliği ve Doğu-Avrupa'daki köklü değişiklik önemli boşluk yaratmış, yeni koşullar yeni dengeleri, yeni olgular yeni yapılanmaları gereksir olmuştu. Bir bakıma dünyanın düzeni bozulmuştu. Dengeler altüst olmuş; ikinci dünya savaşı içi ve sonrasında rayına koyulan ilişkiler büsbütün değişmişti. Geniş bir pazar alanı yeni emperyalist sahiplerini bekliyordu. Doğu-Avrupa, Balkanlar, Ortadoğu, Kafkaslar, Asya Pasifik yakasında her şey hareket halindeydi ve belirsizlik hüküm sürüyordu. Unutulmasın ki, dünyanın iki süper devletinden biri havluyu atmıştı ve bunun dünya çapındaki etkisi ve yarattığı boşluk fevkalade muazzamdı.

Evet, bu boşluk doldurulmalıydı. Ve bu boşluk ve II. Dünya Savaşı sonrası ilişkilerin, dünyanın bu yeni dönemecinde yeniden kalıba dökülmesi görevi, tek kutuplu dünyanın lideri ABD'ye düşüyordu. Tamda böylesi bir tarihsel kesitte ve tam da S.Birliği'nin dışta barışçıl bir iklime gereksinim duyduğu ve göreli olarak saldırı stratejisini terkettiği bir seyirde ABD önderlikli "yeni dünya düzeni" şemsiyesi açıldı. Yağma ve talan "işbirliği" yoluyla olacaktı. Başkaldırı ve ayağa doğrulmalar anında anlaşarak boğulup, ezilecekti. ABD önderlikli emperyalizm, elindeki sihirli değnekle dünyayı düzene sokacaktı. Ve işte buydu "yeni dünya düzeni!"

Mümkün müydü bu diye sormuştum. Ve yanıtlamıştım apaçık: Asla

Emperyalist "yeni dünya düzeni" dünyamızın dinamik çelişmelerine çarparak düzensizliğe gömülmekten geri kalamaz. Ayrıca dünyada bir "düzen"den değil, düzensizlikten ancak sözedilebilir. Özel mülkiyete dayalı düzenin hüküm sürdüğü, serbest piyasa mekanizmalarının egemen olduğu yerde düzenden sözedilemeyeceği ortadadır.

"Yeni dünya düzeni" şimdiden karaya oturmuştur.

Evet, emperyalistler arası ilişkide her ne kadar "işbirliği" geçmişe oranla daha fazla öne çıkmışsa da, bunun ilelebet böyle sürüp gitmesi düşünülemez. Ve böyle düşünmemek çok büyük bir yanılgı olur. Bunu böyle düşünmemek, yüzeydeki olgulara takılıp kalmak ve şimdilik görünmez bir biçimde etkide bulunmakla birlikte nesnel realiteyi belirlemede tayin edici olan zemindeki güçleri ve olguları görmemek demek olur. Olayların gidişatını tayin eden asıl olgular, derinde varlaşan ve için için kaynayan çelişkilerdir.

"Yeni dünya düzeni" ayakta kalamaz, çünkü II. emperyalist savaşı sonrası kabına sığmayan, yeni bir denge talep eden emperyalistler arası ilişkiler şiddet araçlarıyla kalıba dökülmeden yeniden bir yapılanma mümkün değildir. Emperyalistler arası dalaşma ve uzlaşma eğilimleri sağlam bir zemin üzerinde değildir. Ve emperyalizmin doğası gereği dalaş aslolandır. Emperyalist güç odakları, güçlerini ortaya koymaktan asla çekinmeyeceklerdir.

Bir yandan, üretici güçlerin gelişmesi ve sermaye birikimi arasında, öte yandan, mali sermaye için sömürgeleri ve nüfus bölgelerinin paylaşılmasından mevcut oransızlıkların ortadan kaldırılması konusunda kapitalizmin bulunduğu yerde savaştan başka araç var mıdır?

Dün olduğu gibi, bugün de Lenin'in bu çözümlemesi doğrudur. Barışçılık, işbirliği vb. yalnızca maskedir. Şimdiden yaşanan bölgesel savaşlar aslında emperyalistler arası çelişmelerin özeldeki yansımasıdır. Arkada duran emperyalizmdir. Bölgesel güçler yalnızca emperyalizmin maşasıdır. Bu demektir ki, emperyalistler arası savaş, dolaysızca değil, dolaylı yollarla ve emperyalist çevre gerisinde açık ya da gizli olarak ama tek tek parçalarda devam edegelmektedir. Bosna-Hersek, Kafkaslar, Orta-Doğu vb. en somut örneklerdir.

Bu demektir ki, emperyalist "yeni dünya düzeni" emperyalistlerin kendi aralarındaki pazarlar uğruna savaşımda şekillenen çelişkiye çarparak şimdiden düzensizliğe gömülmüştür.

"Yeni dünya düzeni" ayakta kalamaz, çünkü, dünyayı ikiye bölen antagonizma bangır bangır bağrıyor. Bir kutupta, toplumsal ürünün özel kapitalistler tarafından gaspedilmesi sonucu yaratılan sermaye birikimi, öteki kutupta, buna tekabül eden sefalet birikimi. Bu rasyonalite tüm dinamiği ile orta yerde durmaktadır. Ve açlığın ve ızdırabın acısını iliklerinde hisseden proletarya ömür boyu bu duruma katlanıp yaşayamaz. Bu demektir ki, "yeni dünya düzeni" burjuvazi-proletarya sınıfsal çelişmesini örtbas edemediği gibi, bunu daha da şiddetlendirir. Ve emperyalist düzensizliğin düzeni, bu dinamik çelişmeye çarpıp yıkılmaktan kurtulamaz. Kapitalist ülkelerdeki gelişmeler, bu çelişmenin ivme kazanacağının işaretini şimdiden veriyor.

"Yeni dünya düzeni" ayakta kalamaz; çünkü ezilen halkların mücadelesinin emperyalizmin bağrında yarattığı gedikler tüm yakıcılığıyla ayaktadır. Rakip emperyalistlerin pazarları ele geçirme uğruna savaşımları ve rakiplerini altetme mücadelesinden çok daha keskin, çok daha şiddetli olarak, ezilen halkların emperyalizme karşı yükselen mücadelesi, günümüzün en canlı gerçeğidir. "Yeni dünya düzeni" hergünkü pratikte, yaşamın devrimci eyleminde bu çelişmeye çarpadurmaktadır. Ne Peru'da yükselen halk savaşının alevleri, ne Ortadoğu'daki anti-emperyalist savaşım ve ne de dünyanın diğer kırık alanlarında sürgün veren gerilla savaşları "yeni dünya düzeni"ni dinlemektedir. Ezilen halkların sesi dalga dalga yayılmaktadır.

Yaşam, "yeni dünya düzeni"nin, dünyamızın dinamik çelişmeleri ortasında delik-deşik olduğunu kanıtlayageliyor. Toplumun, toplumsal evrimleşmesi, sıçramalı gelişim "yeni dünya düzeni"nin manyetik alanının dışında gelişiyor. Toplumsal yaşamın odağı sınıf mücadelesidir. Maoizmle yeni bir atılımın eşiğine varan sınıf mücadelesi, emperyalist "yeni dünya düzeni"ni süte düşmüş sinek gibi derinliklere gömmede asla gecikmeyecektir.

Gökkubenin altında sömürüye dayalı düzenler varoldukça "yeni dünya düzeni" yalnızca düzensizliğin düzeni olarak varlaşabilir. Ve daha şimdiden emperyalizm kendi şekillendirdiği "yeni dünya düzeni"nin düzensizliği altında pusulayı şaşırmıştır. Bu şaşkınlık ortasında proletarya, tüm gücüyle tarihsel süreçte dönüştürücü rolünü gösterecek, asla gecikmeyecektir. Bu asla unutulmamalıdır.

Özgür Gelecek yine toplatıldı

Haber Merkezi- Gazetemizin 19. sayısı da, İDGM tarafından toplatıldı. Toplatmaya gerekçe olarak, 2. sayfadaki "Alternatifin Alternatifsizliği", 3. sayfadaki "Türkiye Doğan Güreş'in Çiftliği Değildir", 4. sayfadaki "TKP/ML TİKKO'nun Son Eylemlerine ve Şehit Düşenlere İlişkin Mektup" ile "Dersim'de Üç Örgüt Ortak Açıklama Yaptı", 5. sayfadaki Ferhat Ali imzalı "Karikatürleştirilmiş Halk Savaşı" ile "TİKKO Kışın da Savaşıyor" ve "TKP/ML Merkez Komitesi Açıklama Yaptı", 19. sayfadaki "Dost Eli Dost kanına Bulaşmaz", 20. sayfadaki Kavganın Güncesi'nde "TKP/ML TİKKO propagandası yapıldığı" yazıları gerekçe olarak gösterildi. Konuyla ilgili olarak bir basın açıklaması yapan Sorumlu Yazışleri Müdürümüz Bülent Özdemir, "...**Tarih, Sosyalist Basın'ı, yaşanılan toplumsal ve sosyal gerçekleri yazmakla görevlendirmiş ve yetkilendirmiştir. Hiçbir güç, Sosyalist Basın'ın bu yetkisini kullanmasını ve bu görevini yerine getirmesini engelleyemez."** dedi.

Baskılar bizi yıldıramaz

Kayseri/Özgür Gelecek- Sosyalist basına yönelik olan baskı ve kapatma davaları sürerken, Kayseri temsilcimiz Hüseyin Bektaş hakkında yasadışı örgüt üyesi olmak ve propagandasını yapmak suçlarından dava açılarak, 3713 sayılı yasanın 7/2 maddesinde belirtilen suçu işlediği gerekçesiyle 1 yıl hapis ve 50 milyon da para cezası verildi. Temsilcimiz verilen cezayı şöyle değerlendirdi: "Bana verilen ceza genelde sosyalist basına yönelik olan baskıların bir parçası esas olarak da açtığım Özgür Gelecek Kitabevi'ni kapattıramamanın acizliğinin bir ürünüdür. Cezada kullanılan deliller ise çok komik. Sadece açtığım Özgür Gelecek Kitabevi'nin içine astığım posterler, sattığım dergi ve kitaplarla örgüt propagandası yapmışım (!) Tabi aynı davada açılan örgüt üyeliği suçundan da beraat ediyorum."
Daha önce de Temmuz ayında Kayseri Anadolu Fuarı'nda temsilcimizin açtığı Özgür Gelecek Kitabevi, polisin tüm baskı ve yıldırma çalışmalarına, hatta o dönem temsilcimiz Hüseyin Bektaş'ı birbuçuk ay tutuklamalasına rağmen kapattırılamamıştı.

Adana'da sosyalist basın bürolarına polis baskını

Adana/Özgür Gelecek- Devrimci Proletarya, Barikat ve Mücadele dergilerinin Adana büroları birer gün arayla polis tarafından basıldı. 28 Aralık '93 günü Devrimci Proletarya'ya baskın düzenleyen "terörle mücadele" ekipleri büroda bulunan kitapların ve dergilerin eski sayılarına el koydu. Barikat Dergisi'ne düzenlenen baskında büronun arşivine de el konuldu. Mücadele bürosuna yapılan baskında ise 4 kişi gözaltına alındı ve tutuklandı.
Bu baskınlar, Özgür-Der'de iki muhbirin açığa çıkarılması ve teşhir edilmesinin ardından olurken, 7 Ocak günü İşçinin Yolu muhabirlerinden biri Adana siyasi polisi tarafından gözaltına alındı ve muhbirlik teklifi yapıldı.

Elazığ Eğit-Sen üyesi öğretmenlere kitlesel sürgün

Malatya/Özgür Gelecek- Sendika üyelerine yoğunluklu sürgünler gündemde. İlk kitlesel sürgün Elazığ Eğit-Sen üyeleri üzerinde uygulamaya sokuldu. Konuyla ilgili görüştüğümüz **Eğit-Sen Elazığ Şube Başkanı Cafer Demir; 120'nin üzerinde sürgün beklendiğini; 50 öğretmen için sürgün kararı çıktığını, 19'u için bu kararın kesinleştiğini belirtti.**

Cafer Demir **"Tepkileri engelemek, kamuoyu oluşturulmasını engellemek için sürgünler tek tek açıklanmakta"** diyor.

Sürgünü çıkan öğretmenlerin sürgün gerekçeleri devlet memurları yasasının Atama ve Nakil Yönetmeliği"nin 28. maddesine dayandırılmakta.

Atama ve Nakil Yönetmeliği'nin 28. maddesine göre

a- Bir devlet memurunun adli, idari, inzibati bir soruşturma geçirmesi, bu soruşturma sonucunda o il sınırları içerisinde görev yapmasının sakıncalı görülmesi,

b- 2 yıl üst üste başarısız sicil olması.

Tayin adı altında yapılan sürgünlerin Atama ve Nakil Yönetmeliği'nin 28. maddesine uyup uymadığını sorduğumuzda: Cafer Demir **"Hiç birinin durumları bu maddeyle uygunluk arz etmiyor. 19 öğretmenden 4'ü hariç. Bu 4 öğretmen gözaltına alınmış, tutuklanmış ve beraat etmişler. Atamaları yapılmış yine mahkemece beraat kararı verilmiş. Yani devlet kendi mahkemelerinin kararlarına uymuyor."**

Cafer Demir, sürgünlerin esas nedeninin **"Elazığ'da var olan demokratik potansiyeli eritmek-sindirmek, Eğit-Sen'in çalışmalarını zayıflatmak olduğunu"** belirtiyor.

Bu süreç içerisinde CHP, SHP, ANAP, RP, İP gibi kimi siyasi partilerle görüşmeler yapılmış. Bu görüşmeler sonucu yukarıda adı geçen partiler; sürgün kararlarını olumsuz ve anti-demokratik bulduklarını, bu karara müdahale edeceklerini belirtmişler. Ayrıca SHP ve CHP konuyla ilgili ortak açıklama yapmışlar. Ayrıca Başkan Cafer Demir'in hazırladığı konuyla ilgili rapor SHP Genel Başkanı ve Başbakan Yardımcısı Murat Karayalçın'a da iletilmiş.

Sürgünler genelde Karadeniz illerine (Yozgat, Amasya, Aksaray, Trabzon, Rize, Samsun, Ordu) çıkartılmış.

Cafer Demir; sürgünlerin artarak devam edeceğini ve bunun yalnızca Elazığ'la sınırlı kalmayacağını, diğer bölgelere de sıçrayacağını belirtiyor. **"Çünkü"** diyor; **"Sorun demokratik mücadeleyi bastırmak-engellemektir. Düzen faaliyetlerimizden rahatsız olduğu için böyle bir uygulamaya başvurdu. Ayrıca bu baskılar sadece Eğit,Sen'le de sınırlı kalmayacaktır. Diğer sendikalara da yansıyacaktır."** Yani anlıyacağınız şimdilik piyango Elazığ Eğit-Sen'e vurdu. Yarın yayılarak birçok yere birden vuracaktır kuşkusuz. Tabi güçlü bir örgütlenme, tepkiler geliştirilmezse.

Sürgünden payını alanlar içerisinde 18-24 yıllık öğretmenlerde var. Başkan Demir **"Sözde toplumun çıkarları doğrultusunda yapılan sürgünler birçok aile ve öğrenciyi zor durumda bırakmıştır insanların yaşamı alt-üst olmuştur."** diyor.

Cafer Demir Eğit-sen Genel Merkezi'ni sürgünler karşısında tepkisiz ve duyarsız kalmakla eleştiriyor.

Ayrıca, tüm DKÖ, basın, siyasi partiler ve kamuyouna da bir çağrı da bulunuyor.

"Tüm DKÖ, basın, siyasi partiler ve kamuoyu bu anti-demokratik uygulamalara dur demek zorundadırlar. Elazığ Şube ve Yöneticilerine sahip çıkılmalıdır. Bu karar keyfi, anti-demokratik ve siyasi bir karardır. 28. madde gerekçesi gerekçesizliktir-tutarsızlıktır. Bir insan suç işliyorsa Kastamonu'da da işler. Bu uygulama güya ülke çıkarları gözetilerek yapılmış. Ancak, tam tersine, sosyal yaşantıya, öğrenciye zarar verecektir; birçok aileyi mağdur bırakacaktır. Demokrasinin temeli örgütlü yaşamdır deniliyor; şeffaflıktan bahsediliyor; ama insanlar örgütsüzleştirilmeye çalışılıyor; şeffaflık adı altında karanlık var, baskı var. Devlet doğal tepkisini gösteriyor, biz de doğal tepkimizi göstereceğiz. Biz demokratik mücadelenin bir parçası haline geldik."

"Direnişimiz ve kavgamız zafere kadar sürecektir!"

Sağmalcılar Cezaevi'nde bulunan TKP/ML-TİKKO davası tutsakları 27 Temmuz Genelgesi'nin iptali için yaptıkları açlık grevine ilişkin değerlendirmeyi aynen yayımlıyoruz:

Can ve kan pahasına kazanılan mevziler faşist TC. ve uşakları tarafından gaspedilmek istendi. Fakat komünist ve devrimcilerin yüksek fedakarlık özveri üzerine inşa ettikleri birlik, dayanışma, direniş setti ile karşılaştı.

27 Temmuz '93 tarihinde faşist TC.'nin ve MGK'nın kuklalarından olan Adalet Bakanı Seyfi Oktay tarafından kamuoyuna, niteliklerine uygun genelgeler dizisine bir yenisinin eklendiği açıklandı.

Bu faşist genelge ile amaçlanan ortadaydı. Daha önceki teşebbüslerinin bir devamı olarak yeniden komünistlerin-devrimcilerin birbirlerinden tecrit edilmesi ve güçlerinin dağıtılmasından sonra zorla, zulümle siyasi kimliklerinden arındırarak, pasif, edilgen, kişiliksiz birer birey durumuna getirmek.

Bütün bu amaçlanan hedeflere değil bir komünist, devrimci yurtsever insan olmanın onurunu taşıyan herkesin tavırsız kalmayacağı kesindir.

Peki bizim bulunduğumuz Sağmalcılar Cezaevi'nde bu genelgeye kendisine devrimciyim, devrim yapmaya soyundum, bu halka öncülük yapıp sorunlarını çözeceğim diyenlerin tavrı ne oldu? Bu konuda ne yazık ki üzülerek hepsi adına olumlu cevap veremiyoruz. Bu soruna cezaevi konseyinde yer alan beş örgüt (TKP/ML, TİKB, HDÖ, HKG, EKİM) dışındakiler tavırsız kalmayı tercih etmişlerdir. Unutulmasın onurlu bir yaşam ancak onurlu bir mücadele ile korunabilir. En başta bu sorunun direkt muhatabı durumunda olan cezaevindeki tutsaklardan bazı örgütlerin hem de örgütsel "tavır' olarak tavırsızlığı seçmeleri tarafımızca kabullenilecek, hoşgörüyle karşılanacak bir durum olamaz. Hatta bu konuda göstermiş oldukları "Bu eyleme gitmek boştur, hiçbir şey elde edilemez, boşuna enerji tüketiyorsunuz" şeklindeki "desteklerine" zaferimizle teşekkür ediyoruz! Bu konuda sorunun direkt muhatabı olmayan ailelerimizin bizlerle içine girmiş olduğu dayanışma ve harcadıkları emek öğreticidir. Ailelerimizin gösterdikleri yakın ilgi ve üzerlerine düşeni yapma konusunda gösterdikleri devrimci duyarlılık hepimize unutulmayacak güzel bir mücadele örneği olmalıdır.

Kendi somutumuzda bize dayatılan 27 Temmuz Genelgesi ve bu genelgeye karşı takınmış olduğumuz süresiz açlık grevi süresince yapılan özgün eylemlikler... Düşmana karşı takınılan tavırdan, gösterilen dayanışma, direnişçi ruh, tutarlılık ve ciddiyet, olayın önemini düşmana hissettirme temelindeki yaklaşımlarımız sonucu genelgenin pratik sonuçlarıyla birlikte kaldırılmasıyla sonuçlanmıştır.

Cezaevlerinin birer mücadele alanı olduğunu ve devrimle-karşı devrimin çatıştığı, kavganın hem de en zorlu, en çetin alanlarından biri olduğunu unutmamak gerekir. Çetindir; çünkü bu alandaki devrim savaşçılarının elindeki tek silah inançları ve iradeleridir. O halde bu alandaki mücadelenin sınırları, irademiz dışında ne kadar sınırlı olsa da bizlere düşen bu sınırları zorlamak ve hep daha iyiye, daha güzele yürümektir. Ve bu zor olanıdır. Biz komünistlere-devrimcilere düşen de bu zoru başarmaktır. Bu zoru başarmanın inancı ve coşkusuyla 16 Aralık '93 tarihinde dört devrimci dost güçle birlikte uzun zorlu yürüyüşü başlattık. Başlatmış olduğumuz bu çetin zorlu yürüyüşün amacı, 27 Temmuz tarihinde cezaevlerine (özelde Sağmalcılar Cezaevi'ne) yönelik faşist genelgeyle amaçlanan, siyasi tutsakları birbirinden tecrit etme, avukat, ortak savunma, görüşme hatta mahkemeye çıkma gibi en doğal haklarını gasp eden tutsakları daha uzak yerlere sürgün etmeye yönelik faaliyetlerini boşa çıkarmaktı.12 gün süren açlık grevi sonucu bakanlığa geri adım attırılarak genelgenin geri çekilmesi ve ileri sürülen haklarımızın yeniden kazanılması ile sonuçlandı. Eylemin bitirildiği akşam şubeden getirilen PKK'li arkadaşların tekrar Özel Tip'e konulması ile zafer kazanılana kadar hiçbir tavır takınmamış olan cezaevindeki PKK'li arkadaşlar konseyi tavır takınmak için toplantıya çağırırken el altından faydacı bir yaklaşımla şebekeyi işgal etmesi bir olumsuzluktu. Fakat eylemi sonuçlandırıp mevzileri kazananlar olarak konseyle birlikte takınılan tavır sonucunda idarenin tavrı teşhir edilip, izlemiş oldukları iki yüzlü politika deşifre edilmiş ve Özel Tip'teki arkadaşların "Bürokratik engeller vesilesiyle bir gün sonra getirilebileceği" şeklindeki teminat sonucu işgal sona erdirildi. İkinci gün Özel Tip'ten gelmesi gereken arkadaşların getirilmemesi sonucu süresiz açlık grevine katılan beş siyasi hareket ile diğer hareketlerin katılımıyla şebeke tekrar işgal edildi. Ve arkadaşların getirilmesi sağlandı. Diğer cezaevlerindeki arkadaşların da tekrar 27 Temmuz'dan önceki uygulamaya uygun olarak parça parça Sağmalcılar'a nakillerinin yapılması teminatının yenilenmesi ile eylemliğimizi zaferle sonuçlandırdık. Bugün başta Bursa Cezaevi olmak üzere şubeden geçen arkadaşların direkt Sağmalcılar Cezaevi'ne getirilmesiyle bütün haklarımızı kazanmış olmanın onurunu yaşıyoruz.

Sonuç olarak; dost ve düşman şunu bilmelidir ki, nasıl bugüne kadar her türlü baskıya, zulme ve haksızlığa karşı her zaman her koşulda en önde aktif mücadele ve direnişle cevap verip onurlu kimliğimizi korumasını bildikse bundan sonra da aynı sebatı, coşkuyu ve inancı taşıyarak daha büyük mücadelelere ve direnişlere hazır olduğumuzu, bizleri kazanmış olduğumuz mevzilerden hiçbir gücün koparıp atamayacağını, kanımızın son damlasına kadar savaşıp mevzilerimizi daha ileri mevziler durumuna getirmenin mücadelesini vereceğiz.

Direnişimiz ve kavgamız zafere kadar sürecektir!

Zafer bir kez daha direnenlerin oldu

İstanbul/Ankara/İzmir/ Özgür Gelecek- Bursa Cezaevi'nden Sağmalcılar Cezaevine direnişleri sonucu sevk edilen TKP/ML-TİKKO davası tutsakları 27 Temmuz genelgesinin iptali, İstanbul Sağmalcılar'a geri getirilme talebi ile sayım vermeme, koridor işgali, kapıları dövme, slogan atma gibi fiili protesto eylemlilikleri gerçekleştirmişlerdi. Taleplerinin karşılanmasına ilişkin herhangi bir gelişme olmadığından 21 Kasım günü süresiz açlık grevi başlatmışlardı. Açlık grevinin 11. gününe gelindiğinde cezaevi idaresinin vurdumduymazlığı karşısında açlık greviyle birlikte sayım vermeyen tutsaklarla cezaevi idaresi cezaevinin özgül sorunlarını görüşme yoluyla çözme yoluna gitmek zorunda kalıyor. Bu aşamada açlık grevini bitiren tutsaklar, bunun eksik bir karar olduğunu açıklıyorlar. Açlık grevini sonuçlandırdıktan bir süre sonra diğer cezaevlerinde genelgenin iptali doğrultusunda başlatılan açlık grevlerine, 18 Aralık tarihinden itibaren bir kez daha başlayan tutsaklar, bu eylemi başarıyla sonuçlandırdı. Sağmalcılar Cezaevi'nde yapılan anlaşmanın dışında, Bursa Cumhuriyet Başsavcısı'yla, temsilcilerin görüşün anlaşmaya varmaları ve keyfi [illegible] tarafında Sağmalcılar Cezaevine götürülecekleri sözünü hem bakanlık hemde başsavcılığın vermesi üzerine açlık grevini sona erdirdiler."Her ne kadar genelgenin iptal edildiği resmen kamuoyuna açıklanmamasına rağmen, pratikte iptal edilmiş ve hiçbir geçerliliği kalmamıştır. Osmanlıdan gelen klasik mettodur. "Devlet babadan alınmaz o kendisi verir" Onlar kendini aldatadursun, ama olan yalın gerçeklik şudur: Siyasi tutsaklar direnişleri sonucu bir kez daha söke söke almışlardır. Ve zafer yine direnenlerin olmuştur" diyen TKP/ML-TİKKO davası tutsakları ; 7 Ocak günü Sağmalcılar Cezaevi'ne getirildiler. Getirilen [illegible] siyasi tutsak bu zafer sloganlarla kutladı.

Amasya Cezaevi'nde 10 siyasi tutsağın başlatmış olduğu açlık grevi, 14. günde bakanlığın cezaevine gönderdiği heyetin istekleri kabul etmesiyle sona ermişti. Ancak cezaevi yönetimi tutsakların hiçbir istemini yaşama geçirmediği için, Malatya Cezaevi'nden, 11 Aralık günü Amasya Cezaevi'ne sevk edilen TKP/ML-TİKKO davası tutsaklarından Ayhan TOPRAK ve Ahmet KILAVUZ'un da aralarında bulunduğu 12 kişi yeniden 14 Aralık günü açlık grevine başlamışlardı. Eylem sürecinde açlık grevine katılan 10 tutsak ile katılmayan 9 tutsak çeşitli cezaevlerine sürüldüler. Cezaevi'nden iki kişinin daha katıldığı açlık grevi, 5 Ocak günü tutsakların taleplerinin kabul edilmesi üzerine başarıyla sona erdi.

Yozgat E-Tipi Cezaevi'ne sürgün edilen siyasi tutsaklar 29 Aralık '93 günü bir basın açıklaması yaptılar. Açıklamanın altında TKP/ML-TİKKO, TKEP dava tutsaklarının imzaları bulunuyordu. Yozgat Cezaevi'nde tutsakların karşı karşıya olduğu başlıca sorunlar; koğuşlararası sosyal kültürel, sportif etkinliklere olanak verilmemesi, aynı davadan olan tutukluların birarada olmasının engellenmesi, dışardan gelen yiyeceklerin içeri verilmemesi, keyfi üst aramalar, basın yayın organlarına ve mektuplara getirilen yasaklama vs. şeklinde sıralanıyor. Tutsaklar,42 madde halinde sıraladıkları taleplerin elde etmek amacıyla süresiz açlık grevine başlamışlardı. TKP/ML-TİKKO, DS, TKEP'li tutsakların başladıkları açlık grevi, 21. gününde idareyle yapılan görüşmeler sonucu cezaevi yönetimi tarafından kabul edilerek sona erdirildi. 11 Ocak günü sona eren açlık grevi tutsakların zaferiyle sonuçlanmıştır.

Aydın Cezaevi yönetiminin keyfi uygulamalarını protesto etmek için tutsakların büyük çoğunluğu görüşe çıkmıyor. 5.1.1994 tarihinde TKP/ML TİKKO tutsakları cezaevi yönetiminin keyfi uygulamalarını ve Müslüm Elma'nın bir an önce mahkemeye çıkarılması için başlattıkları açlık grevi sürüyor.

Hastaneye sevkedilmelerindeki gecikmeler, mektupların bekletilmesi, götürülen viveceklerin alınmaması, görüşmede zorluklar çıkarılması, basına verilmesi gereken metinlerin cezaevi yönetimince el konularak engellenmesi tutsakların başlıca sorunları. Ayrıca tutuklu yakınlarına yapılan ajanlık teklifleri de sorunun diğer yanını oluşturmaktadır.

Buca Cezaevi'ndeki 350 PKK tutuklusunun iki aydır sürdürdükleri avukat ve ziyaretçi görüşüne çıkmama eylemi cezaevi yönetimiyle varılan anlaşma ile son buldu.

www.partizanarsiv.net

Gecekondu Halkının Birliği'nden ekmek zammına protesto

İstanbul/Özgür Gelecek-Devlet son dönemlerde girdiği çıkmazı yaşamın her alanında sürdürdüğü hak gasplarıyla, ekmek, su ve diğer temel gıda maddelerine yaptığı zamlarla aşmaya çalışıyor. Devletin bu saldırgan politikalarına karşı halk örgütlü tepki veriyor. 13 Ocak günü Eminönü'nde bulunan İstanbul Ticaret Odası önünde toplanan yaklaşık 100 kişilik bir grup son yapılan ekmek zammını ve tüm zamları protesto etti.

Allibeyköy Gecekondu Halkının Birliği'nin düzenlemiş olduğu eylemde halk, zamları protesto ettiklerini belirterek, İTO'nun zamları desteklediğini açıkladı: "İTO acaba asgari ücretle çalışan yüzbinlerce emekçinin sadece bir ailenin ekmek giderini karşılayacak duruma geldiğini bilmiyorlar mı?" diyen gecekondu halkı, **"Soframızdan Elinizi Çekin"**, **"Bütün Zamlar Geri Alınsın"** yazılı pankartlar açtı. **"Zamlara Hayır"**, **"Suskun Toplum İstemiyoruz"**, **"Halkımız Saflara"** sloganlarını atarak Eminönü meydanına yürüyen grubu polis engelledi. Polisle göstericiler arasında tartışma çıktı. Grubu dağıtmak isteyen polis havaya ateş açtı.

Göstericiler bu baskıya rağmen dağılmamakta diretince, polis zorla 7 kişiyi gözaltına aldı. Bu sırada çevrede bulunan halkın polisi yuhaladığı gözlendi.

Olaydan sonra Gecekondu Halkının Birliği, basın açıklaması yaparak olayı kınadı. En küçük hak arama mücadelesine tahammülü olmayan devlet düzenini protesto ettiklerini belirten birlik, **"Bu tür baskılara karşı yılmadan mücadele edeceğimizi duyuruyoruz"** dedi.

Rosa ve Karl anıldı

Almanya/Özgür Gelecek- 15 Ocak 1919'da Nazi'ler tarafından katledilen Rosa Lüxemburg ve Karl Liebknecht, her yıl olduğu gibi bu yılda anıldı. 9 Ocak 1994 Pazar günü anma töreni için çeşitli kurum ve kuruluşlar, gençlik örgütleri, öğrenci dernekleri çağrı yapmıştı. Bu çağrıya uyan yaklaşık 100.000 insan (resmi kaynaklara göre 80.000 kişi) Pazar günü saat 10:00'dan itibaren ellerinde kırmızı gül ve karanfillerle, anma yeri olan Friedrisfelde Mezarlığı'na akın akın gelmeye başladılar. Almanya'nın dört bir yanından gelen insanlar "Platz der Vercinten Nationen" da yapılan mitingden sonra mezarlığa kadar süren yürüyüşe geçtiler. Çeşitli pankartlar taşınan yürüyüş korteji zaman zaman çevrede biriken halk tarafından alkışlarla karşılandı. Kitlenin mezarlığa girmeye başlamasıyla birlikte enternasyonal marşı söylendi ve yumruklar sıkıldı. Bu görkemli yürüyüş karşısında gerek Alman emperyalistleri, gerekse de burjuva basını şaşkına dönmüştü. Rosa ve Karl'ı anma toplantıları bu yürüyüşle sınırlı kalmadı. Almanya'nın bir çok yerinde bu iki büyük devrimci çeşitli etkinliklerle anıldı. Bu etkinlikler içerisinde yine 15 Ocak 1994 tarihinde Wiesbaden'de yapılacak yürüyüşe kalabalık bir kitle beklenmekte. Rosa'nın da dediği gibi: "Vardık, Varız, Varolacağız".

Telgraflı protesto

Samsun/Özgür Gelecek- İnsan Hakları Derneği Samsun Şubesi tarafından 2 Ocak günü bir basın açıklaması yapıldı. Açıklamada cezaevlerindeki tutsakların her türlü insani haklarının ellerinden alınarak tecrit politikası uygulanması kınandı. "TC, girmiş olduğu ekonomik ve siyasi çıkmazdan şiddet yoluyla çıkamayacağının en büyük cevaplarından birini cezaevlerindeki direnişle almaktadır. İnsan Hakları Derneği olarak, bu insanların haykırışlarına TC'nin bir an önce cevap vermesini bekliyoruz. Ayrıca, idamların bir daha gündeme gelmemek üzere kaldırılmasını talep ediyoruz." denilen basın açıklamasından sonra, yaklaşık 60 kişilik bir kitle PTT'ye giderek, Adalet Bakanlığı'na, aynı içerikli telgraf çekme eylemi yaptı.

İzmir'de Çakmur-Grand Plaza dalaşı

İzmir/Özgür Gelecek- İzmir Büyük Şehir Belediye Başkanı Yüksel Çakmur ve Grand Plaza arasındaki "kapatma-açma" dalaşı aylardır süre gelmekte. Bu dalaş, İzmir halkının karşı karşıya kaldığı birçok sorunun karartılmasında kullanılmasına karşın, kendi aralarındaki çelişkinin amansız bir teşhirine yol açtı. Çakmur'un kanunları çiğneyerek başlattığı Galleria inşaatının duyarlı çevrelerin girişimi sonucunda durdurulması Çakmurun ipliğini pazara çoktan çıkarmıştı. Onun üzerine gelen bu olay başkanın onur sorununa dönüştü. "İzmir kanunsuzlar kendi değildir!" sloganıyla çıkış yapan Çakmur, ruhsatsız çalışan Grand Plaza'ya seferberlik ilan etti. Mahkemeden de kapatma kararı çıkardı.

Oteli kapatmak üzere harekete geçen Anakent Genel Sekreteri Necati Pigey ve bir grup belediye çalışanı, Grand Plaza yöneticileri tarafından saldırıya uğradı. Otelin bahçe kapısını mühürleyen zabıtalara tazyikli su ve köpük sıkıldı.

Yaklaşık 100 otel çalışanı ve yöneticileri sloganlarla olayı protesto ettiler. Protesto sırasında "Çakmur istifa! Otel İzmirlilerindir, Çakmur'un Babasının Malı Değildir!" "Kanun Çakmur'un Oyuncağı Değildir!" sloganlarını attılar.

Olay çıkacağını kesin bilen belediye yöneticileri polise haber vermişlerdi ama ortalıkta bir tek polisin olmayışı dikkat çekiciydi.

Vali ise, "Bu belediye ile otel yöneticilerinin sorunudur. Mahkemeler çelişkilidir... Bu İçişleri Bakanlığı'nın sorunudur." dedi.

Belediye görevlileri, otelin ana giriş kapılarına ulaşamayınca mühürü bahçe kapısına yapıştırıp ayrıldılar.

Daha sonra otel yöneticilerinin mahkemeye başvurmaları üzerine 8. Asliye Hukuk mahkemesi kararı bozarak oteli tekrar açtı. Yüksel Çakmur, yargıcın takdir yetkisini kötüye kullanarak kasten hukuka aykırı karar verdiğini iddia ederek 8. Asliye Hukuk Mahkemesi yargıcı Yusuf Ziya Aras'ı Adalet Bakanlığı'na şikayet etti.

Kumarhane ruhsatının ilk kiracıya ait olması ve şu andaki kiracının ruhsatının olmaması Çakmur'u haklı çıkarıyordu. Bunun üzerine otel yöneticileri "Bundan önceki kiracı zamanınında böyle sorunların yaşanmamasının nedeni, Çakmur'un daha önce avanta almasıdır. Şu anda ise o kapının kapanması sonucunda telaşa kapıldı." diyorlar. Çakmur ise karşı tarafı bu iddiayı kanıtlamaya çağırıyor.

Bu kör döğüşü böylece sürüp gidiyor. Adalet Bakanlığı kararsız(!)...

Turizm Bakanlığı "Kapansın!" diyor. İçişleri Bakanlığı "Açılsın!" diyor ve böylece bu çıkar dalaşı epey süreceğe benziyor.

İzmir'deki ezilenler ve emekçi halkın hiçbir çıkarının olmadığı bu dalaştaki bütün giderler, halkın kasasından harcanıyor. Bilbortlara harcanan paralardan tutun da görünmeyen milyonlarca lira bu iş için harcandı, harcanacak.

Grand Plaza'nın çevresine üşüşmüş yabancı ve yerli sermayedarların ve çıkar peşinde koşanların kumarhane üzerindeki bu kararının, ezilenlerin çıkarlarını ilgilendiren hiçbir yanı yok. Üstelik, belediye emekçileri ve otel emekçileri, burjuvaların çıkarları doğrultusunda karşı karşıya getirilerek sınıf kardeşliğini bozma amaçlanıyor. Yani develer güreşirken ezilen çimenler olmaktadır. Emekçileri bu tartışmaları bütünden bitirinceye kadar bu kör deve güreşleri süreceğe benziyor.

Kağıthane direnişi 1 yaşında

İstanbul/Özgür Gelecek- Kağıthane Belediyesi işçileri işten atılmalarının birinci yıldönümü nedeniyle 8 Ocak günü bir toplantı düzenlediler. İstanbul Belediye-İş Kağıthane İşçi Lokali'nde yapılan toplantıda işçi temsilcilerinin yaptıkları konuşmalarda; bir yılını dolduran Kağıthane direnişinin özelleştirmeye, taşeronlaştırmaya, hak gasplarına ve sendikasızlaştırmaya karşı yürütülen bir mücadele olduğu vurgulandı. Toplantıya yaklaşık 300 kişi katıldı. Konuşmaların ardından bir yıl süren direnişte çekilen fotoğraflar gösterildi. Ankara yürüyüşü, İstanbul ve Ankara'da yapılan açlık grevleri, mitingler...Daha sonra Emek Kültür Merkezi'nin müzik topluluğu sahnede yerini alarak Kağıthane direnişçileri için besteledikleri parçayı sesler ve işçilerden yoğun alkış aldılar. İşçiler **"Kağıthane Belediyesi İşçileri Direnişte Bir Yıl"** yazılı gömlekler giymişlerdi. Önümüzdeki günler için bir dizi etkinlik programı oluşturduklarını da açıklayan işçiler **"Kağıthane'de sosyal kıyım sürüyor"** yazılı afişlerin yakında cadde ve sokakları dolduracağını belirttiler.

Özgürce

İsmail Yıldız

İnter STAR'a ciddiyetsiz ceza

Yüksek Seçim Kurulu, 28 Aralık '93'de değiştirilen seçim yasasına dayanarak İnter Star televizyonunun 5 gün süreyle yayınını durdurdu. Değiştirilen yasa, seçim sürecinde siyasi partilerin reklamlarının yayınlanamayacağı hükmünü içeriyordu. Oysa İnter Star TV. hem reklam yayınladı hemde günün (ve dürüstlüğün) yorucusu Engin Ardıç'ın dilinden bu yasaklara uymayacaklarını açıkladı. Yayın durdurma kararına rağmen, önce, durdurmayacaklarını söyleyen İnter Star'cılar, peşinden, hem izleyicileri desteğe çağırdı hem de Tele On logosuyla yayınına devam etti. Sadece logonun değiştirilmesi sorunu çözmüştü. Bu anlamıyla yayın durdurulmadı ama aynı zamanda İnter Star'a da ceza uygulanmış oldu. Ne şiş yandı ne de kebap! Ancak bunun çok açık bir hile olduğu da ortadaydı. YSK bunu gördü, ancak "yapacak bir şey de yok"tu. Kuyruğu dik tutma anlamına gelecek bir karar daha aldı. Bu kararda, "Tele On TV"nin de seçim yasalarındaki kurallara tabi olduğu" belirtiliyordu. Hiçbir şey dememiş olmanın Türkçesi olan bu "karar" sadece tavırsız kalınmadığı sanısını uyandırmak içindi.

Olay üzerine hükümet, sanki daha 9-10 gün önce yasayı kendileri çıkarttırmamış gibi, sahiplenmedi, üzerinden attı. Diğer bir kısım partiler de yasanın çıkışından haberleri olmamışçasına basın özgürlüğü vb. savunularıyla demokrasi koruyucusu kesilerek puan toplamaya çalıştılar.

Olayın bir boyutu şudur: Emperyalizme göbeğinden bağımlı kompradorların ve büyük toprak ağalarının çıkar birliğini temsil eden faşist TC devletine muhalefet demek olan devrimci-demokratik anlayış ve mücadeleye hiçbir izin vermemektedir. Yasal zırhlarla örülü ortam, yasal, yasadışı ya da yarı-yasal zorbalıklarla da bütünleşmekte, zulüm balyozu ses çıkaran devrimci-demokratların tepesine indirilmektedir. Gazete, dergi, broşür, kitap, afiş, vb. çıkardığı için tutuklanan, yıllarca ceza alan, işkence gören, katledilen insanlar vardır. Bilim adamlarına da toplumbilimsel incelemeleri nedeniyle cezalar verilmekte, tutuklanıp cezaevine konulabilmektedir. İsmail Beşikçi ve "Paradigmanın iflası" kitabının yazarı Prof. Fikret Başkaya'ya verilen ceza son örneklerdir. Devrimci-sosyalist basın organları yazıişleri müdürlerine yüzyıllara varan hapis ve milyarlara varan para cezaları verilmektedir. Yayın organları, yazıişleri müdürlerini peşpeşe dizip, boşalan safı doldurmakla yüzyüze bırakılmıştır.

Bütün bunları milyonlarca emekçi insan, sıradan halk bilmiyor olabilir ama televizyoncular ve basıncılar bütün hepsinden de haberdardırlar. Ancak bugüne kadar ne İnter Star, ne Engin Ardıç, ne de diğer demokrasi havarileri buna karşı durmamış, halkı direnişe çağırmamıştır. Tam tersine polisin düzenlediği açıklamaları kamuoyuna "doğru" olarak açıklamışlardır. Basına gösterilirken, "İşkenceyi de yazın" diyen komünist tutsaklara, "Çay mı ikram edeceklerdi" diyen basın mensupları olmuştur. Yine işkenceden yeni çıkmış bitkin haldeki tutsaklara "buraya baksana ayı!" vb. sözlerle hakaretlerde bulunabilmişlerdir.

Günü yoran Engin Ardıç, aynı olanaklara sahip olmayan emekçi halk aleyhine atıp tutarak, yalan yanlış bilgileri de aktararak bugüne kadar onlarca program yapmıştır. Dönekliğin sınırının olmadığını kanıtlarcasına eski solcu (solcu sözcüğüyle yanyana gelse de eskimişlerden o kadar çok nefret ediyorumki) Engin Ardıç şimdi halka ve onun devrimci-demokrat çocuklarına karşı saldırganlıkta diğerleriyle yarışıyor. İlginçtir, bu yarış oldum olası sağcı ve karşı-devrimciler arasında değil, hep dönekler (yeni karşı-devrimciler) arasında olmaktadır. Daha bu yaz, belediye işçilerinin grevi sürecinde işçi düşmanı yayınlar yaptığı, yalanlar söyleyerek işçileri halkın gözünde rencide etmeye çalıştığı hatırlardadır.

İşte, gerçeğin bir yüzü budur. Boyalı basın ve TV. faşizmin borazanı ve halk düşmanı ajanslarıdır. Onların sırtı ve düşmanlığı halka dönüktür. Demokrasiyi halk düşmanı olma güzergahında görmektedirler.

MGK'sı, hükümeti, YSK'sı vb. bilimum faşist kurum ve kuruluşlarıyla bu cephede yer alarak halk güçlerini bombardımana tutmaktadır. Silahların çapı ve cinsi farklı da olsa bu böyledir.

Diğer yüzüne gelince:

Birincisi, Engin Ardıç ve Star TV. ucuz kahramanlık yapmaktadır. "Binamızı çevirdiler, saldırabilirler, ama bizi susturamazlar" diye tafra satarken herhalde" it iti ısırmaz" özdeyişine güveniyordu. Oysa bu dalaştı, bir parça fazla kemik kapmak için babalarını bile ısırırlardı. Nitekim Star TV'nin iddiası da budur; onlar İSKİ olayının üzerine gidip, kaset vb. deşifre ederek ısırmışlar, hükümetin soldan payandası, koltuk değneği SHP'de onlara ceza verdirerek ısırmıştı!

Ayrıca, "binamızı çevirdiler, saldırabilirler, bizi susturamazlar" vb. uyduruk kahramanlık edalarını nedense, topluma deli gömleği giydirmeye çalışan egemen sınıf kesimlerini bile (şimdiki gibi, saygı gösteriyor görüntüsünü verip, brifing veriyorlar vb. şaklabanlığı yapmadan) hot-zotça zapturapt altına alan faşist cuntaya karşı göstermemişlerdi. Tehlikesiz zaman ve konularda kahramanlık kolaydır ama buna da kahramanlık değil soytarılık denir. (Tıpkı Demirel'in de ordu karşısında iki kez şapkasını alıp kaçmasına karşın, sonraki süreçte, darbe olmayacağının garantisinin kendisi olduğunu söylemesi gibi.) O günlerde Star TV. yoktu, ama baylarımızın başka olanakları vardı ve yaratabilirlerdi. Kaldıki, uzağa gitmeye de gerek yok, şimdi, Anti-terör (gerçek içeriğiyle devlet terörü) yasasının ikide bir ağırlaştırılmasına, önceden yargılı sokak ve ev infazlarına, gözaltında kayıplara, işkencelere, işten çıkartmalara, peşpeşe sıralanan zamlara karşı ne yapmışlardır? Varsa yoksa, bir sömürücüye yaslanıp öbür sömürücü aleyhine konuşmalar, yazmalar... yaptıklarının hepsi budur.

İkincisi, Hükümetin kendine güvensizliği, yaptığını sahiplenememesi ve rüzgarda dalgalanması bu olayda birkez daha görülmüştür. Hükümet belkemiksizdir! Sadece bir yüzüne takmış olsa da, yarım demokrasi maskesini bile hakkıyla taşımaktan uzaktır.

Üçüncüsü, bazı akıldaneler, üstelik de yine faşist yasaların hışmına uğramış eskilerin "öncü yasalara uy, uygula, sonra da değiştirmek için yasalar çerçevesinde mücadele et!" gibi hiçbir işe yaramayacak, bugüne kadar da yaramamış önerileri bu olayda epeyce ses getirdi. Yasaların niçin ve nasıl çıkarıldığını bilmezcesine konuşan bu baylarımız su üstüne yazı yazılmasını önermiş olmaktadırlar.

Belirtmek gerekir ki, yasalar uygulandığı sürece değil, uygulanmadığı sürece değiştirilir. Halk yararına söylemler taşıyan ya da kısmi olarak yararlanılabilen yasalar hep bu süreci izlemiştir. Önce toplum o olguyu yasalara rağmen yaşamına geçirmiş, yasanın değiştirilmesi ancak ondan sonra gelmiştir.

Dördüncüsü, esas olarak halkın yönetilmesi, sömürülmesi ve susturulması için çıkarılan ve kullanılan yasalar aynı zamanda kendi içindeki dalaşı da belli bir düzeyde tutmaktadır. Bu sınır aşıldığında yaptırımların da gündeme gireceği bu olayda görülmüştür.

Ancak, bu olaydaki yaptırım, yaptırım ya da ceza sözcüğüne hakaret anlamını taşımaktadır. Zira, küçük bir logo değişikliği dışında hiçbir değişiklik olmamıştır. Yayını engellemek bir yana, ilgiyi daha da arttırmıştır. Ortada yaptırım ya da ceza yoktur. Sonrasında yapılan YSK açıklaması da boş gevezelik ve zevahiri kurtarma manevrasından başka birşey değildir.

Beşincisi, YSK bir yargı organı ve ceza kurumu olmamasına rağmen ceza verebilmiş ve bu da infaz edilmiştir. Bazı, ruhuyla teslim olmuş ve güya yasaların değiştirilmesi amacında olanlarda buna hemen "yargı kararı" yaftasını takmış ve YSK'nın kararını mahkeme kararı düzeyine çıkartmışlardır. Bu "solcu"larımızı gördükçe, ruhi tutsaklığın fiziki tutsaklıktan daha beter olduğunu birkez daha hatırlıyorum ve altını çiziyorum.

www.partizanarsiv.net

Köylülerden müteahhite: "İstediğin gibi hesaplaşalım"

Tokat/Özgür Gelecek- Karakaya köyüne köprü yapımı için, DSİ'nin açmış olduğu ihaleyi 100 milyon liraya Süleyman Telik adlı kişi alıyor. Köprü yapımında Karakaya, Ormandibi, Küçük Almus ve diğer çevre köylerden işçi çalıştırılıyor.
Köprü yapımında çalıştırılan köylülerin ücretleri ödenmiyor. Ücretleri ödenmeyen köylüler gazetemizi ziyaret ettiler. Olayı anlattılar.
Konuyla ilgili görüştüğümüz Süleyman Telik; "Bize yapım için net 96 milyon lira vermeleri gerekiyordu. Biz yapıma başladıktan belli bir süre sonra DSİ işçi gönderdi. Bunların ücretlerinin DSİ tarafından karşılanacağını düşündük. Ancak yapım sonrası DSİ köprüyü 'birlikte yaptık' gerekçesiyle 43 milyon lirayı kesti. Kendi çalıştırdığımız köylülerin ücretlerini ödeyememezin nedeni budur. Ancak borç bizimdir. En kısa zamanda ödeyeceğiz." diyerek durumu kurtarmaya çalıştı.
Bundan sonra görüştüğümüz DSİ müdürü; Süleyman Telik adlı müteahhidi yalanlayarak şöyle dedi: "Emanet işçiliğin yapılmaması üzerine, kurum olarak olaya el koyduk. Ücretleri devlet tarafından ödenen işçileri oraya gönderdik. Müteahhit kendi çalıştırdığı işçilerin parasını ödemeyerek bizi hedef gösteriyor."
Süleyman Telik; daha sonra ücretlerini sormaya giden köylüleri; "Gazetecilere söyleyin, yazmasınlar. Ayın 15'inde ücretinizi ödeyeceğim. Eğer gazetede çıkarsa gününüzü gösteririm!" diye tehdit ediyor. Buna karşılık köylüler; "İstediği şekilde hesaplaşmaya hazırız." dediler.

Tuzla deri işçilerinden eylem hazırlığı

Kartal/Özgür Gelecek- Patronların, Tuzla'da, deri işçilerini çıkartıp, bağlı bulundukları sendikaları da feshetme yönündeki çabaları devam ediyor. Özelde Teodem, Tarancılar, Ümit Soytürk, Ayaz ve Yükseller deri fabrikaları patronları tarafından, genelde de deri fabrikalarının bağlı bulundukları "işveren sendikası" kararları ile işçilere sürekli saldırılıyor. Bu saldırılara karşılık, işçiler, örgütlendikleri ve binbir zorluk ile soktukları sendika ile üretimden gelen güçlerinden yararlanarak iş bırakma, üretimi durdurma ve geçici de olsa yazılı ve sözlü protokoller yapılarak bu yoğun saldırıların önüne geçmeye çalışıyorlar. Patronlar, işçilere yaptıkları açıklamalarda "İşyerini kapatıyoruz" veya "İşler bozuldu, işleri bu şekilde sürdüremiyorum" gibi açıklamalar(!) getirseler de, asıl hedefleri sendikayı feshetmek. Patronlar, işçilerin az da olsa kazandıkları hakları geri alma çabasında. Genelde işçileri bodrodan düşürüp az veya hiç vergi vermeme, Mart zammından işçinin faydalanmaması vb. oyunlar tezgahlıyorlar.

Ümit Deri'nin ve işyerinin sahibi Ümit Soytürk, işçilere, "Ben işyerini kapatıyorum" diyerek evine çekip gidiyor. Oysa patronun işyerini kapatmak için yasal başvurusu bile yok. İşyerini kapattıktan sonra, 5.12.'93'den itibaren 8.1.'94 gününe kadar ortalıkta görünmüyor. 14 işçi de kapının önünde çadır kurarak eyleme geçiyor. İlerleyen günlerde çıkıp gelen Soytürk çadırda bulunan işçiler ile karşılaşıyor. Sözde "hayret ettiğini" söyleyen Soytürk işçiler ile noter tespiti ile protokol imzalıyor. Protokolde, "eğer işçiler Mart ayının15'ine kadar işe alınmaz iseler,15 'er milyon tazminat işveren tarafından ödenecek" şartı karara bağlanıyor. İşçilerin eylemi böylece sona eriyor.

Yüksel Deri eylemi ise şöyle gelişiyor: 35 kişilik sendikalı işçisi bulunan Yüksel Deri, işçi çıkartıyor. Bunun üzerine eyleme geçen işçilerden işbirlikçi 10 kişi, gönüllü(!) işten ayrılıyor. Direnen işçiler ise sonunda kazanıyorlar ve işe başlıyorlar.

Ayaz Deri patronu da aynı gerekçeler yüzünden 3 işçi çıkartıyor. Ayaz Deri Fabrikası'nın sahibi Mustafa Ayaz, daha önce 1993 Eylül'ünde 5 işçi çıkarmıştı. İşçileri çıkartırken bundan sonra işçi çıkarmayacağına dair işçilere söz vermişti. İşçiler bu sözlere güvenmedikleri halde, kabul edip çıkış almışlar. Şimdi Ayaz tekrar 3 işçinin çıkışını verdi. Buna karşılık, çalışan işçiler fabrikanın içerisinde üretimi durdurarak çadır kurarak direnen 3 eylemci işçiye destek veriyorlar.

Erşen Deri Fabrikası patronu, 12 işçi atmasına rağmen, içeride kalan diğer 6 işçi, atılan arkadaşlarının eylemine destek oluyorlar. İşyerinin önünde boş bir inşaatın önündeki direniş, 3 Ocak'tan beri devam ediyor. Daha önce patavatsız patron Abbas Eroğlu ve ortağı Sinan Şen ikilisi, gittikleri yerlerde "Anam avradım olsun sendikayı burdan sileceğim" diye konuşuyorlardı. "İşlerin yokluğu bahane" diyen işçilerin ihtiyaçları Deri-İş sendikası tarafından karşılanılıyor. İşçiler, patronların 23 gün süren 10 Kasım 92 direnişini çabuk unuttuklarını anımsatarak, "O zaman kazandık şimdide kazanacağız" diyerek kararlılıklarını gösteriyorlar.

SON UYARI

Patronların gelişen toplu saldırısına karşılık olarak, işçiler genel ve toplu olarak 1 saatlik protesto eylemi gerçekleştirdiler. 12 Ocak günü yaklaşık 1500 kişinin katılımıyla Son Durak'ta gerçekleştirilen eyleme, Türkiye Deri-İş Genel Bş. Yener Kaya da katıldı. Eylemde sözlü ve yazılı basın açıklamasıyla patronlar uyarıldı. Bu konuda konuşan Kaya şöyle dedi: "Tuzla'daki deri işverenleri, örgütlü bulunduğumuz işyerlerinde üyelerimizi çıkartıyorlar. Bugüne kadar 15 fabrikada 200 kadar üye çıkardılar. İşçiler günlerce, aylarca süren bir uğraştan sonra bir sendikada örgütleniyor. Sözleşme yapıyorlar, ücret ve sosyal haklar belirleniyor. Ama maksatlı, çıkartılan işçilerin yerine, asgari ücretten işçi almak ve ucuz (!) işçi çalıştırmaktalar !"

Kaya; devletin ve kolluklarının, işverenin emri altında olduğunun farkında değilmiş gibi çalışana ve üretene patronlar tarafından saygı duyulmasını beklermiş gibi konuşuyordu.

Kaya konuşmasında "İşverenler kapıya koydukları işçilerin, yüzlerce ailenin dünyasını karartıyor. İşverenler bu hareketleri ile yalnızca yasalara karşı saygısızlıklarını değil, insan hayatına, çocuğuna, kadına ve aileye karşı saygısızlık yapıyor" diyordu. Ama acaba o yasaları kim koyuyor ve kim çiğniyor; bunlardan hiç bahsetmiyordu. Kaya'nın bu tavır ve tutumuyla işçi sınıfından kopuk olduğu gözlendi.

Kızgın ve huzursuz olan deri işçileri döviz açtılar ve deri sanayi merkezinden Erşen Deri'ye kadar yürüyerek "İşçi-Memur Elele Genel Greve","Birlik-Mücadele-Zafer", "İşçilerin, katili Patron-Ağa Devleti" sloganlarını attılar. Eylem, Tuzla Deri-İş Genel Sekreteri Musa Servi'nin konuşmasıyla son buldu. Musa Servi konuşmasında bu eylemin bir uyarı niteliğinde olduğunu ve işçi çıkarmaya devam edildiği takdirde eylemlerini genişleteceklerini söyledi.

Kürecik halkının okuma hakkı ellerinden alınmaya çalışılıyor

Malatya/Özgür Gelecek- Devletin kendisine geçmişten beri potansiyel tehlike olarak gördüğü; Malatya'nın Akçadağ ilçesine bağlı Kürecik bucağında bazı köylerde okullar devlet tarafından çeşitli sudan gerekçelerle kapatılmaya çalışılıyor. Bu uygulamaların en son örneği Darıca, Bayramuşağı ve Durulova'da kendini göstermiştir. Devlet potansiyel tehlike olarak gördüğü Kürecik Lisesi'ne bu köylerden öğrenci gitmesini istemediği için bu köylerdeki okulları kapatıp, öğrencileri başka uzak yerlere okumaya mecbur bırakmaya çalışarak; köylerden göçlerin başlayacağını hesaplayarak bir taşla iki kuş vurmayı hedefliyor.
Bu keyfi uygulamalara Kürecik halkı ve öğrencileri karşı çıkıyor. Çünkü, öğrencilerin gönderilmek istendiği diğer köylerdeki okullar uzak ve ulaşım imkanı çok zor. (Servis gibi ulaşım aracı da verilmiyor) Aileler çocuklarının yanlarında ve rahat bir şekilde okuma olanaklarının olmasını istiyor. Bu olanaklar verilmezse aileler göç etmek zorunda kalacak.
Bu konuyla ilgili Kürecik'ten bir grup köylü ve öğrenci yaptıkları basın açıklamasıyla bu uygulamayı protesto ettiklerini dile getirdiler.
Yaptıkları basın açıklamasının sonunda;
"Malatya ve Türkiye kamuoyuna çağrı yapıyoruz; okumak bizim en temel hakkımız. Bunun elimizden alınmasını istemiyoruz." denildi.

Öncü Plastik işçileri kıskaç altında

Kartal/ Özgür Gelecek- Gebze Organize Sanayi Bölgesi'nde işçi çıkarmalar sürüyor. "İşlerin yokluğu" bahanesi ile 17 işçi çıkartan Öncü Plastik patronlarının asıl hedefleri, sendikalarda örgütlenen işçileri "ayıklamak. Öncü Plastik'te 80 işçi çalışıyordu ve bunların 65'i işten çıkarılmıştı. İşçiler, işe geri alınmakı için 90 günü geçkindir eylemlerini sürdürüyorlar.

Daha önceolumlu tespit (yetki) gelmemişti. Fakat ilerleyen zaman içerisinde Çalışma Bakanlığı, çoğunluk sağlandığı için olumlu tespit (yetkiyi) Gebze Petrol-İş Şubesi'ne verdi. Öncü Plastik işvereni olumlu tespite itiraz ederek, olayı mahkemeye intikal ettirdi.

Petrol-İş Sendikası Mali Sekreteri Şafak Boncuk, olayın mahkemeye nakledilmesini şöyle ifade ediyor: "Buradaki işverenin asıl hedefi sözleşmeyi yapmamak. Sözleşme yapabilme yetkisini ne kadar uzun süre geciktirebilirse, ileriki aşamada grevi bir ihtimal kırabileceğini düşünüyor." Boncuk "Mahkeme, işçi lehine bitebileceği bu koşulda Türk yasaları gereği çok yavaş işliyor. Bu süre içinde ve mahkeme sonuna kadar işçi birliğini bozmamakve bunu direnişte olan arkadaşlara kavratmak amacındayız." diyor. Boncuk ekonomik sorunları dile getirip; bu konuda bir takım çalışmaları örnek vererek "Buradaki arkadaşlara öncelikle yaptığımız ekonomik yardım, yaşam koşullarına göre az olmasından dolayıdır ki birkaç çözüm yolu düşündük.

Bunlar; Öncü Plastik Direnişi yazılı kalem bastırıp; destek amacıyla satmak ve gece düzenleme yolu ile bütün geliri komple işçiye vermek" diyor. Mali Sekreter yaptıkları ödeme gereği (25750.000) Maliye'ye gider gösterip fatura kesme durumunda olmalarından dolayı işçilere yapılan yardımların, merkezi karar ile durdurulma aşamasında olduğunu da belirtiyor. Sorun olan bir diğer konu ise, grev kararının alınıp alınmayacağı. Boncuk tarafından bu sorun şöyle ifade ediliyor:

"Asıl hedefimiz grev pankartını asmak. Böylece daha fazla ses çıkacağını ve kamunun daha duyarlı olacağına inanıyoruz. En azından yasalar karşısında, emniyet güçleri karşısında ve mahkeme karşısında açık kapı olmayacak." Ancak Boncuk asıl soruyu cevaplandırmaktan kaçınıyor. 80 işçiden 65 işçi sendikaya üye, ama sendikalıların hepsi dışarda, yani eylemde. Sendika kimi temsil edecek, kimi savunarak masaya oturacak? Üstüne üstlük üretim devam etmekte.

İşyerine, taşeron müteahhit tarafından işçi alınmakta. Taşeron müteahhit firma ise, BDP (Büyük Değişim Partisi) Gebze İlçe Başkanı ve aynı zamanda Belediye Bşk. adayı Selahattin Türkmen tarafından işletiliyor. Taşeron firma, 60'tan fazla işçi almış durumda. Bu işçi alımlarının şu an nasıl durdulacağı diğer bir soru işareti olarak akılda kalıyor. Tabi sorulduğunda yanıt olarak farklı şeyler söyleniyor. Boncuk, "Gereken her şeyi yapacaklarını ve gerekirse kaba davranışlardan kaçınmayacaklarını da " ifade ediyor.

İşçiler bu gelişen olumsuzluklardan dolayı şu an teridgin ve kaygılı olarak bekliyorlar. İşçiler kamuoyunu, eylemlerini desteklemeye ve özellikle devrimci-demokrat kitleyi bu konuda duyarlı olmaya çağırıyoruz" diyorlar.

Akgündüz'den işsizler ordusuna 230 kişi katıldı

Istanbul/Özgür Gelecek- 7 Ocak günü Halkalı Akgündüz Bağırsak Fabrikası'nda süren direniş sona erdi. DİSK Deri-İş'in işçileri satması, direnişin işçilerin aleyhine sonuçlanmasını getirdi. İşçiler bu durumu protesto etmek için, sendika üyelik kartlarını yaktılar.

Halkalı Akgündüz Fabrikası'nda 1 Kasım gününden bu yana süren bir direniş vardı. İşveren İsmail Gündüz'ün sendikal örgütlenmeye giden 230 işçiyi işten atmasıyla başlamıştı direniş. Eylem süresince hemşerilerinin adını kullanarak atölyeler açan işveren, üretimini devam ettirmişti. Direniş süresince işçilerle görüşmeyen Akgündüz 20 Aralık günü DİSK Deri-İş Sendika Başkanı Nusretin Yılmaz'la görüşmüştü. 19. sayımızda "DİSK Deri-İş'in Akgündüz direnişini kırma işgüzarlığı" başlığıyla verdiğimiz haberde sendikanın işçileri satacağını, bu direnişin bir çırpıda yok edileceğini, ancak direnişçiler sınıf bilinciyle hareket edip, sendikaya müdahale ederse direnişi kazanılabileceğini yazmıştık. Nitekim kısa bir süre sonra böyle bir yenilginin gündeme gelmesi hiçte şaşırtıcı olmadı.

Sendika Başkanı Nusrettin Yılmaz'ın görüşmesinin ardından bir hafta boyunca işverenden ve sendikadan ses seda çıkmıyor. Ardından Yılmaz, işçilere işverenin muhasebe müdürü Sabri Odak'ın görüşmelerini inkar ettiğini ve sendika yetkisinin olmadığını söylüyor. Bunun üzerine işçiler Bölge Çalışma Müdürlüğü'ne gidiyorlar. Bölge Çalışma Müdürlüğü sendikalaşmadan önce 39 işçinin çıkarıldığını işverenin kendilerine ilettiğini belirterek, sendikaya yetki vermediklerini açıklıyor.

İşçiler 6 Ocak günü sendika salonunda toplanıyorlar. Ve karar alınıyor, çıkışların alınması için. 7 Ocak günü toplu çıkış alan işçiler sendika üyelik kartlarını yaktılar. İşçilerin arasında direnişin sürmesini isteyen işçilerin çoğunlukta olmasına rağmen, çeşitli oyunlarla direniş bitirildi. Sınıf bilinçli işçilerin önderliğinde olmayan direnişin olumsuzluğundan ders çıkarmaları mümkün. İyi değerlendirilirse bu yenilgi işçiler için bir kazanç haline gelebilir.

www.partizanarsiv.net

Florence Nightingale çalışanlarına Cemi Demiroğlu'nun oyunu

İstanbul/Özgür Gelecek- Florance Nightingale Hastanesi, Türkiye'nin ünlü hastanelerinden biri... Bu hastane geçen Aralık ayından bu yana kamuoyunun gündeminde.

10 Aralık günü sekiz sağlık çalışanının işten atılmasıyla başlayan ve gelişen olaylar F.N. Hastanesi'nin kamuoyunun gündemine girmesine neden oldu. 440 civarında olan hastane personelinden 350 kişi sendikaya üye olmuştu. DİSK'e bağlı Dev-Sağlık-İş sendikasına üye olan sağlık emekçilerinden 200 kişi işten çıkarıldı. İşten çıkarılmalar hala sürüyor...

Florance Nightingale Hastanesi İ.Ü.'ne bağlı olarak kurulan Kardiyoloji Enstitüsü Araştırma ve Yardım Vakfı tarafından yönetiliyor. Bu vakıf Cemi Demiroğlu'nun girişimleriyle kurulan bir vakıf. İstanbul Üniversitesi Rektörü ve sözü edilen vakfın başkanı Cemi Demiroğlu. Kuruluş amacı İ.Ü denetiminde Kardiyoloji Enstitüsünün gelişimini sağlamak. Bundandır ki hastanenin teknik malzemeleri İstanbul Üniversitesi tarafından sağlanıyor.

Hastane kurulduğunda teknik elemanları Haseki Hastanesi Kardiyoloji Servisi'nden aktarılıyor. Bu doktor ve sağlık çalışanları hem Haseki Hastanesi'nden, hem de vakıftan ücret alıyorlar. Bu durumda olupta F.N. Hastanesi'nde hala çalışanlar var. Haseki Kardiyoloji Hastanesi Başhemşiresi Yüksel Tufan, F.N. Hastanesi'ninde müdüresi. Tabii Yüksel Tufan, F.N. Hastanesi'nde çalışanlardan sadece biri.

Ancak hastane çalışanlarından bu durumda olan bazı teknik elemanlara iki yıl kadar önce hastane yönetimi form imzalatıyor. Bu formlarda nüfus kaydı bilgileri yer alıyor ve altı boş bırakılarak çalışanlara imzalatılıyor.

Manyetik Rezonans'ta çalışan röntgen teknikeri Serap Yaşar Buluttekin, "İki yıl öncesinde Haseki'nin kadrolu elemanıydım. Cazip para teklifi, çalışma saatlerinin aza indirilmesi ve rahat çalışma koşulları istifa etmememiz için hastane yönetimi tarafından getirildi. Bizde kabul ederek, istifa ettik. Ama bir yıldır maaşımıza hiç zam yapılmadı" diyor.

Ancak nasıl oluyorsa, 1993 yılının başlarında vakfın adı değiştirilerek "Florance Nightingale Hastanesi Türk Kardiyoloji Vakfı" oluyor. Böylelikle İstanbul Üniversitesi'nden bağımsız bir vakıf haline geliyor. İstanbul Üniversitesi tarafından sağlanan araç ve gereçler bu vakfın kontrolüne girmekle birlikte, geliri de vakfın dilediği biçimde yönlendiriliyor. Bütün bu olanlardan çalışanları habesiz olduğu gibi, hastane binasını kiraladıkları F.N. Hemşire Mektepleri ve Hastaneleri Vakfı'da bugüne dek habersiz. Vakfın adını değiştirmek Cemi Demiroğlu ve tayfasına iki avantaj sağlıyor. Vakfın isminin değiştirilmesi İstanbul Üniversitesi'nden ayrı özerk hale gelmesini sağlamakla birlikte, vakıf başkanını da üniversite yönetimi değiştiremiyor. Böylelikle vakıf başkanı bir ömür boyu başkan olarak kalabiliyor.

TAŞERON FİRMALARIN ELEMANLARI OLDUKLARINDAN HABERSİZLER

Florance N. Hastanesi'nde oynanan oyunlar yalnız bununla kalmıyor '90 yılının Nisan ayında açılan hastaneye 430 kişi "F.N. Hastanesi İktisadi İşletmesi'nin elemanı olarak alınıyor. '92 yılında çalışanları taşeron şirketlere bölüyorlar. Bu şirketler vakfın mütevelli heyetinin yakınlarına ait. Bunlardan "Bilimum Sağlık ve Hemşirelik Hizmetleri" şirketinin sahibi Kadir Tapucu, vakfın mütevelli heyetinden Prof. Dr. Esfender Korkmaz'ın özel sekreterinin eşi. Bu şirketin elemanı olarak gösterilen hemşireler, 90-91 girişli olanlar. Bu şirkette toplam 68 kişi kayıtlı.

"Yeme-İçme ve Bilumum Servis Hizmetleri"nin sahibi Mine Koç. Bu şirketin elemanı olarak görünenler, hastanenin yemekhanesinde ve mutfak kısmında çalışan işçiler. Bunların sayısı ise 40.

"Hastane Temizlik ve Bilumum Servis Hizmetleri" adıyla kurulan şirketin sahibi ise hastane müdüresi Yüksel Tufan'ın eşi İbrahim Tufan. Çalışanı 43 kişi olarak görünen şirket, hastanenin temizlik işlerinden sorumlu insanları bünyesine geçirmiş bulunuyor.

F.N. Hastanesi İktisadi İşletmesi ise karma bir yapıya sahip. Yeni alınan elemanların hemen hepsi bu şirkette bulunuyor; biyolog, laborant, hemşire, sekreter, röntgen, elektrik teknisyenleri, anestezi teknikerleri.

Florance Nightingale işçileri hastanenin önünde yürüyorlar.

İşten atılanlardan biyolog Ercan Pektaş; bunun işverenin çalışanlara bir oyunu olduğunu belirterek, "Bu şekilde çalışanların kıdem ve ihbar tazminatları düşürülüyor. Örneğin 3 yıl çalışan bir hemşire bu şirketlerden birine geçirilerek, çalıştığı süre yok ediliyor. Ve çalışma süresi az gösteriliyor." diyor.

TÜM SAĞLIK SEN'DEN DİRENİŞÇİLERE DESTEK

Florance Nightangale bir uzmanlık hastanesi. Uzmanlık alanı Kardiyoloji. Yani kalp hastalıkları. Bu hastanede değerli bilim adamları tehlikesi en yüksek kalp ameliyatlarını gerçekleştiriyor. Hastanın ameliyat öncesinde, ameliyatta ve sonrasında uzman bir ekip denetiminde olması yaşamsal bir zorunluluk. Fakat F.N. Hastanesi yönetimi, dünyaca ünlü cerrahlarına yardımcı olan, gelişmiş teknik aletleri kullanan sağlık emekçilerini bugün dışarı atmış durumda. Hastane yönetiminin başlattığı yasadışı lokavt uygulaması hastane hizmetini felce uğratmış, insan sağlığını tehlikeye atmış vaziyette. Röntgen, cerrahi, koroner yoğun bakım servisleri kapalı, sadece poliklinik ve acil çalışıyor. 110 yataklı hastanede yatan hasta sayısı 7-8.

Hastanede ilk günler Haseki Hastanesi'nden doktor ve yardımcı sağlıkçılar getirilerek kalp ameliyatı yapılmaya çalışılıyor. Çünkü hastaneyi ayakta tutan kalp ameliyatlarından gelen gelir. Bir ameliyat ortalama 250 milyon. Hergün dolup taşan hastanenin gelirini varın siz düşünün. Ancak Tüm Sağlık-Sen direnişçilere destek amacıyla Haseki Hastanesi'nde bir çalışma yürüterek, oradan sağlık elemanlarının F.N Hastenesi'ne gelip çalışmalarını engelleyince, o eksik ve kötü koşullarda yapılan ameliyatlarda yapılamıyor. Atılmadan önce 2. servis sorumlusu olan hemşire Nevin Yuluk, bütün servislerin kapatıldığını, doktorların; teknisyenlerin ve hemşirelerin işini yaptığını söyledi.

DİRENİŞÇİLER CİDDİ EYLEMLİLİK YAPMIYORLAR

Direnişçiler Şişli'de bulunan Bank-Sen'in binasında toplanıyorlar. Her günün akşamı günlük gelişmeleri değerlendiren toplantılar yapıyorlar.

Direnişçilerin ücretsiz sağlık taraması yapmaları için 31 Aralık günü F.N. Hastanesi'nin karşısında bulunan Abide-i Hürriyet Parkı'na çadır kurmak isteyen Şişli Belediyesi ekibini polis engelledi. Çadır kurulmasını engellemesine gerekçe olarak polis, parkın Büyükşehir Belediyesi'ne ait oluşunu gösterdi.

Çadır kurma eylemi olmayınca, bildiriler dağıtarak, halka durumlarını anlatmaya çalışan direnişçiler, çeşitli parti merkezlerini ziyret etmeyi sürdürüyorlar.

6 Ocak günü hastanenin karşısındaki parka giden eylemcileri polis engelledi. Hastanenin önünde sürekli bir otobüs çevik kuvvet bekliyor.

8 Ocak günü Mecidiyeköy Kültür Merkezi'nde özelleştirme konulu yapılan panelde direnişte olan sağlıkçılar ücretsiz tansiyon ölçme eylemi gerçekleştirdiler.

Bank-Sen binasına sürekli gelen direnişçi sayısı yaklaşık 100 kişi. Direnişçiler ses getirecek, durumlarını kamuoyuna duyuracak ciddi eylemler yapmıyorlar. Bunu Temsilci Elfaz Dursun şöyle değerlendiriyor: "Buradakiler belli bir refah düzeyinde olan insanlar. İlk gün karşılaştıkları polis engeli korkuttu birçoğunu. Polisle karşı karşıya gelmek istemiyorlar."

Hemşire Saadet Tarım ise "Sendikaya fazlasıyla bel bağlıyorlar. Sendikanında bu yasalar çerçevesinde kurulmuş bir kurum olduğunu görmekten yoksunlar." şeklinde değerlendiriyor bu durumu.

Biyolog Ahmet Karataş "Sınıf bilinçli işçilerin olmamasının insanlarda yarattığı yılgınlık var. Burada birçok kişi kendilerinin hemen işe alınacağını sanıyordu. Bu olmayınca umutsuzluğa kapılıyorlar. Bu moral bozukluğu yaratıyor." diyerek ifade ediyor, yaşanan bu olumsuzluğu.

Hastanenin zararının 50 milyarı aştığını belirten direnişçiler, hangi mantıkla işverenin bu zararı göze aldığını anlamadıklarını söylüyorlar.

Direnişçilerin aralarında fiili durum nedeniyle gelişen bir kaynaşma olmakla birlikte, son zamanlarda bir güvensizlikte gelişmiş. Çünkü aralarında "hastane yönetiminin ajanı" var. Yaptıkları herşeyden aldıkları kararlardan yönetim hemen haberdar oluyor ve karşı tedbir alıyor. Bu yüzden epeyce rahatsızlar.

Toros gübre direnişçilerinden TEKFEN'e siyah çelenk

İstanbul/Özgür Gelecek-Bir süredir İstanbul'da bulunan Toros Gübre Fabrikası'ndan atılan işçiler, merkezi Etiler'de olan Toros Gübre'nin önüne 5 Ocak günü siyah çelenk bıraktılar. "Yaşasın Onurlu Mücadelemiz" yazılı siyah çelengi bırakma eylemine, Tüm Sağlık-Sen, Hava-İş, DİSK Genel-İş, Bank-Sen ve İHD de katıldı. Bir süre önce işten atılan Florence Nightingale direnişçilerinin de katıldığı eylemde, Toros Gübre direnişçileri bir basın açıklaması yaptılar.

Sermayenin ülke çalışanlarına "Acı Reçete" denen ekonomik politikalar uyguladığı, dünyada esen taşeronlaştırma, özelleştirme, küreselleşme rüzgarının ülkemizi de etkilediği belirtilen açıklamada; "Enflasyon,işçi kıyımları, işsizlik ülkemizin gerçekleri" olarak ifade edildi. İnsan onuruna sahip tüm insanların, bu sorunlarla ilgilenmesi, çözümü için çaba harcamasının kaçınılmaz bir görev olduğu vurgulanarak,**"Seçim meydanlarında, insanların ekonomik-demokratik taleplerini sömürerek iktidar olduktan sonra, sorumluluklarını ve sözlerini unutanların, ülke gündemini tek yanlı olarak belirlemelerine dur diyebilmek için buna ihtiyacımız var."** denildi.

Atılan işçiler, Toros Gübre merkez binasına siyah çelenk bıraktılar.

Örgütsüzün örgütlüye, issizin çalışana düşman edildiği, örgütsüz ve suskun bir toplum yaratma çabalarının uç noktaya vardığı bir dönemin yaşatıldığını açıklayan Toros Gübre direnişçileri, Kağıthane Belediye işçileri, Florence Nightingale emekçileri vb. olmak üzere toplam 6000 işçinin kıyıma uğratıldığını, bunların bir kısmının onurlu bir mücadele sergilediğini ifade ettiler.

Kendisine insanım diyen herkesin, teoriyi pratiğe dönüştürmesinin, direniş cephelerine omuz vermesinin zamanı olduğunu vurgulayan Toros Gübre direnişçileri **"İşçi ve memur kardeşlerimiz sıra kimde diye beklemeyin, sıra sizde. Özelleştirmeye, taşeronlaştırmaya karşı mücadele edin. Birliktelik içerisinde mücadele edersek kazanan biz oluruz."** dediler." **Sendika hakkımız engellenemez!"** sloganını atan protestocular, alkışlarla eylemlerini sona erdirdiler.

DKÖ'LERDEN DİRENİŞÇİLERE DESTEK

Tekfen Holding'e bağlı Toros Gübre Fabrikası'ndan '91 yılının Aralık ayında Liman-İş'te örgütlemeye 311 işçi işten atılmıştı. O dönem Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı müfettişleri, işçilerin başvurusu üzerine işyerinde teftiş yapmış, teftiş sonrasında 36 sayfalık bir rapor hazırlamıştı. Rapora göre işverenin bu tutumu yasa dışıydı. Yani işveren haksız ve suçluydu. Ama bu rapora rağmen, her ne hikmetse işçiler tekrar işe alınmadılar. Ve iki yıl süren direnişlerine hala devam ediyorlar. İşyerinin önünde 50 kişi ısrarla bekliyor. İşçilerin kendi aralarında oluşturdukları, 5 kişilik Direniş Komitesi, Aralık ayında İstanbul'a geldi. Direnişçilerden İbrahim Demirel, İstanbul'da yaptıkları görüşmeleri gazetemize anlattı: "İstanbul'da çeşitli sendikalar ve İHD ile görüştük. Bizi destekleyeceklerine dair söz verdiler. Ayrıca, 'Sendikaya üye olduklarından dolayı işten attığınız Toros Gübre işçilerinin 19 Aralık '91'den bu yana süregelen haklı mücadelelerini destekliyoruz. İş barışı ve toplum huzurunun sağlanması için haksız ve yasadışı olan bu tutumunuzdan vazgeçmenizi,işçileri işlerine döndürmenizi istiyoruz.' içerikli fakslarla işvereni protesto ettiler. **Bizler gaspedilen haklarımızı almak için inatla mücadele edeceğiz."** dedi.

www.partizanarsiv.net

Uluslararası Maoizm Konferansı katılımcılarıyla görüştük

MAO ZEDUNG'UN DOĞUMUNUN 100. YIL DÖNÜMÜ dolayısıyla, Almanya'nın Frankfurt şehrinde 18-19 Aralık tarihlerinde, çeşitli ülkelerden KP temsilcilerinin ve taraftarlarının katılımıyla, gerçekleştirilen **ULUSLARARASI MAOİZM KONFERANSI** geniş bir kitle katılımı ile büyük coşku ve enternasyonal bir ruhla gerçekleştirildi.

ÖZGÜR GELECEK adına, bu konferansa katılan çeşitli ülkelerden KP temsilcileri, konferansı örgütleyen ve aynı zamanda divan başkanı olan katılımcılarla yaptığımız röpotajları sizlere aktarıyoruz.

"MAO ZEDUNG'un doğumunun 100. yılında YAŞASIN MAOİZM" adlı konferansı örgütlenme komitesi ve divan başkanıyla röpotaj:

Ö.G: Bu konferansla neyi amaçlamıştınız? Amacınıza ulaştınız mı?

DİVAN BŞK: Başkan MAO 26 Aralık 1893 yılında doğdu. Bu konferans iki bakımdan gerekliydi.

Birincisi; Dünya ezilen halklarına ve işçilerine, büyük öğretmen MAO'nun asla ölmeyeceğini ve bütün dünya halklarının O'na her zaman sevgiyle bakacaklarını göstermek. Bu konferansı 26 Aralık'ta toplamak istemiştik. Fakat yeryüzündeki bütün salonlar, bütün toprak ve gökyüzü sömürücülerin işgali altındadır. İstediğimiz gün olan 26 Aralık'ta toplayamadık.

İkincisi ve en önemlisi; konferansın amacıydı. MAO, ML'in yeni ve daha yüksek aşaması olan MAOİZMİ yaratan dünya proletaryasının büyük öğretmenidir.Onun düşünceleri bugün özgürlük isteyen yüz milyonlarca işçiye ve ezilenlere yol gösteriyor.İçinde bulunduğumuz tarihsel anda çok tayin edici rol oynuyor. Artık hiç kimse Maoist olmadan ML olamaz.

Biz konferansı bu nedenle topladık ve dünyanın çeşitli ülkelerindeki komünist partileri bir araya getirdik. Birbirlerinden öğrenmeye ve şu anda dünyayı yeniden sarsmaya başlayan muazzam MAOİST dalganın heyecanını birbirlerine ulaştırmalarını sağlayacak, dünya enternasyonalist bayrağını daha büyük bir çoşkuyla dalgalandırmalarına katkıda bulunmak istedik. Mutluyuz ki, olanaklarımızın sınırlı olmasına ve deneyimsizliğimize rağmen bunu başardık.

Önce bütün MAOİST güçlere çağrı yaparak bu görevi birlikte omuzlamayı istedik, sonra bütün devrimci-ilerici güçlere çağrı yaptık. Konferansa çeşitli ülkelerden devrimci ve MLM örgütler katılmadı.

Ayrıca, Avrupada'ki işçi ve gençlerden büyük destek gördük. NEPAL KP Birleşik Merkez, Peru'lu Komünistler, İtalya KIZIL İşçi Örgütü, Belçika Emek Partisi, YKP/ML konferansa siyasi-ideolojik ve pratik olarak değerli katkılarda bulundular.

Rusya Tüm Birlik Bolşevik Partisi katılamamakla beraber, büyük ilgi göstererek mesaj ilettiler. Ayrıca Filipin KP'si 25. kuruluş yıldönümü dolayısıyla katılamadılar fakat mesajlarıyla bizi desteklediler. Duygu ve düşüncelerimizi paylaştılar.

Ne yazık ki, iki konuyu belirtmeden geçemeyeceğiz:

Birincisi; Konferans Almanya'da yapılmasına rağmen, hiç bir Alman grup katılmadı. Katılan bir grup da haklı olmayan gerekçelerle geri çekildi. Sadece Prof. Dr. Jens Scheer hastalığı nediniyle katılmayıp, değerli ve eğitici mesajını bize ulaştırdı.

İkincisi; DEH ve MAOİST enternasyonal hareket çağrılmalarına rağmen gelmediler. Özellikle DEH'in temsilci göndermemesi bizi şaşırttı ve üzüntü verdi.

Konferans MAO için yürütülen kampanyanın bir parçasıydı. Fakat bu konferans çok kısa bir zamanda planlandı. Hem organizasyon eksiklikleri, hem de çağrıların yerine ulaşmaması nedeniyle katılması gereken birçok parti ve örgüte ulaşamadık. Bu tamamen bizim hatamızdır. Herşeye rağmen çoşkulu ve enternasyonalist bir hava içinde geçti ve partilerin yoldaşça, büyük dayanışma sözüyle sona erdi. Kısacası amacımıza ulaştık.

ÖG: Günümüzde enternasyonalist dayanışmanın cılız olduğu bir ortamda böyle bir konferansı büyük bir cesaretle başlatıp büyük bir çoşkuyla tamamlayıp, dünya halklarına MAOİZM savunulmadan ML'in savunulmayacağını bir kez daha dile getirdiğiniz için sizi kutluyoruz.

D.BŞK: Teşekkür ederim.

Bu uluslararası konferansta örgütleme komitesinden ve aynı zamanda divan başkanı olan görüşmeciden sonra, konferansa **NEPAL KP-Birleşik Merkez** adına katılan temsilci ile görüşüp, konferans hakkındaki görüşlerini aldık.

Ö.G: Sizi tanıyabilir miyiz?

NKP: Ben, NKP/Birleşik Merkez adna bu konferansa katıldım.

Ö.G: MAO ZEDUNG'un 100. doğum yılı vesilesiyle düzenlenen bu konferans hakkındaki görüşlerini alabilir miyiz?

NKP: Günümüzde böyle bir konferans gerekliydi. Ve gerekliliğini yerine getirdiği kanısındayım. Aynı zamanda biz de, tüm yıl boyunca MAO'nun doğmunun 100. yılını kutladık. 26.12.93'te büyük bir yürüyüş ve toplantıyla bitireceğiz.

MAO ZEDUNG'un doğumunun 100. yılını kutlamanın esas önemi sadece kutlamalar yapmak değil, proletaryayı ve ezilen halkları oportünizm, revizyonizm, emperyalizm, daha açıkçası tüm gericiliğe karşı MAOİZM silahıyla donatmaktır.

Bu konferans aynı zamanda görüşlerimizi açıklamamız için büyük bir olanak yarattı. Değişik ülkelerden gelen partilerle tanıştık. Özellikle TKP/ML'li yoldaştan aldığımız bilgi ve tecrübe bizim için çok önemlidir. Konferans vesilesiyle, böyle bir olanak tanıyan yoldaşlara teşekkür ediyoruz.

İnanıyoruz ki, bu konferans sadece formalite olarak kalmayacak, MAOİZM, proletaryanın elinde sarsılmaz bir silah ve uluslarası proletarya [illegible] yapacak, yani gerçek misyonunu oynayacaktır.

ÖG: Bu konferansın size öğretici yanı oldu mu?

NKP: Bu konferansta, özellikle MAO hakkında diğer partilerle görüş alışverişi yaparak bilgimizi derinleştirip, geliştirdik.

Ülkemizde DENG SİAO PİNG revizyonizmi güçlüdür. Bu keşime karşı mücadelede olumlu etki yarattı. Bu da Nepal devrimi için oldukça önemlidir. Ülkemizde halk savaşını başlatmak için büyük girişimlerde bulunmaktayız. Halk savaşı yoluyla Yeni Demokratik Devrim kurmak için, Mao'nun ortaya koyduğu üç enstrüman yani, Parti-Ordu ve Halkın birleşik cephesi, bu üç kurum Yeni Demokratik Devrim'i tayin edecek silahlardır. MAOİZM ideolojik ve politik olarak kavranmadan devrim gerçekleştirilemez.

Esas olarak bu konferansa katılan partilerden aldığımız bilgi ve tecrübe Nepal'de MAOİZM ışığında yaratılacak olan Yeni Demokratik Devrim için büyük bir tecrübe oldu.

ÖG: Parlamento ve diğer legal olanaklara bakış açınız nedir?

NKP: Parlamento, gerici burjuvazinin kendi egemenliğini sürdürmesi için, halkı aldatmak için oluşturdukları bir kurumdur. Bu konuda oportünizm ve revizyonizmle büyük bir mücadele yürütüyorduk, şimdi de can alıcı bir şekilde yürümektedir. Marksistlerin parlamentoya bakış açıları taktiktir. Leninistler taktik olarak belli zamanlarda parlementodan yararlanabilirler.

Fakat yaşam kanıtladı ki, şimdi parlamento devrimcilerden yararlanıyor. Yani, halkı pasifize ediyor, burjuvaziyi halka şirin gösteriyor. Bu, ülkemizin kısa tecrübesidir. Ülkemizde parlamentoya 1990 yılında geçildi. Ayrıca ülkemizde parlamento çok yeni olduğu için halkta bir sempati söz konusudur. Buna rağmen parlamentodan yararlanma politikamız yok. **Partimiz seçimleri boykot etti. Bu kısacık tecrübe bize şunu gösterdi. Parlamentodan yararlanma politikası silahlı mücadelede kararsız kalma politikasıdır.** Eğer DHD'ni gerçekleştirmek istiyorsanız, silahlı ve illegal mücdeleyi esas almalısınız. Silahlı mücadeleyi güclendirdiği ölçüde legal olanaklardan faydalanmalısınız. Biz geçmişte ağırlıklı olarak legal mücadelede yoğunlaşıyorduk. Bu politikayı düzeltiyor Maoizm hattına geçiyoruz.

ÖG: Ülkenizin siyasi ve ekonomik durumu nedir?

NKP: Nepal, yarı-sömürge, yarı-feodal bir ülkedir. Halkın % 90'[illegible] köylerde yaşıyor. Geçim kaynağı tarımdır. Kişi başına yıllık milli gelir 180 dolardır. Hindu dinine mensup olup dünyanın en yoksul ülkesidir. Bu gericiliğe ve açlığa son vermek için MAOİZM yolunda YDD şart ve zorunludur.

ÖG: Çeşitli milliyetlerden Türkiye halkına bir mesajınız var mı?

NKP: Birinci olarak, dünya gericiliğine karşı Türkiyeli yoldaşlarla yani, TKP/ML ile daha boyutlu ilişki kurmak istiyoruz. Ülkelerimizin çok uzak olmalarına rağmen, ortak yönlerimiz çoktur. Nasıl tüm sömürücüler sömürmek için ittifak içindeler ise, bizler de onlara karşı ittifak içinde olmalıyız. MLM zemini üzerinde birleşmeliyiz. Ve uluslararası dayanışmada bulunmalıyız.

İkincisi; MLM biliminin tüm dünya gericiliğini yenebilecek güce sahip olduğunu unutmamalıyız.

ÖG: Teşekkür ediyor, mücadelenizde başarılar diliyoruz.

NKP: Asıl ben teşekkür ediyorum. Bizi, çeşitli milliyetlerden Türkiye halkına tanıttığınız için.

MPP (Peru Halk Hareketi) temsilcisi ile röportaj

ÖG: Sizi tanıyabilir miyiz?

MPP: Biz parti veya herhangi bir örgüt değiliz. Biz İsveç'te PKP tarafından kontrol edilen, bu partinin siyasi ve ideolojik hattına uygun, partinin direktifleri doğrultusunda hareket eden bir grubuz.

ÖG: Sadece İsveç grubu adına mı konuşuyorsunuz, yoksa Avrupa MPP adına mı konuşuyorsunuz?

MPP: İsveç'teki MPP (Peru Halk Hareketi) Avrupa merkeziydi. Fakat PKP-MK, eski kadrosunu dağıttığı için biz görevlendirildik.

ÖG: Şöyle diyebilir miyiz? Avrupa temsilcisi şimdi sizsiniz.

MPP: Evet

ÖG: PKP-MK'si eski MPP'yi niye dağıttı?

MPP: Durum çok açıktır. Fujimori ve Yanki emperyalistlerinin ortaklaşa, gerek PKP ve gerekse Gonzalo hakkında uydurdukları sahte barış mektuplarının doğru olduğu safsatasını yaydıkları için. Ayrıca MK'nin bildirisini dağıtmayıp, emperyalizme hizmet ettiler. Yani, Peru devrimini, parti ve Gonzalo'yu küçük düşürmek istediler.

ÖG: Bunlar neden MK'nin bildirisini dağıtmadılar? Yoksa partide bir ayrılık mı var?

MPP: (Elindeki iki bildiriyi göstererek) Bu iki bildirgede de görüldüğü gibi parti tek bir yumruktur. Bu bildirgeler MLM ilkelerini hayata geçirmek için yazılan bildirgelerdir. Partinin bölünmüş olduğunu söyleyenler Fujimori yanlılarıdır.

Savaşın başından beri gericiler ve hükümet çeşitli zamanlarda çeşitli yalanlanlar uydurdular. Savaş büyüdükçe, yalanlar da büyümektedir. Barış mektubu dedikleri yalan da en büyük yalandır.

Görmeniz gereken, savaşın daha üst boyuta tırmandığıdır. Yani denge aşamasına geldiğimizdir. Cephe daha geniş biçimde yaygınlaşmıştır. Düşmansa, kaybettiği alanları ele geçirme savaşındadır ki, psikolojik savaşını daha da yoğunlaştırmaktadır. Yok, "Parti bölündü. Parti barış istiyor." v.b. Bu parti içi iki çizgi mücadelesi olmadığı anlamına gelmez, gelmemelidir. Her varlıkta doğru ile yanlışın mücadelesi olduğu gibi bu partimizde de vardı. Fakat önemli olan hakim olanın hangisi olduğudur. Partimize hakim olan kızıl yoldur, yani MAOİST yoldur.

Eski cumhuriyet her gün biraz daha yıkılmaktadır. Yeni halk cumhuriyeti kurulmaktadır. Bu cumhuriyet işçi ve köylülerden oluşan, halk komiteleri vasıtasıyla varlığını sürdürüyor. Her gün düşman güç kaybetmekte, Yeni Demokratik Cumhuriyet MAOİZM yolunda güçlenmektedir. Şimdi bu yalanın nedenini anlıyorsunuz değil mi?

ÖG: Bahsettiğiniz yeni cumhuriyet Peru'nun yüzde kaçını denetimine almış durumundadır?

MPP: Son istatistiklere göre, ülke coğrafyasının % 35-40 kadarı parti kontrolündedir. Yeni devlet isterse orada vergi toplayabilir, parti isterse o bölgeyi düşmana kapatabilir. Parti bu bölgeleri iki türlü de yönlendirebilir. Gerekse yer altına çekilip halkı orada yönetebilir. Çünkü halk eski devletin insiyatifini tanımıyor.

Dikkatinizi çekmek istiyorum, çok önemlidir. Biz burada parti adına konuşmuyoruz. MPP adına konuşuyoruz. MPP parti emirlerini yerine getirmekle yükümlüdür. PERU dışında parti üyesi yoktur. ***Avrupa'da parti adına konuşulmaz. Çünkü üyesi yoktur. Olmaz da. Üyenin görevi savaşın başında olmaktır.***

ÖG: PKP'de parti üyesi olmanın kriteri nedir?

MPP: Parti üyesi olabilmek için,bir insanın MLM bilimini kavraması ve uygulaması lazım. Kendini savaş içinde kanıtlaması lazım.

ÖG: Parlamentoyu nasıl buluyorsunuz ve parlamentodan faydalanma gibi bir düşünceniz var mı?

MPP: Parlamento, Lenin'in dediği gibi, "Domuzlar ahırıdır." Faydalanmaya gelince; Bu domuzların içeride tepişme ve boynuzlaşmalarının sesini halka duyurup, ne huysuz domuz olduklarını anlatmaktır.

ÖG: Yani parlamentoya girmek, orada teşhir etmek gibi düşünceniz yok mu?

MPP: ***O ahıra girmek demek, tüm o halkı o ahıra yaklaştırıp, zehirlemek demektir.***

ÖG: Konferans hakkındaki düşüncenizi alabilir miyiz?

MPP: Her şeyden önce İspanyolca tercümenin olmamasına çok üzüldük. Çünkü öteki konuşmacıları daha sağlıklı anlayamadık. Fakat şunu iyi anladık: MAOİZM konusunda ortaya attılan soru ve düşünceler bizimdir de.

Hoşuma gitmeyen bir nokta da, bu anlamlı günde revizyonistlere (BP kastediliyor) söz hakkı verilmesiydi. Çünkü bugün sıradan bir tartışma günü değildi. Bir kutlamaydı. Hele bu kutlama, enternasyonal olduğunu da gözönüne aldığımızda daha da anlamlanıyor.

Dikkatimi çeken bir diğer yönde bu konferansta, TKP/ML'nin büyük bir fonksiyon oynadığıdır. Ayrıca TKP/ML gerek Gonzalo'nun

www.partizanarsiv.net

yaşamını kurtarmak, ve gerekse Peru devrimine verdikleri enternasyonal destek, bize büyük maddi ve manevi destek oldu. Fakat eski önderlik, bu desteğin materyallerini bize vermedi. TKP/ML bununla ilgili bilgi verirse çok memnun kalırız.

ÖG: Çeşitli milliyetlerden Türkiye halkına bir mesajınız var mı?

MPP: Şüphesiz mesajımız olacaktır. Her şeyden önce MAOİST düşünsünler. Yayınladığımız kararlar çevrilip, herkes elden ele dağıtmalıdır. TKP/ML de bu konuda yardımcı olmalıdır. Aynı zamanda iki deklerasyon yayınlayıp kitlelere dağıtmalı ki, Emperyalizmin oyunları ortaya çıksın. Tüm Türkiye halkı için de tecrübe olsun.

ÖG: MAOİZM neden o kadar önemlidir?

MPP: MAOİZM ML'in yeni ve şu anda son gelişen aşamasıdır. Bugün ML olduğunu söyleyenlerin MAOİST olması gerekir. Çünkü MAO, ML'i uç noktada geliştirdi. Felsefe, E. Politik ve Bilimsel Sosyalizme olan katkıları savunulmadan ne ML savunulur, ne de devrim yapılır.

ÖG:Çeşitli milliyetlerden Türkiye proletaryasına son kez mesajınızı nedir?

MPP: Çeşitli milliyetlerden Türkiye halkına sıcak sevgi ve selamlarımızı iletiriz. Umut ederiz ki, yakında bir zamanda MLM ilkelerini, özellikle de MAOİZM'İ hayata geçirir ve bu yolda gerçek bir halk devrimi gerçekleştirir.

Röportaj yaptığımız diğer bir temsilci de, **Yunanistan Komünist Partisi / Marksist - Leninist (YKP/ML)** adına konferansa katılan delegasyondu. Kendisi ile yaptığımız röportajı olduğu gibi yayınlıyoruz.

ÖG: Sizi tanıyabilir miyiz?

YKP/ML: Ben YKP/ML delegasyonu olarak bu konferansa katılıyorum.

ÖG: Konferans hakkındaki düşüncelerinizi alabilir miyiz?

YKP/ML: Konferans genel olarak iyi geçti. Konuşmamda da belirttim. Bu konferans gerekliydi. Günümüzde proleter enternasyonalizmin son zamanlardaki zayıflığını da gözönüne alırsak, gerekliliği daha da dayatmaktadır. Bir çok partinin MAO'ya bakış açısı ortaya konuldu, partiler tecrübelerini anlattılar. Böylesi toplantıların devam etmesi, enternasyonal dayanışma bizleri daha da güçlendirir. Bu toplantıda da gördük ki, günümüzde MAO'nun kavranması zorunludur. Özellikle sosyalizmde sınıf mücadelesi ve geriye dönüş konusunda MAO anahtardır.

ÖG: Egemenler açısından, Türk ve Yunan ilişkilerini nasıl değerlendiriyorsunuz?

YKP/ML: İki ülke burjuvazisine baktığımızda, burjuvalar kendi aralarındaki sorunları halka maletmeye kalkışıp, halkı kışkırtmaktadırlar. Bu politika aynı zamanda emperyalizmin politikasıdır. Burjuvazi bunalıma girdikçe şoven ve baskı politikaları artar. Bunalımdan kurtulmak için de, çeşitli bahaneler uydurur. Türk devleti ile Yunan devleti de, kendi iç bunalımlarından kaynaklanan sorunları biraz daha geçiştirmek için, iki halkı birbirine kışkırtmaya çalışmaktadır. Yok efendim, "Yunan Türklerine baskı uyguluyorlar." Yok efendim, "Türkiye Kürtlere baskı uyguluyor". Her ikisinin de baskı uyguladıkları gerçektir. Ama kendileri yaptığı baskıyı anlatmazlar. Çünkü, işlerine gelmez. O halde ne yapmaları gerekir? Birbirlerine karşı insan hakları savunucusu kesilmeleri gerekir. Ama her iki devletinde, emekçilerin düşmanları olduklarını bilmekteyiz. İki ülkenin halkları da bunu bilmektedir. Bizim Türkiye halkı ile herhangi bir sorunumuz yok. Türkiye halkının da öyle bir sorunu olmamalı.

Biz, iki ülkenin halkları dost olmak zorundayız. Bu sömürücülere karşı omuz omuza enternasyonalist dayanışma içinde olmalıyız. Biz buna zorunluyuz. Başka kurtuluşumuz yoktur.

ÖG: Kıbrıs konusuna ilişkin politikanız nedir?

YKP/ML: Bu konuda düşüncelerimiz açıktır. Kıbrıs Kıbrıs'ta yaşayanlarındır. Sömürücülerin Kıbrıs'ta yaşayan halkları birbirine düşman edip, Kıbrıs'ı parçalamaya hakkı yoktur. Sorun oradaki halkların sorunudur. Kıbrıslılar kendi kaderlerini kendileri tayin etmelidirler.

ÖG: Çeşitli milliyetlerden Türkiye halkına bir mesajınız var mı?

YKP/ML: Mesajımız şudur: YKP/ML olarak, iki ülke halklarının arasındaki dayanışmayı, kardeşliği geliştirmektir. Bunu pratiğe uygulamaktır. Yani kendi burjuvazisine karşı mücadele etmektir. Şunu açıkça söylüyor ve biliyoruz ki, halklar arasında hiç bir problem yoktur. Halklar sınıf kardeşidir. Biz bu anlamda Türk ve diğer halkların mücadelesini destekliyor ve savunuyoruz. Ayrıca TKP/ML'nin verdiği mücadele bizim de mücadelemizdir.

Belçika Emak Partisi (BEP) ile röportaj.

ÖG: Konferansa ilişkin düşüncelerinizi alabilir miyiz?

BEP: Bu konferansa BEP delegesi olarak katılıyorum. Biraz geç geldiğim için tartışmaların sadece bir kısmına katılabildim. Tartışmalar çok sıcak bir atmosfer içinde geçti. Ayrıca hayranlıkla karşılaştığım bir şey de PKP (PCP) nin mücadelesinin, Türkiyeliler arasında büyük bir coşkuyla karşılanıp desteklenmesi. Bu beni çok sevindirdi. Enternasyonalist ruh ve dayanışma bu olsa gerek. Bunun kaynağı da, MZD'nin dünyada ne derece bir öneme sahip olduğudur.

ÖG: Konuşmalarınızda MAOİZM'den bahsetmediniz. MZD olarak düşüncelerinizi formüle ettiniz. Neden?

BEP: Biz bütün ustaların Marksizm'e katkılarının olduğunu ve birbirini tamamladıklarını düşünüyoruz. Mesela, Lenin'in parti örgütlenmesinde, Stalin'in Ulusal Sorun ve özellikle Troçki ve Buharin, Tito'ya karşı mücadelesinde, MAO'nun ise sosyalizmde sınıf mücadelesinin olduğu, nihai hedefe ulaşmak için sürekli kültür devrimlerinin yapılması konusunda katkıda bulunmuştur. Biz formülasyon olarak MLMZD formülasyonunu doğru buluyoruz.

ÖG: Ülkenizde hangi partiler var? Sizin gücünüz nedir?

BEP: Revizyonist çizgiye sahip BKP var. Rusya'daki son gelişmelerden sonra, bu partiden bize katılan çok oldu. Sadece iki parti var diyebiliriz. Hemen hemen bütün fabrikalarda örgütümüz mevcuttur. Attığımız sloganlar işçilerden büyük destek buldu. İki sene önce Neo-Nazilerin (faşistlerin) parlamentoya giriş yıl dönümü vesilesiyle 24.11.1993'te gençlik örgütümüz bir boykota gitti. Diyebilirim ki, tüm okullarda bu, destek gördü.

MAO'nun, "Entellektüeller halkın hizmetinde olmalıdır." şiarına uygun olarak, "Halkın hizmetindeki sağlıkçılar" adıyla, on grup doktor oluşturduk. Bu gruplar yoksul alanlarda halkın hizmetindeler.

Bir de iki yıl önce başlattığımız bir imza kampanyası var. Belçika'da 5 yıl yaşayanlar Belçika vatandaşı olabilirler kampanyası, şu ana kadar 750 bin imza toplandı. Ülke nüfusunun 10 milyon olduğunu göz önüne aldığımızda, bu büyük bir rakamdır. Bu kampanyamız da halka mal oldu.

ÖG: Bu konferans size ne sağladı?

BEP: En önemlisi diğer ülkelerden gelen KP'lerle tanışmamız oldu.

Bir de 30 Nisan 1994'te Rusya'da geriye dönüş,

-Sözümona, insan haklarını savunan hayır kurumlarının (kilise, bürokrat gruplar, vs.) emperyalist şavaşlarda oynadıkları rol,

-Almanya, Japonya ve ABD arasındaki pazar kavgası ve biz komünistlere düşen görevler, adlı toplantının duyurusunu yapmamız oldu.

ÖG: Özellikle eski Sovyetlerde gelişen milliyetçiliği neye bağlıyorsunuz?

BEP: Bunun sebebi revizyonizmdir. Revizyonizmin bir yönü de milliyetçi olmasıdır. Milliyetçilik konusunda Stalin doğrulanmıştır. Bize göre milliyetçiliğin gideceği yol FAŞİZMDİR.

ÖG: Bu sohbet için teşekkür ediyor, mücadelenizde başarılar diliyoruz.

BEP: Ben de aynı duyguları paylaşıyor, başarılar diliyorum.

Son olarak da **ROSSOPERAIO/Kızıl İşçiler Komünist Örgütü (KIKO) /İTALYA** ile yaptığımız röportajı sunuyoruz.

ÖG: Konferansı nasıl değerlendiriyorsunuz?

KIKO: Konferansa gelmemizin nedeni: MAO ZEDUNG'un 100. doğum yıl dönümüdür. Bugün bizim için çok önemlidir. Bu konferans da MAO ve MAOİZME layık bir şekilde hedefine ulaştı kanısındayım. Elbette eksiklikleri vardır, olmuştur ama bu çok talidir.

ÖG; Günümüzde özellikle MAOİZM'İN işlenmesinin nedeni sizce nedir?

KIKO: Biz MAOİZM'in ML'nin üst aşaması olduğu düşüncesindeyiz. MAOİZM dünya devrimi açısından tayin edici bir öneme sahiptir.

ÖG: Emperyalistlerin "Yeni Dünya Düzeni" ve "Barış" çağrıları konusundaki düşüncelerinizi alabilir miyiz?

KIKO: 2. Dünya savaşı'nda kurulan dünya düzeni, çıkmaza girmiştir. Onun için Yeni Dünya Düzeni'ne ihtiyaç duymaktalar. Özellikle ABD'nin Yeni Dünya Düzeni'nden kastettiği kendi çıkarlarıdır. Özellikle ABD'nin bu Yeni Dünya Düzeni'ne karşı, ALMANYA önderliğinde Avrupa emperyalistlerinin karşı çıkışı var. Bir diğer kanatta da Japon emperyalistleri var. Almanya önderliğindeki Avrupa emperyalistleri ile Japon emperyalistleri arasındaki fark: Avrupa emperyalistleri askeri, Japonya ekonomik olarak güçlüdür. Bu güç dengesi önümüzdeki dönemde bir çatışmaya gebedir. Bu dünyayı yeniden bir paylaşıma götürebilir.

ÖG: Örgüt olarak durumunuzu anlatabilir misiniz?

KIKO: Hâlâ bir parti değiliz. Önümüzdeki esas görev partileşmedir. Parti inşası için siyasi-ideolojik ve örgütsel bir çok sorunumuz var. Başta bunu çözmeliyiz. Örgütü kongreye götürme çalışmalarımız var. Kongrenin esas gündemi MAOİZM'dir. Parti ve devrim sorunları da tartışılacaktır. MAOİZM biliminin rehberliğinde. Bu kongre bizim için çok önemlidir.

Üç büyük şehirde tüm örgütlerimiz oluşmuştur. Diğer şehirlerde sempatizanlarımız var. Aynı zamanda büyük fabrikalarda örgütlerimiz mevcuttur.

Komünist Gençlik adında gençlik örgütümüz var. Örgütümüze bağlı iki komitemiz var. Biri Peru devrimiyle dayanışma, diğeri de İtalya enternasyonal komitedir.

ÖG: Çeşitli milliyetlerden Türkiye halkına bir mesaj iletmek ister misiniz?

KIKO: Faşist TC'ye karşı TKP/ML'nin verdiği mücadeleyi tüm kalbimizle destekliyoruz. Ayrıca devrimci mücadelede tutsak düşen siyasi tutsaklara, devrimci selamlarımızı gönderiyoruz. Görüşümüze göre TKP/ML, DEH yani dünya komünist örgütlerin birliğinde önemli bir rol oynayacaktır. Tüm zorluklara rağmen TKP/ML bunu başaracaktır. Buna inancımız tamdır. Çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının TKP/ML gibi MAOİST bir partinin öncülüğünde mücadele etmesi büyük bir avantajdır. Çeşitli milliyetlerden Türkiye proletaryası bu avantajı devrim yaparak değerlendirecektir. Buna inanıyor, güveniyoruz.

ÖG: Röportaj için teşekkür ediyor, mücadelenizde başarılar diliyoruz.

KIKO: Ben de teşekkür ediyor, başarılar diliyorum.

Maoist Konferans'a mesajlardan...

Yunanistan Komünist Partisi (Marksist-Leninist):

Yoldaşlar!

Ekim Devrimi, dünyanın 1/6'sının çehresini değiştirmişse; Mao'nun liderliğinde ve Çin Komünist Partisi'nin öncülüğünde gerçekleştirilen Çin Devrimi de dünyanın en kalabalık ve uçsuz bucaksız bir ülkesinde tarihin akışını değiştirdi... Ölümünden sonra komünist hareketin dağılması ve eski sosyalist ülkelerde, bu meyanda Çin'de de kapitalizmin hortlaması gibi, çağın muazzam gelişmelerinin sonunu yaşayan tüm devrimcilere Başkan Mao Zedung'un bıraktığı vasiyet ve çok önemli öğretisi şudur: "Geçici sosyalizm sürecinin tamamında sınıflar ve sınıf çatışmaları mevcudiyetlerni sürdürmektedirler ve sınıf mücadelesi devam etmektedir."... Başkan Mao Zedung'un sözlerinden ve eserlerinden fışkıran bu büyük gerçek, son yıllarda Doğu Avrupa ülkeleri'nde ve özellikle eski SSCB'nde ve bizzat Çin'de yaşanan olaylarla çok dramatik bir şekilde teyit edilmektedir...

Filipinler Komünist Partisi (Merkez Komitesi):

Yoldaşlar!

Filipinler Komünist Partisi (Merkez Komitesi) büyük yoldaş Mao Zedung'un 100. doğum günü kutlamaları ve Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi'nin devrimci gerçekçiliğini, yaratıcılığını ve yenilmez bilimsel gücünü yinelemek amacıyla 18-19 Aralık tarihlerinde Frankfurt'ta düzenlenen Konferans'ın başarılı geçmesini temenni eder, örgütleyenleri ve katılan dostları kardeşçe kutlarız...

Bizim temel ideolojik önderimiz Marksizmin-Leninizmin-Maoizm'in temel ilkelerini desteklemektir. Bu devrimci teori ve pratik, Yeni Demokratik Devrim ve sosyalist devrim içinde modern revizyonistler kapitalizmi yeniden getirmeden on yıllarca önce var olup milyarlarca insanın kabul edip doğruluğu kanıtlanmıştır. Ödevlerimiz, modern revizyonizmi reddetmek ve Mao Zedung teorisini yükseltip proletarya diktatoryası yönetiminde sosyalist devrimi gerçekleştirerek sosyalist toplumlara kapitalizmin yeniden gelmesini önlemek; geldiği ülkelerde de onu geriletmektir.

Tüm Birlikçi Rusya Komünist Partisi (Bolşevik) Merkez Komite Sekreteri Nina Andreyeva:

Sevgili yoldaşlar!

Komünist şekillenmenin uluslararası gelişme yolları zor ve karmaşık. Fakat biz son yıllarda, sosyalizm ve komünizm amacına yönelik bütün kinci saldırılara rağmen her anlamda zafer kazanacağız. Sovyetler Birliği'nde kapitalist restorasyon, er veya geç gelecek olan devrimle son bulacaktır. Tarih göstermiştir ki, tarihi halk kitleleri yapar ve halk; Marksizm-Leninizm düşüncesini, büyük devrimciler Marks ve Engels'in ismini, onların önemli izleyicileri Stalin ve Mao Zedung'u ve dünya komünist hareketinin diğer liderlerini unutmaz.

Yaşasın sosyalizm ve barış için emperyalizme, gericiliğe ve faşizme karşı mücadele eden emekçi halkların uluslararası dayanışma!

Peru Komünist Partisi'nin Enternasyonal Direktifi

MPP'lere (Peru Halk Hareketleri'ne):

1. Sizleri kardeşçe selamlıyoruz. 6. ve sondan bir önceki plana bağlı olarak "Katliamcı Diktatörlüğe Karşı Önderliğin Korunması" belirlemesi etrafında başarıyla gerçekleştirdiğimiz 2. kampanyadan duyduğumuz memnuniyeti belirtmekten kıvanç duyuyoruz. Başkan Gonzalo'nun, Parti'nin ve Devrimin zaferi olan bu kampanyanın esas amacı; Başkan Gonzalo'nun yaşamının korunması ve Yankee emperyalizmine, hain-katliamcı diktatörlüğe karşı güçlü ve kararlı darbeler indirmektir. Böylelikle karşı-devrimci uydurmalar olan, "barış anlaşması mektupları" ve video-montajlı yalanlarını yerle-bir edilmektedir. Bu uydurmaların amacı, genel olarak halkımıza karşı çok daha üst düzeyde katliamlar yapmaya yöneliktir ve özel olarak da yürürlükte olan Başkan Gonzalo'nun katli, kapitülasyon tohumlarının ekilmesi, Parti tasfiyesi ve Halk Savaşının kesin yenilgiye uğratılmasıdır...

2. Tekrardan belirtiyoruz: MK'nın Ağustos '93 kararlarına bağlı olarak gündeme gelen "Yaşasın Maoizm!" konuşmasını (Gonzalo'nun yakalandığında yaptığı konuşma) inceleme yönündeki direktifi ve özellikle 7 Ekim Deklarasyonu'nun gereklerini hepimiz yerine getirmeliyiz... Aynı zamanda Mao Zedung'un 100.doğum yıldönümünü kutlamayı, böylece Maoizm'in dünya halklarının gönlünde yeşermesine ve Dünya Proleter Devrimi'nin yeni büyük dalgasına önderlik etmesini sağlamak için, bu dalga içinde 1980'de başlayan Halk Savaşımız, günümüzde stratejik saldırı aşamasına gelmiştir. Başkan Gonzalo'nun bize öğrettiği gibi, Devrim tarihsel ve belirleyici politik bir zorunluluktur.

3. Bugün Eylül-Ekim direktiflerine bağlı olarak, güçlerimiz, birbirini tamamlayan şu iki göreve kanalize edilmelidir:

a) Başkan Gonzalo'nun yaşamının korunması

b) Başkan Mao'nun 100. yıldönümünün kutlanması...

4. Biz, 12 Kasım 1993'te, bir şahıs tarafından yayılan yalanlarla dolu açıklamayı kınıyor ve mahkum ediyoruz. Öyle ki bu şahıs MK deklarasyonunu dağıtmamakla kalmayıp, bunun dağıtılmasını yasaklama küstahlığını gösterdi. Hangi hakla?

Biz bu şahısa soruyoruz: O, Başkan Gonzalo'nun belirlediği prensiplere mi yoksa Yankee emperyalizminin diktasına ve katliamcı-hain diktatörlüğe mi hizmet ediyor? Lenin bize şunu öğretmiştir: "Kim ki prensipleri ihlal ediyor, o bölünmeyi arıyor demektir." Bizim özgülümüzde, bu bay, baştan aşağı bataklığa batmıştır. Bu bay , bir tabak mercimek için devrimi satabilir. Bu bay bilmelidir ki Başkan Gonzalo'nun ismini kullanamaz. Kimse buna müsaade etmez.

www.partizanarsiv.net

Halk ordusunda kült

"**Ordusu olmayan halkın hiçbir şeyi yoktur**" diyen Mao yoldaş, aynı zamanda, "**Ama bu ordu tek başına yeterli değildir. Saflarımızı birleştirmek ve düşmanı yenmek için, kesinlikle bir kültür ordusununda sahibi olmalıyız**" der ve buna, aynı hassasiyet ve duyarlılıkla işaret eder.

Bu güçlü ve asla gözardı edilemeyecek ilkesel belirlemenin güçlü gerekleri, toplumun iktisadi, siyasi maddiliği üzerindeki değişimin içinde şekillenen ve o realiteyle kendisini dayatandır. Güçlü bir halk ordusu, güçlü ve yeni bir halk kültürüyle şekillenmedikçe/şekillendirilmedikçe var olamaz, veya varlığını uzun süre sürdüremez. Her yeni olan olgular, kendisine özgü yeni ruhi kültürel şekillenmeyi oluşturacağı/olduğu gerçek iken, bu gidişatı, evrimci bir tarzda kendi gelişimine bırakmak, devrimci bir yaratıcılık ve iradi müdahalecilikle bağdaşır bir durum değildir, olamaz.

Kültürel şekillenme ve kültür olayıda, sınıf realitesinden bağımsız olarak ele alınamaz. İleri ile geri, yeni ile eski olan, her şekillenmede toplumsal konumu itibari ile ilerleyen veya gerileyen, eskiyen veya yenilenen her bir sınıf, realitesine bağlı olarak değer bulur. Kendiliğinden gelişen yasaların evrimci ilerleyişine müdahale eden veya o iddiada olan her yapılanma -her kişi- eskiye alternatif yeniyi, iradi bir yönlendirmeyle oluşturmalı/oluşturmak zorundadır.

Burjuva, burjuva-feodal her sistem, egemen sınıfların geri ve yoz kültürleriyle belirleyici olan esas yön, ve bunun yoğun baskısı altında çarpık ve sakat gelişen halk kültürünün çatışkısını bağrında taşır. Her yapılanma üzerinde şekillendiği ideolojik zeminin niteliği ile esasını oluştururken, çok çeşitli sınıf etkisini de içinde taşır. Her daim, yeni eskiye, eski yeniye bir şeyler devşirir bağrında. Proletaryanın kültürü; feodal-burjuva sistemi ve egemen kültürü en dinamik, en devrimci biçimde zorlayan, onu zaafa uğratan olduğu gibi, halk kültürü içinde de dışındaki kültürel oluşumlarla sıkı bir çatışma -bu süreçte uzlaşır- içindedir. Egemen kültür esas olarak, emperyalist finans-kapital grupların, sömürge, yarı-sömürgelerine taşıdığı yoz emperyalist kültürün, feodal gericiliğin pınarında mayalanmış kültürdür. Bu gerici yoz kültür, tüm insani değerleri dahi silip götürdüğü ve bunu her gün en etkili araç ve yöntemlerle yığınlara empoze ettiği, insanı alıklaştırma ve onu tüm güzel, gerçek ve ilerici değerlerinden koparma amacı güttüğü bir özgülde, elbetteki ona karşıt alternatif değerleri yaratabilmek, onu ayakta tutabilmek, bilinçli ve iradi bir müdahaleyi şart koşmaktadır. Öncelikle, proleter şekillenmeyi oluşturabilmenin temel koşulu, ona iradi bir müdahalenin gerekliliğini kavramak olduğu bilinmelidir. Bunu kendi uğraşının merkezine koymayan bir yapılanmanın, yığınları dönüştürmesi -ki dönüşümün üst yapısıdır bu- mümkün değildir. Geleceğin toplumunun ancak, bu günden onun öncüsünü ve onun ruhi, kültürel şekillenmesini oluşturarak, alternatif bir güç haline getirmeyle olanaklı olduğu kadar, toplumun iktisadi yapısının değişiminin bir anda gerçekleştirilemediği ve bu maddilik üzerinde alternatif şekillenmeyi yaratma gerekliliği kendisini bu günden dayatmış olduğu ve bunun varolan maddilik üzerinde yerine getiriliyor olması, bu uğraşı zor bir erek haline getirmiştir. Çok çeşitli sınıfların, proleter kültür cephesini her taraftan baskı altına aldığı koşullarda, yeni olanı geliştirmek, korumak elbetteki daha da zor olanıdır. **Fakat proletaryanın en görkemli ve en anlamlı şekillenişi zora baş kaldırısı, onun karşısında başeğmezliğidir.** Ve proletarya öncüsünün büyütmesi gereken, en görkemli ve en anlamlı değeridir bu.

Yoz feodal-burjuva kültürün kitleleri, tüm insanca değerlerinden kopardığı, her türden yozluğun, gericilikle afyonlanmış özel mülk edinme, sahiplenme ve her türden ortaçağ ilkelliğinin kör karanlığını kırmak, tüm insanca değerleri yeşertmek, yaşatmak dönüşüm koşulunun bir parçasıdır. Her yeni tipte sokak serserileri, ayyaşlar, eroinmanlar, yobazlar oluşturmak için yoğun çaba harcayan egemenler düzenlerinin devamını sağlayabildikleri sürece, başarılarının küçümsenemeyeceği ortada iken, kendi sınıfına ihanet eden, hiçbir dönem kendisi için varolmayı beceremeyen bir yığın proleteri, yoksul köylüyü bu tezgahlarına çekebildikleri bilinmelidir.

İnsanları yaşamın gerçeğinden koparan, onu, televizyon futbol, içki, kumar, seks ve her türden serserice yaşamın bir parçası haline getiren egemen yaşam tarzının, yine güçlü, etkili bir yaşam tarzı ve kültürel şekillenme ile yıkılacağı açıkken, burada varolan bir diğer gerçeklik de, bunun çok ter dökmeden mümkün olmayacağıdır. Egemen kültür proletaryanın yeni kültürü karşısında, açık bir savaşım halindeyken, proletaryanın kültürel çatışması birçok ara sınıfla da sürüp gider.

Halk ordusunun kültürel şekillenmesi de, bir veya birkaç sınıf realitesine tekabül edeceği açıkken, adından da anlaşılacağı gibi, halk ordusu salt proleter unsurları değil, halk sınıf ve tabakalarından birçok sınıftan unsurları bünyesinde toplar ve bu durum doğal olarak çok çeşitli kültürel çatışmaları gündemde tutacaktır. Egemen kültürün, her sınıf realitesine etki gücü oranında bu çeşitli ara sınıfların kültürel şekillenmesi içinde halk ordusuna taşınacaktır. Bu durumda esas belirleyici olanın, önderliği oluşturan yapılanmanın sınıf gerçekliği ve kültürel şekillenmesidir. **Değişimin merkezi öncünün elindedir ve yoğurmak, mayalamak onun ruhi kültürel şekillenmesi paralelinde gelişecektir.** Halk ordusu, öncünün gösterdiği işaretle ve açtığı güzergahta ilerlerken, ordunun bünyesini yenilemek, sürekli bir değişime tabi kılmak aynı zamanda, çok çeşitli sınıf alışkanlıklarıyla yoğun bir mücadeleyi gerektirir. Bu gerçeklik bir an savsaklandığında, ordu yapısında çok çeşitli gedikler açılacak ve onu kontrol etme zorlaşacağı gibi, bu durum öncünün, iradi müdahalesindeki durumun yetersizliğini ve dolayısıyla öncüde varolan sorunların da habercisi olduğu bilinmelidir.

Halk kültürünün geniş yelpazesi içinde, tüm devrimci ve ilerici öğeler, bu kesitte en devrimci sınıf olan proletaryanın, ruhi şekillenmesi, alışkanlıkları doğrultusunda şekillendirilmeye çalışılmalı, tüm çarpık gelişmeler bu sınıfın tornasından geçirilmelidir.

Halk savaşının temel toplumsal dayanağı köylülük olduğundan, ordunun oluşumunda esas olarak köylü ağırlıklı olacaktır ve bu durum nesnel olarak ordu bünyesinde belirleyici bir güç olarak bu sınıfın kültürel şekillenmesini taşıyacaktır. Çok çeşitli sınıf alışkanlıklarının yapıya taşınması, yapıya damgasını vuranın esas olarak o kültürel şekillenme olduğu anlamı çıkarmaktan ziyade, proletaryanın önderliğini yaptığı halk kültürü, ya da yeni demokratik kültür demek doğru olandır. Hiçbir iradi müdahalenin ve değişimin olmadığı yerde, yapıya giren sınıf temelinin, yapıyı şekillendireceği doğru olurken, elbetteki iradi müdahaleyi yapan gerçeklik, kendi ideolojik şekillenmesi paralelinde yapıyı dönüştürecektir.

Çeşitli gerilla birliklerinin, dinlenme saatlerinde yaptıkları bazı kültürel faaliyetler.

Tek tek bireyler, proleter sınıf alışkanlıklarıyla bezenmemiş birçok küçük burjuva, ara sınıf alışkanlığı taşıyorda olsa, onun hareket eksenini belirleyen öncünün kendisi iken, amaç tek tek bireyleri de bu genel şekillenme içinde değişime uğratmak, proleter alışkanlık ve kültürel şekillenmeyi içselleştirmektir. Her davranış her tavır bir sınıf alışkanlığı, üretim araçları karşısındaki durumu ile oluşan ruhi kültürel şekillenmeden başka bir şey değildir. Ve bu düzlemde, ahlak, kültür, yasa, hukuk, hak, adalet anlayışları da; bu anlayışlar toplamının oluşturduğu kişilikler de üretim araçları ile olan ilişkilerinin yansıması olup, sınıf niteliği bağlamında birbirinden ayrışır.

Her bir kişilik varolan iyi ile kötü, yeni ile eski alışkanlıklarının çatışmaları sayesinde gelişebilir. Zıt kutupları bir arada yorumlayamayan bir mantık, yenilenmenin devinimini harekete geçiremez. Kültürel yenilenmenin temel koşulu da, proleter sınıf alışkanlıklarını, en uç boyutta gelişmiş her türden gerici sınıf alışkanlıkları karşısına çıkarabilmektir.

Emperyalizmin yoz unsurlarıyla yoğrulmuş burjuva-feodal kültürü yıkma, onun yerine ilerici devrimci halk kültürünü geliştirmek için gelişmenin devinimi olacak çatışma ortamını yaratabilmek gerekli ve zorunludur.

HALK KÜLTÜRÜNÜN SINIFSAL GÖRÜNÜŞÜ

Halk ordusu saflarına taşınan kültür esas ağırlıklı olarak köylü kültürü denilebilecek küçük burjuva, feodal, yarı-proleter, alışkanlıklardır. Bu sınıfın maddi gerçekliğinin ortaya çıkardığı alışkanlıklar, şekillendirdiği kişilikler esasta bir yarı mülkiyet üzerinde şekillenen küçük burjuvazinin, öte yanda orta çağ karanlığı üzerinde şekillenen feodal-burjuva kültürün kendisidir. İçinde güçlü gerici değer yargılarına tutunma istemi taşırken, öte yandan burjuvazinin mülk edinme/pazar olayı ile bütün değerleri mülkü koruma veya mülk edinme biçiminde şekillenmektedir.

Dinin karanlığıyla harmanlanan bu şekillenme, güçlü idealist anlayış ve alışkanlıkları bağrında taşırken, her bireyde güçlü etkileri uzun süreci kapsar ve en çok uğraştıran yan olarak, proletaryanın alışkanlık ve şekillenmesiyle çatışır. Uzun süreçlerde cinlerle, perilerle, yok etme, var etmelerle beyinlere işlenen büyük canavarı çıkarıp atmak kolay olmadığı gibi, bu büyük cini beyinlerde oluşturulan karşı konulmaz kudreti ve devasa gücün etkisi beyinlerden silindiğinde, kişi, burjuva-emperyalist birçok yeni yozluğa açık hale gelir, ve bu evrede bu yoz kültür içine devşirilmesi oldukça kolay olur. Böylesi durumda, iradi bir müdahale ile dönüşümü sağlayan öncü, boşluk yaratmadan yeni olan proleter kültürel şekillenme içine çekmelidir. Burada dönüşümü sağlayan, değişen alt yapının kendisine uygun üst yapıyı oluşturması değil, üst yapıdan başlayarak bir dönüşüm sağlama durumu söz konusudur. Yıllarca her türden araç ve yöntemle empoze edilen, sadece kendisi için yaşama, herkesi dıştalayarak yanlız kendisi için varolma anlayışlarını bir çırpıda yıkmak elbetteki kolay olmayacaktır. Köylülüğün de kendi bünyesinde taşıdığı güçlü eğilimlerden biri de geri değer yargılarına sıkıca tutkunluktur. Köylü kurnazlığının ince esintilerini taşır, kapalı gerilikler içinde cinsiyet üzerine şekillenen derin bir espiri anlayışı vardır. Sahiplenme ve faydalanmanın en etkili belirtilerini taşır. Kadının erkeği tek hükümran, erkeğin kadını bir kul olarak gördüğü anlayışın, kaçınılmaz yansıları sırıtkanca durur benliğinde. Alışkanlıkları köy üretimi üzerinde şekillenmiştir. Köylü üretiminin disiplinsizliği, bireyde çok çeşitli savruluşlara açık kapı yaratır. Açık ifadeler yerine ortaçağ karanlığının karanlık delhizlerinde gezinmeyi sever. İçten hesaplaşma daha bir kolay olur onun için. Koşulunu kendisinin belirlediği üretime katılmayı ister. Yaşam tarzı düzensiz ve kendiliğindencidir. Toplumsal ilişkilerden ziyade, ikili ilişkiler, ahbap-çavuş ilişkileri geliştirmeyi sever. Birikimi, paylaşıma tercih eder. Köylülüğün, orta ve daha üst tabakaları yaşadığı maddilik üzerinde böylesine bir ruhi şekillenme içine girerken, aynı zamanda yarı-proleter olan yoksul köylülük, ruhi şekillenmesi ve alışkanlıkları itibarıyla proletaryaya daha yakındır. Birçok alanda özellikle yoksul köylülüğün, şehirle olan sıkı ilişkileri ve şehirlerde geçici üretim faaliyetinde bulunmasından dolayı, şehir küçük-burjuvazisi ve lumpen-proleterlerin birçok alışkanlığını edinir. Ve güçlü bir ileri ile geri (feodal, burjuva, proleter) çatışmaları bağrında taşır. Bu kesim, disipline olma, yeni olanı kazanma durumu itibari ile proletaryaya yakın olanıdır. Halk kültürünün birçok ilerici, devrimci öğesini barındırırken, dönemin öne çıkan yozluk-

www.partizanarsiv.net

el şekillenme üzerine

larına kolaydan adapte olur. Halk ordusunun bünyesine sürekli bu tür unsurların ağırlıklı taşıyanıdır. Bu temel toplumsal tabaka, ülke özgülünde farklı durumlar sergilediği gibi, çok çeşitli sınıf alışkanlıklarını bağrında toplaması yönüyle kendine özgü bir yapısı vardır.

Halk kültürünün belli ilerici öğelerini taşıyan yoksul köylülük, genel olarak düşük bir okuma yazma, yetersiz bir öğrenim durumu içerisinde olup, sanatsal, edebi, kültürel faaliyet yok denecek kadar azdır, varolanı da çarpık bir gelişme seyri içindedir.

Halk kültürünün geniş yelpazesi içinde, tüm devrimci ve ilerici öğeler, bu kesitte en devrimci sınıf olan proletaryanın, ruhi şekillenmesi, alışkanlıkları doğrultusunda şekillendirilmeye çalışılmalı, tüm çarpık gelişmeler bu sınıfın tornasından geçirilmelidir.

Proletarya tüm alışkanlıkları ve ruhi şekillenmesi ile en disiplinli, en tutarlı, en fedakar, en verimli olan olduğu gibi, onun ruhi şekillenmesi, zoru alt eden, yeniyi güzeli yaratan, çalışmaların meyvesi, besleyenidir. Ruhi şekillenme bir orduyu güçlü kılan en önemli etkendir. Mao yoldaşın dediği gibi **"Kültürsüz bir ordu, ruhsuz bir ordudur. Ruhsuz bir ordu ise düşmanı yenemez."** Halk kültürünün tüm ilerici devrimci öğelerini harekete geçirmek bu nedenle can alıcı bir önem arz eder. Elbetteki bu çalışmalar hiçbir zaman, siyasetin-savaşın önüne geçirilemez. Fakat onu besleyen ve var eden en temel koşullardan biri olarak alınabilinir/alınmalıdır.

Halk kültürünün ilerici ve devrimci yanı, ordu bünyesinde gelişme ve ilerlemenin esas yanını gösterirken, bununla birlikte birçok geri yanı da beraberinde taşır, ve buna karşı sürekli bir mücadeleyi gündeme almayı gerektirir. Bunun içinde proletaryanın devrimci ilerici kültürü esas dayanak noktamız olmalıdır.

Halk ordusu saflarına taşınan lumpen, küçük burjuva feodal kültürün geniş bir kesimi etkilediği, bunun uzun süre varolduğu ve esaslı bir mücadeleyi gerektirdiği bilinmelidir.

Devrimin esas niteliği yeni demokratik oluşumu, yeni demokratik kültür cephesini oluşturmayı ve onu güçlü bir silah haline getirmeyi gerektirir. Elbet bu, kesinlikle proletaryanın önderliğinde yaratılacak, halkın devrimci, ilerici tüm öğelerini seçip alacak yeni demokratik kültür olacaktır.

Varolan maddilik ve onun yansıması olacak olan ruhi şekilenme tüm faaliyeti güçlü etkenlerle besleyen yaşam tarzı ve davranış geleneğini yaratacak olan öğe olarak irdelenmelidir.

Her davranış bir sınıf realitesine tekabul eder. Bir sınıfın siyasi ideolojik yansımasını verir. Örneğin eleştirmek, eleştiriye açık olmak bir davranıştır ve bunun gibi her davranışta siyasi ideolojik şekillenmenin yansısıdır.

Her bir kişilik varolan iyi ile kötü, yeni ile eski alışkanlıklarının çatışmaları sayesinde gelişebilir. Zıt kutupları bir arada yorumlayamayan bir mantık, yenilenmenin devinimini harekete geçiremez. Kültürel yenilenmenin temel koşulu da, proleter sınıf alışkanlıklarını, en uç boyutta gelişmiş her türden gerici sınıf alışkanlıkları karşısına çıkarabilmektir.

Örgütsel olarak proletarya ile bütünleşen ama ideolojik olarak hâlâ ayrılıklar taşıyan, her kişilikte, güçlü küçük burjuva, köylü, lumpen alışkanlıklar ve davranış biçimleriyle yansıyacaktır. Ve bu türden her bir yansıma proleteryanın biricik doğru yaşam tarzı, alışkanlıklarının hücumuna uğramazsa gelişir: uğradığı müddetçe de geriler ve erir.

Proletarya her davranışıyla ayırdedicidir. Paylaşımcıdır. Özel mülk istemi yoktur. Azla yetinmesini bilir. Zor koşullarda yaşamaya alışıktır. Kaybedeceği bir şeylerin endişesini taşımaz. Güçlü, yerleşmiş alışkanlıklarını uzun disiplinli çalışma koşullarında elde eder. Üretkendir. Durgunluk bitiştir onun için. Her faaliyeti üretime yöneliktir. Asalaklığı sevmez, ondan nefret eder. Sevgiyi paylaşmayı sever, acıya dirençlidir. Küçük ama yıkılmaz değerlere sahiptir. Tutarlıdır. Kadrine düşkündür dostluğun, dostluğu yıkılmaz olandır. Güvenlidir, açıktır, içtendir. Küçük hesapları yoktur. Yalındır. Toplumcudur. Ve her proleterin bu ve benzeri alışkanlıkları kültürün, ruhi şekillenmenin ana görüngüsüdür. Her davranışına yansır. Küçük burjuvazinin alışkanlıkları, davranışları sürekli çatışır proleter olanla... Proleter bir zeminde her türden küçük burjuva bencilliği, mülk edinme istemi, kişiselliği, aymazlığı, alıklığı, bilinmeze tutkusu, asalaklığı bönce sırıtır.

Sorunun esası orduda varolanın bir halk kültürü olarak belirlenmesi değil, -bu genel doğrudur- sorun, onun sınıf çatışmalarını irdelemek ve bu vesileyle kültürel gelişmeleri ve halk kültürüne önderlik edecek proletaryanın kültürüne tutunmak, onun davranış ve alışkanlıklarını yaşamda maddileştirmek ve orduyu sürekli kültürel olarak da yenilemektir.

Örneğin, alçak gönüllülük (mütevazilik), proletaryanın erdemleriyken, ukelalık (çokbilmişlik) küçük burjuvazinin alışkanlıklarıdır. Proletaryanın davranışı olarak ortaya çıkan davranış ile küçük burjuvazinin davranış biçimi kişilikleri karşı karşıya getirecek, kültürel çatışmalara kaynaklık edecektir. Düşünce biçimleri çatışacaktır, görüş açısı çatışacaktır. Biri fıkraya gülerken, biri suskuda, abes kalacaktır. Biri bağırırken, biri usuldan işleyecektir. Biri düşman karşısında hırçın iken, biri hırçınlığı dosta kusar.

Lu sen, bir şiirinde,

"Kaşlarım çatık; meydan okurum suçlayan binlerce parmağa,
Başım eğik; uysal bir öküz gibi hizmet ederim çocuklara"

(kendimle dalga geçerken adlı şiirden)

derken, burada proleterin, düşman karşısında tavrı ile halkın karşısındaki tavrını ortaya koyuyor. Bu da kültürel şekillenmenin sanat ve edebiyat üzerindeki etkisi ve hatta zaten, kültürel şekillenmenin kendisi olan proleterin edebiyatıdır. Sanat ve edebiyat eserleri, kültürün maddileşmesi, siyasi ideolojik düşünce yansımasındaki bütünlüğün maddiliğidir.

Yani, geri bir toplumun içinde, ağalı-köylü-çobanlı espiri, film, müzik sanat o toplumun varolan maddi gerçekliği üzerinde şekillenen çeşitli sınıfları duygu düşünce ve alışkanlıklarını, davranış biçimlerini yansıtmasından başka bir şey değildir. Ve bugün henüz geri bir toplum olan somutumuzda, burjuvazinin (küçük burjuvazinin) önemli ilerici, devrimci rolü mevcuttur. Ve bu rol, gerici yoz feodal kültürel şekillenme üzerinde etkilidir.

"Her kültür, belli bir toplumun siyasetinin ve ekonomisinin ideolojik bir yansımasıdır." genel doğrusu ele alındığında da, bugün egemen olan emperyalist feodal kültür, esasta gerici öz taşıyan ve hiçbir ilericiliği olmayan iken; halk kültürü ise bunun karşı cephesini oluşturan, ve sınıf orijini ileri olan her sınıfın ideolojik yansısıdır. Durum böyle iken, halk kültürü içinde, ilerici güçlerin durumu esasta yine devrim karşısında aldığı rolle direkt bağıntılıdır. Böyle olduğu durumda küçük burjuvazinin rolü küçümsenmeyecek derecede önem arz etmektedir. Tabi bu, bunun esas alınması demek değildir, öyle anlaşılmamalıdır. Ama şu bir gerçekki ordu bünyesinde varolan halk kültürünün içinde ezici bir durumda olanda budur. Bunun proletarya önderliğinde yönlendirilmesi ve dönüşümü, meselenin en can alıcı ve elde tutulması gereken esas yanıdır.

Bugün ordu yapısında çokça ortaya çıkan küçük burjuva davranışın esası da, bu maddilikten ayrı olarak ele alınamaz. Şehir küçük burjuvazisi, köylü küçük burjuvazisine göre daha ileridir. Siyasi uyanıklığa sahiptir. Entelektüel birikimi vardır. Onu çeşitli kereler bir ayrıcalık olarak kullanır. Küçümseyicidir. Tepeden inmecidir. Bencildir. Yamanmacıdır, asalak yaşamı sever. Değer üretmekten ziyade tüketmeyi sever. Yaşam tarzı düzensiz, davranışları değişkendir. Kendi gücüne dayanmaktan ziyade, asalaklığı, sülüklüğü sever. Dostuna serttir. Güçsüze dayanmayı esas almaz. Hep iyi yerde, güçlünün yanında olmayı ister. Korunmayı sever. İstikrarsızdır. Dağınıktır. Serüveni sever. Zordan ürker, gecede titrer. Beklemecidir. Önce kendisinden yana tavır koyar.Açık olmaktan ziyade açık bulmaya çalışır. Ve her alışkanlığı bir davranışa kaynaklık eder. Proleterlerin, dost ilişkiler içinde değiştireceği, yönlendireceği olumsuzlardır. Şehir küçük burjuvazisi gelişmeye daha yatkın olandır. Sanata, edebiyata yakındır. Proletaryanın sıkı disiplininde terler, yorulur. İç çelişkileri hareketlidir. İşlenmeyi sever. Tartışmadan hoşlanır. Proletere özenir. Özeni tutulmaya uygundur. Doğru bir yaklaşıma meyillidir. Lumpen kültürle harmanlanmış, geniş bir geri ve ileri bileşeni taşır. Emperyalist yoz kültürün, bu kültür üzerinde etkisi, feodal kültürden daha fazladır. Feodal tabuları yıkmış olması yanında etkilerini taşır.

"Kaşlarım çatık; meydan okurum suçlayan binlerce parmağa,
Başım eğik; uysal bir öküz gibi hizmet ederim çocuklara"

İşte bütün bunlar halk kültürünün içinde barındırdığı proleter kültür karşısında geri, feodal ve emperyalist kültür karşısında ileri olandır.

Halk ordusu yaratmanın yanında, aynı zamanda geniş bir kültürel cephe yaratmak gerekliliği devrimin atardamarları bidir. Devrimci ruh, devrimci savaşı var eden, -düşmanın bütün taktik üstü lüklerine rağmen- onu düşman karşıs da güçlü kılan eskiyi yıkan, yeniyi yar tandır.

Devrimci bir ordu, kültürsüz bir or değildir/olamaz. Devrimci bir ruhu yaş mak, savaşı yükseltebilmenin en can a cı gereğidir. Devrimci bir orduyu diğer dulardan ayıran en temel özellik de, de rimci ruha sahip olması, o nitelikte şel lenmesidir.

Devrimci bir orduda, başarının temir tı olacak, kültürel çalışmalara ağırlık v mek bir zorunluluk olarak alınmalıdır. S vaşı geliştirecek, ruh halini yükseltec her türden sanatsal edebi çalışmayı aktif olarak örgütlemek gerekli olan Bunu önemsememek, savsaklamak vaşı ve yeni tip insan yaratmayı, sava amacını kavramamak demektir. Eski k şısında alternatif olan her yeniyi öze işlemek, onu yeni insan özellikleri hal getirmek, kişilikleri işlemek, alışkanlık düzenlemek gerekli olandır. **Ve bir o ki dünyayı değiştirme faaliyetinin yakıcı etkisidir, güncesinin şiirini zabilmeli, namlusunun kudretind gizi resimleyebilmeli, avaz avaz ba rabilmeli türküsünü mavi enginli öykülem iradesinin cünü, çoc lara, çiçek re, insani sevgisini yabilmeli.** rümeli send meli, tekrar rümeli, düş kalkmalı tel yürümeli. H çe kadının karına yormalı romanını. Küçük bak rın yakıcılığını yakalayabilmeli. Nasır nın görkemli gülüşlerine erişebilmeli.

Tüm alışkanlıklarını yenilemeli, p laşmalı sevgisini. Kavgasının gizemir ki yakıcılığı ile alazlanmalı. Değişm değişmeden değiştirilemeyeceğini ya mının ilkesi haline getirmeli. Yaratm yeniden yeniden yaratmalıdır.

www.partizanarsiv.net

Bilinç

Mahmut Dedeoğlu

Bakan Moğultay'ın cirokları

1992 yılında Kamu Çalışanları Sendikalar Platformu'nun düzenlediği altı gün süren yürüyüş sonunda, Ankara'ya giren kamu emekçileri polis coplarıyla karşılanmışlardı. Altı günlük görkemli yürüyüş boyunca, geçtikleri her il ve ilçeyi miting alanına dönüştüren ve emniyet güçleri tarafından izlenip hiçbir engelleme ile karşılanmayan sendika yöneticilerinin kanları Ankara sokaklarına dökülmüştü.

Miting sırasında SSK toplantı salonuna alınan sendika temsilcilerine hitap eden Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Mehmet Moğultay "Bu hükümete güvenin. Bu hükümet ülke için büyük bir şanstır." söyleminde bulunmuştu. Salonda o günkü olaylarda yaralanmış bir kamu emekçisi, kanlı gömleğini bakana göstererek, "Sayın Bakan bu hükümete güvenin diyorsunuz ama hükümetinizin döktüğü kan daha kurumadan üzerimde duruyor. Biz size nasıl güvenilim?" sorusunu yöneltince hayli sinirlenen bakan: "Hükümet tarafından polise kesinlikle böyle bir emir verilmemiştir. Bizimde üzerimizde gücümüzün yetmediği güçler var" şeklinde yanıt vermişti. Yaşanan olaylarla ilgili görüşlerini açıklayan dönemin başbakanı Demirel "Memurlarımız gayet iyi karşılanmışlardır." derken başbakan yardımcısı İnönü'de "Hakların kazanılması için mücadele verilmelidir" benzeri açıklamada bulunmuştu.

Eylem sonrası değerlendirme yapıldığında hatırladığım kadarıyla EĞİT-SEN üyesi bir arkadaş Moğultay'ın konuşması için "Bakan Cirok (*) anlatıyor" deyince hayli gülüşmüştük.

Aradan geçen süreç içinde Bakan Cirok anlatmaya devam ediyor. İzmir'de çalışanların sorunlarının tartışıldığı bir toplantıda, hükümetin kamu çalışanlarının yasal düzenlemeleri ile ilgili tutumunu eliştiren soruya verdiği yanıtta: "Grevli Toplu sözleşmeli bir yasal düzenlemenin bu meclisten geçme şansı yok" tesbiti ile gerçekçiliğini! kanıtlarken "SHP'yi tek başına iktidara getirin size bu hakkı verelim" diyerek kahinliğini! ilan ediyor. El insaf Sayın Bakan! Söylediklerinize kendiniz inanabiliyor musunuz? Partinizin hükümet olması sizin sorununuz. Ama tek başına hükümet olmak, iktidar olmak demek değildir bu ülkede. "Gücün üstündeki gücü" ne çabukta unutuveriyor sayın bakan.

Kaldı ki şimdiye kadar yapılanlar ortada. Yaşananlara ve uygulamalara bakarak Bakan Moğultay ve partisi için olumlu not vermek mümkün değil. Kamu emekçileri mücadeleleri sonucu sendikalarını kurup, sendikal haklarınıda tüm baskı ve zorluklara rağmen fiili olarak kullandılar, kullanıyorlar. Bakan ve üyesi olduğu hükümet ise İLO'nun birkaç genelgesini onaylatarak sanki bu hakkı kendileri veriyor faydacılığına girmediler mi? Bu mantık kamu emekçilerinin fiili kazanımlarının üzerine postu sermek değil midir? Kamu çalışanları sendikaları ile ilgili hükümetin yasa taslağı için "mükemmel bir memur sendikası yasa taslağı ortaya çıkardık" demiş sayın Moğultay. Grev ve TİS hakkı olmayan, meslek sendikacılığını öngören, memur kavramını ebedileştiren, işleyiş ve statüsü ile sendikaları devletin veya temsilcileri olan kişilerin denetimi altına alan bir yasa taslağını "mükemmel" diye nitelendirebiliyor...

Bugün mecliste çoğunluğun iradesi belli iken, dahası Bakan'ın partisine rağmen yasalar geçerken bile, GREV ve TİS için parmak kaldırma cesareti gösteremiyorsa kimi inandırabilir Bakan ve partisi SHP.

Bakan ve partisini bir yana bırakıp işçiler ve emekçiler açısından olaya baktığımızda doğrulanan bir gerçek vardır. İşçi ve memur sendikaları veya toplumsal muhalefetin diğer örgütleri hükümet yetkilileri ile yaptıkları her görüşmeden sonra bir durgunluk ve eylemsizlik süreci yaşamışlardır. İşte tamda burada bu ülkeyi dikensiz gül bahçesi sanan, parlamentodan medet uman icazetli reformist anlayışların giderek soluklandıklarını ve manevra alanlarını genişlettiklerini görüyoruz. Oluşturulan durum ve ortam sermaye sınıfının ve onun temsilcisi olan hükümetin bilinçli bir oyunu ve taktiğidir. İşçi sınıfı ne zamanki yavaşta olsa burjuvaziye karşı bir eylemsellik içine girmişse, alanlara çıkmaya başlamışsa, hemen yapay bir gündemle bu güç salonlara ve akademik tartışmalara çekilerek pasifize edilmek istenmiştir. Emperyalist efendilerinin emirleri doğrultusunda görev yapan komprador burjuvazi ve onun temsilcisi hükümet özelleştirme, taşeronlaştırma yeni KDV düzenlemesi gibi ekonomik saldırılarını; yeni terör yasaları ve özel harp uygulamaları ile dayatmaya çalışıyor. Peki işçi örgütleri ne yapıyor? Aylardır özelleştirme, yeni terör yasası üzerine akademik ve teorik tartışmalarla zaman yitiriyorlar. Bu tartışmalar yapılmalıdır fakat, kısa sürmeli üzerine fiili mücadele ve eylemsellikler oturtulmalıdır. İşte hükümetin oyununa böyle düşülüyor ve başatlarına manevra alanı böyle sağlanıyor.

Kamu çalışanları sendikaları için de benzeri durum sözkonusu. Hükümet GREV ve TİS hakkı içermeyen bir yasa taslağı hazırlayıp kamuoyunun gündemine getirmiştir. Bu konuda reformist ve icazetli kamu sendikalarının desteğini de almıştır. Amacı devletten bağımsız demokratik sendikaların güçlerini zayıflatmak ve az da olsa var olan sınıf bilincini köreltmektir. Hal böyle iken kamu sendikaları salonlarda "sendikaların dünü, bugünü ve yarını ve yasal düzenlemeler" konularında paneller yaparak gün tüketiyorlar. Bu panellere katılan düzen partilerinin temsilcileri bile "haklarınız için fiili mücadelede etmelisiniz" derken esasında geçmişte verilen mücadeleden etkilendiklerini ifade etmeye çalışıyorlar.

Oysa kamu çalışanları sendikaları gittikçe o mücadele ve eylem hattından uzaklaşıyorlar. Yapılması gereken şey grev ve toplu sözleşme gibi direkt olarak devletin cebine hükmeden bu mücadele sürecinin daha disiplin ve örgütlü bir çalışma ile donatılmasıdır. Buda mücadeledir, eylemselliktir. Ancak mücadele süreçleri plansız ve perspektifsiz aşılmaz.

Çelişkilerin çözülmesi için bilimsel bir yol izlenmelidir. Esas ile tali mücadele, bütün parça bağlantısı yerli yerine oturtulmalıdır. Örnek mi sınıf mücadelesi esas, bakanın cirokları talidir vb. gibi...

*** Cirok: Dersim yöresinde sırf zaman tüketilmesi amacıyla yapılan konuşmaları ve anlatır için kullanılan bir sözcük.**

Kamu çalışanları yeniden sokaklarda

İstanbul-Ankara-İzmir-Adana-Malatya-Kayseri/Özgür Gelecek- 13 Ocak günü bütün Türkiye'de memurlar iş bıraktı. 500 bin Kamu çalışanı bir günlük grevle ekonomik demokratik taleplerini dile getirdi. Hükümetin hazırladığı grevsiz toplusözleşmesiz sendika yasasını protesto etmek için sokaklara dökülen memurlar, anti-demokratik yasa taslaklarının kaldırılmasını, grevli, toplusözleşmeli sendikal haklarını dile getiren slogan ve dövizlerle Türkiye çapında seslerini duyurdular.

Bir süredir salon toplantıları, siyasi parti ziyaretleriyle oyalanan kamu emekçileri, belediyelerde, vergi dairelerinde, hastanelerde, okullarda,postanelerde vs. viziteye çıkarak, iş bırakarak "sessizliklerini" kırdılar.

Kamu Sendikaları Platformu İstanbul'da iki ana bölge saptamıştı: Kadıköy İskelesi ile Saraçhane Parkı. Eylem öncesi yaptıkları toplantıda, güçleri bölmemek için, iki ana bölgede toplanmayı hesaplanışlardı.

Memurlar ekonomik ve demokratik hakları için yürüdüler.

İSTANBUL

Kamu Çalışanları Sendikaları Platformu'nda yer alan 26 sendikanın ortak kararıyla yapılan eylemlere, PTT, TEK, Demiryolları ve limanlarda işçiler de katıldı. Birçok işyerinin önüne "Bu işyerinde grev var" yazılı pankartlar asıldı. Kamu çalışanlarının İstanbul'daki iş bırakma eylemine yoğun katılım sağlandı. İşyerlerinde işler durdu.

Avrupa yakasında kamu çalışanlarından bir bölümü İSKİ önünde toplandı. Pankart açıp yürümek isteyen memurları polis engellemeye çalıştı. Tartışma sonunda pankartsız , polis eşliğinde yürüyen memurlar, **"Devlet Güdümlü Sendikaya Hayır", "Memuruz Haklıyız Kazanacağız", "Yaşasın Halkların Kardeşliği"** sloganlarını atarak yürüdüler. Tekel'in önünde de toplanarak yürüyüşe geçen memurlar da parka geldiler. Anakent Belediyesi önünde toplanan yaklaşık 1000 kişilik grup da yürüyerek parka geldiler. Parkta biraraya gelen kamu emekçileri, **"Söz Yetki Karar Çalışanların"** sloganıyla birbirlerini selamladılar. Bir memurun mikrofondan " **Grevli, toplusözleşmeli sendikal hakkımızı, demokratik haklarımızı alıncaya kadar alanlardayız"** sözlerini **"Toplusözleşme Hakkımız Grev Silahımız"** sloganıyla yanıtladılar.

Kamu çalışanları bütün Türkiye çapında ortak hazırladıkları tek bildiriyi okudular. Saraçhane Parkı'nda da Tüm Bel-Sen Genel Başkanı, Platform genel sözcüsü Vicdan Baykara okuduğu basın açıklamasında taleplerini dile getirerek, **"Bizler bugünkü eylemimizle üretimden gelen gücümüzü kullanarak, bir kez daha uyarımızı yaparken, mücadelemizi taleplerimiz gerçekleşene kadar yükselterek sürdüreceğimizi bir kez daha açıklıyoruz"** dedi.

Anadolu Yakası kamu çalışanları, Kadıköy belediye binasının önünde toplanarak, Kadıköy İskelesi'ne yürüdüler. Yaklaşık 7 bin kamu emekçisinin katılımıyla gerçekleşen eylemde, ortak hazırlanan basın açıklaması okundu. Eylemi desteklediğini açıklayan Türk-İş'in basın açıklaması da okundu. Davul zurna eşliğinde halaylar çeken memurlar, olaysız bir şekilde dağıldılar.

Kartal SSK'nın önünde Sağlık-Sen, Maliye binasının önünde Tüm Maliye-Sen, iş bırakma eylemi yaptı. Basına ve kamuoyuna açıklama yapılarak dağılındı.

Önemli bir sayısının iş bıraktığı PTT çalışanları Avrupa yakasında Avrupa Posta İşletme Merkezi ile Gayrettepe Telefon Müdürlüğü önünde toplandılar. İşletme Merkezi'nde duvarlara pankartlar asıldı,şiirler okundu, halaylar çekildi.

ANKARA

Ankara'da Sakarya Caddesi'ne girmek isteyen memurları polis coplayarak engel oldu. Sakarya'nın tüm girişlerine barikat kuran polis, çok sayıda sendika üyesini gözaltına aldı. Memurları coplayarak yerde sürüyen polisler halktan büyük tepki gördü. Gözaltına alınanların sayısının 100 kadar olduğu belirtildi. Polisler sokaktaki saldırıdan sonra sendikaları basarak sendika yöneticileerini gözaltına aldılar.

İZMİR

Merkez olarak seçilen Yeşilyurt Devlet Hastanesi'nin önüne yaklaşık 1000 kamu emekçisi katıldı. Buca Cezaevi'ndeki tutukluların yakınlarınında katıldığı eylem coşkulu geçti.

Yenişehir'de de Tüm Sağlık-Sen öncülüğünde Göğüs Hastanesi'nde biraraya gelen sağlık çalışanları devlete olan tepkilerini dile getirdiler. Polisin kitleyi dağıtmayı başaramadığı eylem olumluydu.

ADANA

Demiryol-Sen'e bağlı 550 memur Adana, Mersin, İskenderun, Ulukışla ve Toprakkale'de 4 saat süreyle iş bıraktılar.

Eğit-Sen, Tüm Maliye-Sen, Tüm Bel-Sen'de örgütlü olan yaklaşık 600 civarında memur iş bırakarak vizite eylemi gerçekleştirdiler. Atatürk Parkı'nda toplanan kamu çalışanları ortak basın açıklamasını okudular. Buradaki eylemde memurlar şu sloganları attılar. **"İşçi memur elele genel greve", "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni", "Baskılar bizleri yıldıramaz", "Yaşasın örgütlü mücadelemiz", "Devlet güdümlü sendikaya hayır"**

MALATYA

Egit-Sen, Tüm Sağlık-Sen, Tüm Maliye-Sen, Tarım-Sen üyelerinden yaklaşık 300 kişi Devlet Hastahanesi'nin önünde toplandı. Burada polis saldırısıyla karşılaşan eylemcilerden 40 kişi gözaltında alındı. Olayı görüntülemek isteyen devrimci sosyalist basın muhabirlerinin filmlerine zorla el konuldu.

KAYSERİ

Kayseri'de kamu çalışanları örgütlü oldukları sendikalarından yürüyerek Devlet Hastanesi'nin önüne geldiler. Toplam 500 kişinin katıldığı eylem olaysız geçti. Öğretmenlerde "hastalanarak" toplu viziteye çıktılar.

www.partizanarsiv.net

'94'ün gelişi '93'ten bellidir!

Ekonomik, sosyal, politik vb. alanlarda egemenler açısından tam bir kaosun, ezilenler açısından da baskı, zulüm ve katliamların yaşandığı bir yılı geride bıraktık. 1993 yılı, her yıl, her ay, her gün, ya da "zaman" gibi, kan emici zorbalar için, hakimiyetlerini devam ettirebilme çabaları ile dolu bir yıl, bütün milliyetlerden Türkiye halkı için ise sömürenleri sırtından atma çabası ile dolu bir yıl oldu ve "etki-tepki" fizik kuralı gereği her iki kutup kendi pratiğini ortaya koydu.

"Yaşamın temeli, toplumsal maddi üretimdir" ya da "herşeyi belirleyen ekonomidir" nesnelitesinden hareketle şunu söyleyebiliriz. Sömürünün olmadığı yerde baskı ve zulüm de olmaz. Oysa sömürü varsa, bu sömürüye baş kaldıran halkı zaptırapt altına almak için baskı, zulüm vs. de olmak zorundadır. Tarihte bunun örnekleri çoktur. Çok yakın örnekleri bile vardır. İşte "Sadaka değil, toplusözleşme hakkı istiyoruz" diye haykıran memurlara jop, kendi halkını katleden 44.000 adet koruculara ise % 100 zam. İşte Küçükçekmece işçilerinin "maaşlarını ödeyin" eylemli çağrısına polis saldırısı ve burnu kırılan işçiler. Bu şekilde yüzlerce örnek gösterilebilir. Ama **Halk zor ile durdurabilseydi, diktatörlerin egemenliği baki olurdu.** İşte Hitler, Mussolini, Pinochet, Salazar... Hepsinin sonu gelmiştir. Tarihi yaratan kitleler mutlaka hesap sormuştur, soracaktır. Eskinin bağrında doğan yeni, eskiyi yok edecektir.

Türkiye'de içine düştüğü ekonomik, sosyal, ulusal krizden devrimle kurtulacaktır. Komprador patronlar ve büyük toprak ağalarının bütün kitle iletişim araçlarını kullanarak halkı kandırmaya çalışmaları karşısında görevimiz onların gerçek yüzünü ortaya koymaktır. Bu perspektifle bazı olayları 1993 yılı özgülünde değerlendirelim.

İlk önce temel tüketim mallarından bir grup malın 1993 Ocak-Aralık fiyatlarını karşılaştıralım (Tablo-1).

TABLO-1	Ocak	Aralık	Fark
Şeker (Kg)	5540	13000	134,6
Çay (100 gr)	4000	6000	50
Su (m3)	7000	12000	71,4
Elektrik Kw/Saat	682	1171	71,7
Kömür (ton)	612,500	919.250	61,8
Kağıt (ton)	4.100.000	7.038.000	71,6
Otobüs bileti (tane)	3.000	5.000	66,6
Vapur bileti (tane)	5.000	7.000	40
Normal Benzin (tane)	5.124	7.629	48,8
Küçük Jeton (tane)	400	800	100
Büyük Jeton (tane)	5.000	12.000	140
Sigara (Tekel 2000)	8.000	14.000	75
Tüpgaz (12 kg)	52.000	74.500	43,2
	Ortalama % 75		

Yukarıdaki malların artış oranı, aritmetik ortalamayla % 75 dolayındadır. Bunu bütün mallara indirgersek, sonuç değişmeyecektir. Demek ki, tüketim mallarının satış fiyatı % 75 artmıştır. Bu artış karşısında ücretlilerin aldığı zam "devede kulak" misali kalmaktadır. Böylece hayatı çekilmez hale getiren enflasyon DİE'ye göre % 70 olarak açıklanmasına rağmen gerçek ortadadır: % 75. DİE'nin rakamını esas alsak bile 1992 yılından 2 puan ilerdedir.

1993 Ocağında 8840 TL olan Dolar şimdi 14250 TL, Mark 5380 TL iken 8500 TL olmuştur.

İthalat ve ihracatta da durum farklı değildir. Sadece 1993'ün Eylül ayında 1.250 milyon dolarlık ihracata karşılık tam 2.400 milyon dolarlık ithalat yapılmıştır. Nerede ise iki katı olan bu açık yine TC tarafından zam üstüne zamla kapatılmak istenmektedir. 1992'de ise bu açık şimdikinin yarısıydı.

Bunun yanında dış borç 70 milyar dolar düzeyinde ulaştı. 1992 yılı dış borç tutarı 55 milyar dolar iken 15 milyar doların (yaklaşık 250 trilyon) ne olduğu ise belli değil.

Genel olarak Türkiye'nin ekonomik durumu bu. 1993 yılı içinde kamuoyunu hayli meşgul eden olaylar da yaşanmadı değil. Bunlardan İLKŞAN, İSKİ (Göknel) gibi olaylar yarı-feodalizmin kofluğundan kaynaklanmaktadır ve "bini bir para" derecesindedir. O nedenle ayrıntılara gerek yok. Askeri harcamalar, 1994 yılı bütçesi, yeni vergi tasarısı, Avrupa Gümrük birliği (AGB), Özel Tüketim Vergisi, İSKİ'nin son su zammı. Vergi kaçağı-kaçakçıları, özelleştirme bu yılın ilginç olaylarındandı.

Bunlardan bazılarına kısaca değinelim.

Herşeyden önce ÖTV, AGB, YTV bir bütünün 3 parçasıdır ve bu unsurlar özelleştirmeyle taçlandırılmıştır. Yani hepsi özelleştirmeye hizmet etmektedir.

ÖZEL TÜKETİM VERGİSİ

Adı üzerinde. İlk etapta sadece zenginlere yönelik çıkarılacak gibi görünen yasa esasta birçok kesimi hedeflemektedir. Geniş halk yığınları bu yasayla zarar edecek, zenginler ise yeni yöntemlerle bu vergiden sıyrılacaktı.

Nasıl mı? İlkönceleri "bu vergi (ÖTV) zenginlerin harcamalarından vergi alma temelinde çıkarılacaktır" dendi. Daha sonra lüx mallar listesine beyaz eşyayı da dahil ettiler. Yoksa çıkarsa beyaz eşyanın KDV oranı lüx mallara uygulanan KDV oranına yükseltilecektir. Bu da beyaz eşyaya % 9 gibi bir ek zam getirecektir. Sonuçta arz sabit kalırken talep düşmüş fiyatlar ise arz-talepten bağımsız olarak yükselmiş olacaktır.

AVRUPA GÜMRÜK BİRLİĞİ

Son zamanlarda gündeme gelen gümrük birliğinin bir amacı vardır: Ele geçen pazarı iyice geçirmek. Öyle ki emperyalistler kendi bunalımlarını (geçici olarak) gidermek için işbirlikçileri olan komprador kapitalistleri bile devreden çıkarabilmektedirler. Gümrük Birliği bunun göstergesidir. Sonuçta ithal-ihraç mekanizması içerisinde birliğe ait ülkelerin, kota, gümrük duvarı, gümrük vergisi gibi bir sorunları olmayacağı için, kapitalizmin serbest rekabetçi döneminde olduğu gibi bir "rekabet" ama şiddetli büyük bir rekabet gündeme gelecektir. Ama tam da zıtların birliği yasasını bir kez daha kanıtlarcasına, holdingler arası, karteller-trösetler arası. Bu rekabette kurtlar kanunu aynı acımasızlığıyla sürecektir.

Yeni vergi tasarı geçen sayılarda yazıldığı için ona değinmiyoruz.

ÖZELLEŞTİRME

Bütün bu gelişmeler özelleştirmeye hizmet etmektedir. Çünkü aracıları devreden çıkarıp, kendi adamlarıyla sömürüyü gerçekleştiren emperyalistler, hiç kimsenin satın almaya gücünün yetmediği, KİT'ler satın alacaklardır. Böylece Türkiye pazarına daha etkin el koyacak ve kendi bunalımlarının yükünü daha fazla üzerimize yıkacaktır.

Kaba hatlarıyla ortaya koyduğumuz bu olgular şu anda çok ciddi görünmese de aslında sonuç olarak ülkeyi "modern fiile işgal"e götürecek olgulardır. Ve geçen sayıların birinde yayınlanan yazıda "yarı-sömürgecilikten, sömürgeye doğru" tümcesini adeta doğrulamaktadır. Öyle ki "yerli işadamları" (?) bile Gümrük birliğine katılmamaktadırlar ve bizzati Türkiye'nin bunu kaldıramayacağını ve sosyal ve ekonomik olarak teslimiyetin kaçınılmaz olduğunu vurgulamaktadır.

Komprador kapitalistler ve büyük toprak ağaları 1994'e, 1995'e ülkeyi bu şekilde hazırlarlarken 1993 yılı da yine ilginç alicengiz oyunlarıyla doluydu. Bunları da şöyle sıralayalım.

İSKİ suya % 170 oranında zam yaptı. Gerekçe olarak da "zam yapmazsak batarız"ı gösterdi.

Göknel Ağa yargılandığı 3 davanın ikisinden tahliye oldu. Kalan 1 davadan da çok yakında tahliye olur.

Vergi kaçakcıları yılda bir kez teşhir edilecekti. Henüz birşey yok. Aslında vergi kaçırmayanları teşhir etseler işleri daha da kolaylaşır. Bu arada 1993 vergi kaçağının 95 trilyon dolayında olduğu söyleniyor.

PTT'nin T'sini satamadılar. Çünkü Anayasa Mahkemesi buna karşı çıktı. Meclis daha üst bir kurum olduğundan, T'nin satışı orada onaylanırsa ki onaylanacaktır, o zaman satarlar.

1993 yılında, Çalışma Bakanlığı istatistiklerine göre 992.356 işçi işten atıldı. KOÇ grubunun başı Vehbi KOÇ, ÖTV'ye karşı çıktı. Çiller de KOÇ'u ANAP'a kaptırmamak için ÖTV'de biraz geri adım attı. Bu geri adım atışı zenginlerin lehinedir, halkın değil.

Türkiye ve Türkiye Kürdistan'ındaki sosyal ve ulusal mücadelede TC. 1993'te 100 trilyon harcadı.

1994 YILI; NE YAPMALI?

Burjuva iktisatçılarının, IMF Dünya Bankası, DPT, DİE gibi kuruluşların bile inkara gidemediği bir durum vardır: Türkiye ekonomisi. IMF'nin isteğiyle DPT'nin hazırlamış olduğu raporda şu ilginç sonuç vardır: Bütün önlemlere rağmen önümüzdeki yıllara ait sonuçlar şöyle olacaktır.

Bütçe tutarları ise katrilyonları bulacaktır, bütçe açıkları ise trilyonları.

	1994	1995	1996
Enflasyon (%)	78	95	137
Büyüme Hızı (%)	4,9	-0,8	-6,9
Kişi başına düşen gelir (Dolar)	2089	2089	1961

Bu veriler bizzat DPT tarafından verildiğine göre fazla söze gerek yok. Her şey ortada. Bunların getireceği sonuçları hepimiz biliyoruz: Gözgöre göre soygun ve daha fazla baskı, zulüm!..

Buna karşın yapılması gerekeni de biliyoruz: Direniş! Birlik, Mücadele, Zafer!..

Yeni İthalat Yasası

1 Ocak 1994'ten itibaren yürürlüğe giren Yeni İthalat Yasası, ithali yapılan 18 bin çeşit malın gümrük vergisi oranları ve fon kesintisi oranlarında büyük miktarlarda indirim yaptı. Bu indirim sayesinde komprador patronlar ithal ettikleri malları daha ucuza ülkeye getirebilmektedirler.

Her yeni yasanın çıkmasıyla hummalı bir propaganda faaliyetine girişen iktidar Yeni İthalat yasasıyla birlikte, burjuva iktisatçıları, boyalı-boyasız burjuva basını da arkasına alarak temel tüketim mallarının ucuzlayacağı temelinde propaganda yapmaya giriştiler. Oysa gerçek bu değildir.

Herşeyden önce başını Dünya Bankası ve IMF'nin çektiği EFTA ve AET ülkeleri, ekonomik olarak yaşadıkları durgunluğu geçiştirmek için böyle bir çalışma içine girmişlerdir ve gümrük vergisi ile fon kesintilerinin düşürülmesi Türkiye'nin ithalatını, EFTA ve AET ülkelerinin ise ihracatını artırmaya yöneliktir. Çünkü yasa, oranları belirlerken AET ve EFTA ülkeleri için ayrı oran, diğer ülkeler için ise ayrı oran belirlenmektedir. Konuyla ilgili olarak birkaç alandaki örneklere geçmeden önce EFTA ülkelerinin kim olduğunu ve ne anlama geldiğini açıklayalım.

EFTA (Avrupa Serbest Ticaret Bölgesi): AET ülkelerinin dışında sabit bir gümrüğe dayalı serbest ticaret bölgesi. Bu bölge: Norveç, İsveç, Avusturya, İsviçre, Finlandiya ve İzlanda arasında oluşturulmuştur.

Otomotiv: Önceleri % 9-15 olan gümrük vergisi AET ve EFTA ülkeleri için 4.3-6 diğer ülkeler için ise 9-10 olarak belirlendi. Fon kesintisi ise yine AET ve EFTA ülkeleri için % 30-90'dan % 15-60'a indirildi.

Beyaz eşya: Önceden % 2.2-7 arasında değişen oranlar AET ve EFTA ülkeleri için % 2-6'ya fon kesintisi ise mal başına 110 dolardan 60 dolara indirildi. Diğer ülkeler için gümrük oranı % 14, fon kesintisi mal başına 35-60 dolar olarak belirlendi.

Bu tip örnekleri çoğaltmak mümkündür. Ancak Tablo-1'deki rakamlarda AET ve EFTA ülkeleri için olduğunu unutmamak gerekir.

YALIM EREZ, RAKS VE KOÇ

Tablo-1'de belirtilen alüminli ateş tuğlası ve otobüs, tabloda belirtilmeyen kamyon, kamyonet, ses bantları alanlarında yüksek olan gümrük oranları ilk önce düşürüldü. Fakat sonraları Yalım Erez, Koç grubu ve Raks şirketinin girişimiyle bu oranlar tekrar yükseltildi.

AT ve EFTA için % 0.5 gümrük vergisi ile % 13 olan fon kesintisi, Çiller'in emri ile aynı ülkeler için gümrük vergisi % 13,5 a çıkarıldı. Yine Raks şirketinin devreye girmesiyle % 21'e düşen oran % 31'e, Koç'un müdahalesiyle % 18'e inen oranlar % 35'e çıkarılmıştır.

Bütün bu uygulamaların bizi götüreceği sonuç şudur:

Yeni ithalat yasasıyla korunmak istenen halk değil, komprador patronlar ve emperyalist ülkelerdir. Bu nedenle, AET ve EFTA ülkelerine daha düşük, diğer ülkelere daha büyük oran getirilmiştir. Bu nedenle Koç, Raks'ın veya diğer komprador patronların mallarının koruma oranları tekrar yükseltilmiştir. Çünkü devlet komprador patronların ve büyük toprak ağalarının devletidir.

Temel tüketim mallarının ucuzlayacağı, diğer bir deyişle enflasyonun düşeceği meselesine gelince, burjuva iktisatçılarının bile 3 haneli rakama ulaşacak bir enflasyonu dile getirmeleri gerçeği görmemize sadece yardımcı olacaktır.

TABLO-1

Malın Cinsi	Eski Gümrük Vergisi (%)	Eski Fon (%)	Yeni Gümrük Vergisi (%)	Yeni Fon (%)
Su, maden suyu	-	35	-	20
Bira	8.5	50	6	40
Alkollü içkiler	20	50	10	40
Sigara	60	-	40	-
Çimento	1.4	8$	1	7$
Parfüm	54.9	-	20	-
Diş macunu	33.7	-	14.5	-
Sinema filmleri	1.5	12	1	7
Kürkler	45.3	-	22	-
Alüminli ateş tuğlası	2.3	26	0.5	13
Mücevher eşya	8.3	25	5.8	15
Metal mutfak eşyası	15	15	13	-
Klima cihazı	2.5	26	1.5	15
Buzdolabı	7	20	6	10
Çam. krutum amk.	2.2	110$	2	60$
Ütü	6.5	10$	6	3$
Müzik seti	28	-	12	-
Tek katlı otobüs	7	28	5	15
Oto 1600 cc'ye kadar	9	30	5	28
Oto 2000 cc'ye kadar	9	30	6	29
Oto 2000 cc ve üstü	15	91	3	60

www.partizanarsiv.net

Bakış

Muzaffer **O**ruçoğlu

Adın Batsın Aydın

Aydınların durumuna dikkat ediyor musunuz bilmem. İçler acısıdır. Aydınların bir bölümü, devlet terörü önünde, boyun eğilmesini savunuyor. Terörizme karşı çıkma adına, hümanizm ve barış adına üstelik.

"Tabi tabi, hakkını arayabilir, yürüyebilirsin sokaklarda, greve girebilirsin. Ama kalkan çağ'a yumruk kaldırma. Şiddet şiddeti doğurur, sana yönelen namlunun önünde kıpırdama. Namlunun tüm buyruklarına uy. Uymayıp da kaçarsan vurulursun, karşı korsan yine vurulursun. Direnme terörizme yol açar. Davetiye çıkarır devlet terörüne."

Felsefe budur. Sınıf savaşları, ulusal savaşlar, haklı savaşlar, güme gidiyor. Gidiyor ama sözkonusu aydınlarımızın umrunda bile değil bu. "Sen kıpırdamazsan, devlet de gelip vurmaz." Anlayışı budur. "Yasalara, kurallara, emirlere harfiyen uyacaksın. Terörün sağı da, solu da birdir. Terör terördür." Bu anlayışına bir de şunu eklemişler: "İslamın terörle ne ilgisi var."

Aaaa bir baktım, ilerici, ciddi bir edebiyat dergisi, Mao'nun resmini kapağına koymuş. Şaşırdım. Mao ile ilgili bir yazı var herhalde dedim, kendi kendime. Karıştırmaya başladım dergiyi. Bulamadım yazıyı. Gözüm baş yazıya takıldı. Başlık: Terörizm. Ülkenin en ciddi aydınlarından, eleştirmenlerinden birisi, Nazım Hikmet'in üvey oğlu Mehmet Fuat, Stalin'le Mussolini'yi devrimle karşı devrimi, Ku-Klux-Klan terörüyle Jakoben terörünü, karman çorman edip aynı sepete dolduruyor. Aman aman devrim yapmayın diye bağırıyor. Çünkü devrim de diğerleri gibi bir terör hareketidir. Terörün ise insanlığa hiçbir yararı olmamıştır. Mehmet Fuat birçok aydınımızın ruhuna tercümanlık ediyor. Tarihte devrimci zorun oynadığı ileri, atılımcı, dönüştürücü, yaratıcı rolü, şaşılacak bir şekilde inkar ediyor. Dergisinin ön kapağına Mao'yu, arka kapağına ise Marlyn Monre'u yerleştirmiş. Savaşma seviş mesajını veriyor. Bastil'i basmaya gidenlerin önüne geçmiş, savaşmayın sevişin diye bağırıyor Mehmet Fuat. Bu öfkeli yığınların, ekmek bulamadıkları için pastayla beslendiklerini ve sevişmek için yeterli aygırsal gücü kasıklarında topladıklarını sanıyor. Ellerinde ilkel silahlarla, büyük feodal despotlara, savaş ağalarına, mandarinlere karşı harekete geçen milyonlarca çıplak ayaklı serfin önüne dikilmiş, "savaşmayın, sevişin!" diye bağırıyor. Zapata'nın atının dizginlerine yapmış, bırakmıyor. Don Kişot'un kafasındaki berber tasını devirmeye, atından O'nu indirmeye çalışıyor. Tarihi yeniden yazma çabasıdır bu. Bravo doğrusu.

Savaşları yeryüzünden kaldırmanın en samimi ifadesi, devrim için kelleyi koltuğa almadır. Sömürücü sınıflar da dahil, yeryüzünde hiçbir sınıf, savaşı sevmez. Tatmin olmak, sevmek için savaşmaz. Yürümeyen politikasını yürütmek, amaca ulaşmak için başvurur savaşa. İradeye keyfe bağlı bir sorun değildir savaş. İnsan, sınıf gerçeğinden, kendi hayvani doğasından, kendisini kuşatan geri şartlardan, kafa ve mal darlığından, sürekli bir kurtulma çabası içindedir. Savaş, bu devasa çabanın bir parçasıdır. Ve karakterlerine göre ikiye ayrılır. Yaratan savaş, yıkan savaş.

Mazlum aydının, eleştirmeyeceği yani tüm yeryüzünde, barış ve hümanizm adına karşı çıkmayacağı tek bir savaş ve tek bir lider vardır: Kurtuluş Savaşı ve Gazi Mustafa Kemal. Dergisinin ön kapağına Gazi Mustafa Kemal'in kalpaklı bir resmini koyup, Mao'ya yaptığı gibi dudağını hafif kırmızıya boyayabilirdi. Arka kapağa da Deniz kızı Eftelya gayet iyi giderdi. Ama malum aydının gözünde, M. Kemal "Terörizm" makalesinin dışındadır. Kürdü astırdığı, muhalefeti bastırdığı, komünisti boğdurduğu, grevi yasaklayıp sendikayı kapattırdığı vesaire vesaireler sözkonusu değildir. M. Kemal başkadır. Berceste mısradır o. Bana soracak olursanız, Kemal'in emperyalist işgale yönelen terörünün yanındayım. İşçi sınıfına, ezilen ulusa ve tüm halka yönelen terörün ise karşısında... amansızca karşısında.

Terörün her türüne karşı çıkış. İşte terörün ömrünü uzatan şey. Hitler iktidara mı geldi, sakın ha... Hitlerci teröre karşı herhangi bir direnişi örgütleme. Örgütlersen, daha büyük bir terörün zeminini döşemiş olursun.

Aydınlarımız, emin olun ki fazla okumuyorlar. Laklakçı ve kadehcidir bir çoğu. Toplumsal eylemlerin ve etkinliklerin kıyısında, dışındadırlar. Sürekli değişim ve perspektifin zorlanması gibi bir nimetten nasiplerini pek alamıyorlar. Yüzeysellik, torbadan atma ve topal, mantıksız pelteleşmiş bir hümanizm. Sol dergilerin ikiyüzyetmişbeş metre uzağından geçerler. Masalarının üzerinde, önlerinde bir tesadüf eseri görürlerse, ilk sayfasına bakabilirler. Hatta (kesin olmamakla birlikte) birkaç sayfa çevirebilirler. Ama bunu yaparlarken geğirirler acı acı.

Mehmet Fuat'ın, insanların öldürülmesi, birbirlerini karşılıklı yoketmeleri konusundaki duyarlılığına, duyduğu acıya ve içtenliğine, kendisini tanımamış olmama rağmen, inandığımı belirtmeliyim. Ama devrimci teröre yol açan haklı ve kaçınılmaz nedenlerin üzerinde düşünmesi gerekiyor. Ned Kelley, beyaz Avustralya'nın Köroğlusudur. Yüzyıl önce yakalandı ve asıldı. Bugün Avusturalya'yı karekterize eden temel sembollerden birisi haline gelmişse; tüm aydınların, hümanistlerin ve halkın sevgisini kazanmışsa, bir nedeni olmalı bunun. Eleştiri okları, Ned'in haklı temellere dayanan terörüne değil, Ned'i asan gücün terörüne yöneliyor. Devrimlerin, karşıdevrimler tarafından peş peşe zaptedilişine bakıp da, savaşan ileri insanlığa, "Bırakın artık bu iş olmuyor, düşman bellediğimiz insanlarla aynı yerde buluşuyorsunuz, boşuna ölüyorsunuz" demek, yakışmaz gerçek bir aydına.

Adın batsın, aydın.

Olacak O Kadar'a cevap : Olmaz bu kadar !

"Güleriz, ağlanacak halimize" sözü herhalde halkımız için söylenmiş. Bütün değerleri üreten, ama ürettiğini tüketemeyip, geçim derdiyle ömrünü tüketen, emeklileri maaş kuyruğunda ölen, evlatları bu kahrolası düzene başkaldırdıkları için, işkence tezgahlarından geçirilen, sakat bırakılan ve yargısız infazlarda katledilen, "bunu denemedik, birde bunu deneyelim" diyerek kanemicilere oy veren ve ülkeyi deneme tahtasına çeviren, üstüne üstlük, 30 yıl kendisini inim inim inleten patron-ağa babasını, "babamız" diyerek tekrar tepesine bindiren halkımız, bu acınası haline televizyonda seyredip katıla katıla gülmeye bayılıyor. Öyleki bütün kanallar içinde, izlenme oranı en yüksek program, acınası halimizi gerçeğe en yakın yansıtan olacak o kadar televizyonu.

Sözkonusu program, benzerleri içinde, espiri kalitesi, eleştiri düzeyi, oyuncularının başarısı ve ülkenin durumunu doğruya en yakın yansıtması gibi bir dizi yönden en kayda değer olanı. İki kelimeyle: kötünün iyisi. Sonunlara soldan yaklaştığı kesin. Ama ortanın solundan. Daha soldan değil. Daha doğrusu, programın genel amacı, düzen içi sol muhalefet. Konuyu biraz daha açalım.

Programı seyretmeye başlıyorsunuz. Karşınızda, açlıktan çocuklarını özelleştiren (satan) bir aile, işkence tezgahlarında inleyen bir adama acı çektirmenin verdiği adi bir zevkle iğrenç kahkaha atan bir resmi faşist, maaş kuyruğunda ölen bir emekli, hastaneye neredeyse sağlam giren ama nefta olarak çıkan bir hasta vs. vs. Esprilerde iyi. Ama hepsi bu kadar! Her hafta bir saat boyunca, sistemin sonuçları olan zulmü ve sömürüyü izliyorsunuz, ama çözümü içeren tek bir sözcük duyamıyorsunuz. İşte programın en büyük açmazı da bu; seyirciye gına getiren kendini tekrarlarında. Evet bu ülkede sefalet de var, geçim derdi yüzünden çocuklarını satan, işkencede sakat kalan, yargısız infazlarda katledilen, maaş kuyruğunda ölen insanlarda. Ama çözümde var. Halkın örgütlenip, sistemi değiştimesi, yani; DEVRİM.

Levent Kırca ve arkadaşlarının, düzenin halka çektirdiği bunca acıyı göüpte, çözümden bihaber olmaları mümkün değildir. Ama onların solukları bu kadar. Her hafta, belkide farkında olmadan düzenin değişmesinin ne kadar aciliyetle gerektiğini halka gösteren bu insanların, çözüm devrimdir diyerek ne sistemi bütünüyle karşılarına almaya cesaretleri vardır, ne de ideolojik-siyasi yeterlilikleri. Öyle ki, halkımızın inleye inleye katlandığı sistemin olumsuz sonuçlarını (Hoş olumlu bir sonucuda yok ya), atamızın (!) izinden ayrılmamıza bağlıyorlar.

Bir yandan çözümden, yani devrimden bihaber görünen Kırca ve arkadaşları, bir yandan da sol saflardaki izleyicilere mesaj gönderip, "bende sizdenim, beni izleyin" diyorlar. Örnek olarak bir skeçlerini kısaca anlatalım.

Spiker, sokakta rastgele insanlara sorar. "Fenerbahçe'nin veya Galatasarıyın takım kadrolarını sayabilir misiniz?" Tabii ki, genciyle yaşlısıyla, kadınıyla, erkeğiyle, herkes bu soruyu eksiksiz cevaplar. Arkasından ikinci soru gelir. "Peki, Yaşar Kemal'i, Aziz Nesin'i, İsmail Beşikçi'yi tanıyormusunuz? Vatandaş şaşkındır. "Bunlarda kim yahu" deyip spikere bön bön bakarlar. Sonrada spiker, röpotajlardan çıkan sonucu halkımıza özetler. "Son derece gereksiz bilgileri yutan halkımız, tanıması bilmesi gereken edebiyatçı ve yazarlarımızı, bilim adamlarımızı tanımamaktadır.

Bu sahneler, özellikle 12 Eylül artığı nostaljik solcularımızı ve geri diyebileceğimiz devrim sempatizanlarımızı etkilemeye yeterde artar bile. Öyle ya, adamlar İsmail Beşikçi'den bile bahsetmişler, halkımız bunları tanıyamadıkları için hayıflanmışlardır. Peki ama, programı hazırlayanların, halkımızın tanıması gerektiğinden dem vurdukları sanatçı ve yazarlarımız neyi savunurlar? Halkımız bunları tanımakla ne kaybediyor. Programda bunların cevabı yok. Ama bu ince taktiklerle, Levent Kırca ve arkadaşlarının kazandığı, milyonlarca sol saflardaki seyirci, seyirci sayısının artmasıyla beraber, program arasında bitmek tükenmek bilmeyen, seyirciye gına getiren bir sürü reklam, bunlarla beraberde milyarlarla ifade edilen para vardır.

Merhum (!) Özal'ın, sarı medyanın (dört) köşe yazarları için getirdiği eleştiri Olacak O Kadar'ada uygundur. Sefalet Edebiyatı. Elbette bu kavramı, Özal'ın o burjuva kafasıyla yorumladığı biçimiyle kullanmıyorum. Bana göre halkımızın inleye inleye katlandığı (veya katlanamadığı) zulmü, sömürüyü ve sefaleti olduğu gibi yansıtıp, hiçbir çözüm göstermemektedir sefalet edebiyatı. Bugün halkımızın ihtiyacı, sefaletin edebiyatını yapmak değil, çözümü kavramak, bunu halka anlatmaka ve bu çözüm uğruna savaşmaktır. Ve bu çözüm içinde, Dersim'in, Tokat'ın, Amasya'nın, Sivas'ın Torosların vb. bir sürü yerin dağlarında adımlamadık tek karış toprak bırakmayan ve artık sayıları yüzlerle ifade edilen partizanlar vardır. Çözüm onlardadır. Ama bir başka gerçeklik daha vardır ki, o da olacak o kadar ekibinin dediklerimizi yapmaları durumunda (yani biraz da çözüme kafa yormaları) programlarını yayınlatacak bir tek televizyon kanalı bulamayacaklarıdır. Program olumlu ve olumsuz yanları gözönünde bulundurulduğunda, sömürüyü, işkenceyi, kapitalizmin insana değer vermeyen yapısını vb. işleyen ve burjuva politikacılarını para babalarının suç aletleri olarak teşhir eden yapısıyla, hiçbir çözüm göstermesede genel olarak olumlu değerlendirilebilirdi. Fakat, iki nedenden dolayı, bu şekilde değerlendirelemez.

Birincisi, programın, yitirdiğimiz sosyalist sanatçı ve yazarları, düzenle barıştırma çabasıdır. Ruhu Su ve Nazım Hikmet program içinde hazırlanan anma ve tanıtma bölümlerinde resmen tahrif edilmişlerdir. Önce Nazım'dan başlayalım:

Programda Nazım anlatılırken, çok olumlu diyebileceğimiz şeyler söylenmiş, şairin, işkence görmesinin, yıllarca hapiste yatmasının ve ülkeden ayrılmak zorunda kalmasının nedeni olarak, halkını sevmesi ve sömürüye karşı çıkması gösterilmiştir ki, bunlar gerçeklerle birebir örtüşen şeylerdir. Fakat anma programının sonunda öyle bir tahifat yapılmıştır ki, bu programın başından beri süregelen olumlulukları silip süpürdüğü gibi başta Levent Kırca olmak üzere program yapımcılarını yerin dibine sokmuştur. Nazım'ın "Vasiyet" şiirini bilmeyen yoktur. Programın sonunda bu şiiri okuyan Kırca, bütün şiiri okumuş yalnızca başındaki "Yoldaşlar, kısmını atmıştır. Bu tek kelimenin anlamı çok büyüktür. Nazım Hikmet, TKP'nin genel sekreterliğini yapmış, örgütlü (Öportünistte olsa) bir sanatçıdır. Nazım şiirinde, partili yoldaşlarına seslenmiş ve vasiyetinin gerçekleştirilmesini onlardan istemiştir. Yoksa herkesten değil. Şiirin bu şekilde tahrif edilmesinin amacı, başında söylenen sonunda ne derece samimiyetsizce söylendiği anlaşılan onca söze rağmen, Nazım'ın düzene karşı örgütlü olarak savaştığı gerçeğini gizlemek ve bu şekilde O'nu sadece bir sempatizan olarak halkımıza yutturmaya çalışmaktadır. Çünkü bu kadarına patron-ağa devleti bile izin veriyor: "Tamam, sosyalizme inanın, ama uğrunda savaşmayın" Ama nafile, başaramadılar, başaramayacaklar. Nazım "bir vatan haini"dir. Devletin, zulme ve sömürüye başkaldıran herkese yakıştırdığı "vatan haini" sıfatını, en çok hakkeden (!) insanlardan bir tanesidir. Buna Nazım'ın yaşamı tanıktır. İnanmayan, şairin "vatan haini" isimli şiirini okuyabilir. (Nazım'ı bu şekilde tahrif edip, burjuvaziyle karıştırmak 93'ün modası oldu. Yine televizyonda, Cem Özer'in şovunda, Nazım'a saygı adı altında Genco Erkal adlı şarlatan, Nazım'ın yine "Vasiyet" isimli şiirini okumuş, o da şiirin başındaki "yoldaşlar" kısmını "kardeşler " şeklinde tahrif ederek, şairi adeta ayaklar altına almıştır. Yeteneğine bir şey diyemeyeceğimiz, ama anlattığımız olayla da görüldüğü gibi kişiliği oldukça alçaklarda gezinen bu adamın değerlendirmesi, ayrı bir yazı konusu olduğu için, sadece Nazım'a yapılan bu saldırıyı da belitmekle yetiniyorum.)

Kırca ve arkadaşları, Ruhi Su anmasında daha da rezilleşmişlerdir. Ruhi Su'nun kılığına giren Kırca, "Sen vatan hainisin, çünkü Nazım'ın şiirlerini besteledin" sözüne cevaben "evet ama ben, Nazım'ın sadece kurtuluş savaşıyla ilgili sözlerini besteledim." karşlığını Ruhu Su'ya söyleterek, aklı sıra onu sistemin karşısında temize çıkartmaya kalkmış ama aslında kirletmiştir. Nazımla ilgili anmada, zulüm ve sömürüye başkaldırdığı için baskı gördüğünü söyledikleri şairin, sosyal ve sınıfsal içerikli şiirlerini bestelemediği iddiası koca bir yalan olmakla beraber, böyle olsa dahi, bu O'nun zulme ve sömürüye karşı çıkan bir sosyalist olduğu gerçeğini değiştirmez. Sosyalist olduğu içindir ki Ruhi Su, faşist cunta tarafından hastalığının tedavisi için yurtdışına çıkarılmamış ve ölüme mahkum edilmiştir. Kıyamet dedikleri ha koptu, ha kopacak, yoksuldan, halktan yana bir düzen kurulacak" diyerek devrime ve sosyalizme olan inanç ve özlemini ifade eden Ruhi Su'da, Nazım gibi büyük bir "vatan haini"dir. Buna da ozanın türküleri tanıktır. Patron-Ağa devletinin, kendisine başkaldıran bütün devrimcilere yakıştırdığı "vatan haini" sıfatını emekçi halkımız için kahramanla eş anlamlıdır. Sözün özü bu sıfat bizim için bir övgüdür.

Programın, genel olarak olumlu değerlendirilmemesinin ikinci nedeni de, giderek, daha da sağa kaymasıdır. (Zaten pek solda sayılmazdı) Özellikle işkence ve yargısız infazlarla ilgili bölümleri nediniyle sarı medyanın saldırısına uğrayan Kırca ve arkadaşları kıvırtmaya başlamış, ne şiş yansın, ne kebap usulü bir yandan işkenceyi ve yargısız infazları işlerken, bir yandan da çok zor koşullarda halkımızın güvenliğini sağlayan (!) işkencecilerimizin ihtiyaçlarından dem vurur olmuşlardır. Program yapımcıları, işkence ve yargısız infaz bölümleriyle, eleştiri düzeyinin yüksekliği nedeniyle kendilerini izleyen geniş halk yığınlarını programın başında tutmaya çalışlışmakta, polisin çalışma koşullarının zorluğu ve aslında halkın güvenliğini sağladıkları (!) ile ilgili bölümlerle sistemin ve onun bir parçası olan medyanın baskısını hafifletmeye çabalamaktadırlar. Bu noktada programın daha da sağa kayacağı ve berbatlaşacağı görünen bir gerçekliktir.

Her şeye rağmen, sol söylemler kullanması sebebiyle Kırca'ya sosyalist, programıda olumlu olarak değerlendiren ve değerlendirecek arkadaşlar olacaktır. Bu arkadaşları, programın fon müziğindeki şu sözleri hatırlatmak isterim: "Niyetimiz kimseyi kırmak değildir, şurdakini buraya, koymak değildir." Bu sözler bir sosyaliste ait olamaz. Zira biz sosyalistler, sömürü, zulüm ve kanla beslenen bu sistemi patron-ağaların başına yıkarken doğaldır ki onları biraz kıracağız. Ayrıca ezilen emekçi yığınları (şurdaki), iktidara (buraya) taşıyacağız. Zira, Kırca'nın bilmediği yada bilipte söylemediği çözüm budur: DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ.

Son olarak, başta Ruhi Su ve Nazım Hikmet olmak üzere sosyalist sanatçılarımızı tahrif eden ve bir yandan işkenceden, yargısız infazdan bahsederken, bir yandan polisin halkı koruduğundan dem vuran Olacak O Kadar ekibine şunu söylemek istiyorum: OLMAZ BU KADAR!

www.partizanarsiv.net

Sinema üzerine genel bir değinme ve Mavi Sürgün

Yeşilçam, Amerikan sineması karşısında yenildi. Yarı-Sömürge ülkelerin; emperyalizme karşı pazar dalaşında ürettikleri mal ve hizmetlerin ya hiç gelişmediği ya da gelişen tarafın kısa bir süre içinde iflas ettiğini bilmeyen yoktur. Türk sinemasının ekonomik ve teknik birikiminin emperyalist tekellerle iç pazarda çatışıp galip gelmesi beklenemezdi.

Emperyalist sinemanın daha hızlı bir tüketim alanı olan video ve özel televizyonlara yönelmesi, semt sinemaları ve açıkhava sinemalarıyla kısmi olarak direnen Yeşilçam'ı, zengin kızı seven fakir oğlanın durumuna soktu.

"Esas oğlan ve esas kızlı" fazla para gerektirmeyen, hep birbirine benzeyen melodramlarda, Yeşilçam'la birlikte sayfasını kapattı. Star sistemine dayanan bu geçmişin içinden Yönetmen Sineması diye adlandırılan yeni bir dönem başladı. Festivallere film çeken birkaç yönetmen ile bugün varlığını sürdürmeye çalışmaktadır. Yönetmen sineması estetik anlamda kendisine güç katan diğer sanatların olanaklarına da yöneldi. Eski Yeşilçam oyuncularının en iyilerini ve tiyatro sanatçılarından besleme yaparak oyunculuğunu güçlendirdi. Edebiyat kökenli bir öz ile film karakterlerinde ayrıntı aramaya koyuldu. Bu da İstanbul burjuvazisinin saçma aşk öykülerini anlatan geleneğe son vererek emekçi sınıfların yaşamına yönelmeyi beraberinde getirdi. Köken gereği küçük burjuva olan ve sosyalizmden etkilenen Yaşar Kemal, Orhan Kemal, Osman Şahin, Orhan Pamuk gibi yazarların roman ve öyküleri kamera karşısına çıktı. Sinema tekniğini okullarında öğrenen yeni bir set anlayışı da işin biçimini verme konusunda belli başarılar elde etti.

Tabi Yönetmen Sineması da kendi alanından çıkardığı kaynaklarla oluşmadı. Uluslararası festival ve yarışmalara yönelik film çekme eğilimi müzminleşerek bu kuşağın karakteri oldu. Festival sinemacılığı ise küçükburjuva yönetmenlerin günlük bunalımlarıyla soyutlanarak aynılaşmaya da yöneldi. Ya da romandan dolayı emekçi sınıfların yaşamındaki yaratıcı zenginlik filmlerde güzel fotoğraflarla aktarılmaya çalışıldı. Fakat özüm çözümlenmesindeki emek, estetik bağı kurulamadığı için biçim öne çıktı. Romanlarla Anadoluya, emeğe açılan sinema birden bire İstanbul burjuvazisine geri dönerek psikanalitik bunalım, yalnızlık ve karamsarlığa yöneldi. Bu da yeni bir tıkanma yarattı.

Yönetmen Sinemasının rejisörleri kendilerine benzeyen aydınları ve onların acılarını konu edindiler. Sözgelimi: Ferit Edgü'nün "O" adlı romanından Erden Kral'ın çektiği "Hakkaride Bir Mevsim" Kürtlerin çığrından çıkmış zorları; duyarlı bir küçük burjuva aydınına fon yapıyordu. Ya da filmde bütün yeteneklerini aynı anda gösterme kaygısıyla biçime fazla yüklemeyi ortaya çıkardı.

Örneğin Zülfü Livaneli'nin Yaşar Kemal'in "Yer Demir Gök Bakır" romanından çektiği filmde öz çok gerilere çekilip "müzik ve fotoğraf" öne çıkmış durumdadır. 12 Eylül yenilgisinin sözde sorgulandığı, öncesi ve sonrasının irdelendiği çözülen kesimlerin filmlerinde ise sövgü niteliğindeki özler bilinçli olarak öne çıkarıldı. "Sis" ve "Prenses" bunun belirgin örnekleriydi.

Yönetmen Sineması kişilik bulma anlamında Yeşilçama oranla bir nitelik sıçraması yarattı. Gelinen aşamada ise kişiliğini oturtamadı. Uluslararası sermaye ve onun çekim merkezi olan festival-yarışmalar gizli bir ısmarlamacılığı ortaya çıkardı. Uluslararası yarışmaya katılan yerli filmlerin teknik ve estetik olarak emperyalist sinemaya rakip olamayacağı ortada. Gene de dereceler koparılıyor! Bunun nedeni ise emperyalizmin kendi insanlığıyla ilgili bütün günlük ve insani değerleri yiyip bitirmiş olmasıdır. Yabancılaşma doruğunu bile kırmıştır. İnsanın insanla ilişkisi nefessiz kalmıştır. İşte bundan dolayı yarı-sömürge ülkelerin otantik kırsal değerlerine ihtiyaçları vardı. Bu ihtiyacı "Son İmparator", "Benim Afriam" gibi filmlerle gidermeye çalıştılar. Fakat tüketimi karşılamıyordu. Bu alanı, ödüllendirme-özendirme yöntemiyle yarı-sömürgelerin sinemacılarına da açtılar. Bizim yönetmenlerimiz için de ülke istenen insanlık değerlerinin cenneti; doğal film setiydi. Feodal üretim içindeki çeşitli uluslardan emekçilerin sevgisi-nefreti, kini-hoş görüsü, doğayla bütünleşmiş katılık ve yumuşaklıklarına inme konusunda sinemacılarımızı güdülendirdi. "Susuz Yaz" dan başlayarak "At", "Dilan", "Kan", "Kurbağalar", "Berdel" gibi filmler, ülkemizdeki emeğiyle yaşayan insanların idelojik-politik uyanışı yada durumunun belirlenmesi amacıyla değil salt malzeme gözüyle bakılarak "sosyal içerik" yanılmasına sokuldu. Ülkemizdeki sinema yerel sorunlara evrensel bir boyut getirerek kendi estetiğini ve kişiliğini oluşturma yerine yarışmaların güdümüne girdi. Emperyalistlerin kendi ihtiyaçlarına yönelik talepleri karşılandıktan sonra ülkemiz insanına geri döndü. Temel moral gücünü ülkemiz gençliğinden aldı. Yönetmen sineması yeni bir seyirci anlayışı da yarattı. Fakat bu seyirci de seçkinci "eleştirmeye her zaman hazır" ama yapılanın teknik yanlarından etkilenerek özünün ihmal ya da suistimal edildiğini görmeyen "çok güzel" bir seyirci oldu. Seyirci beğinisi burjuva-feodl bir karakter taşıdığı için ülkemizdeki yarı-feodal değerleri burjuva şekilciliğiyle sadece durumu göstererek pazara sunuyor. İçerik anlamıyla filmler toplumsal ileri bir tartışma yaratmaktan ve bu tartışmayı seyirciye aktarıp toplumsal değişmeyi hızlandıracak bir yaklaşımdan uzak durulmaya çalışılıyor.

Mavi Sürgün filminden bir sahne.

Yönetmen Sinemasının en tanınmış isimlerinden Erden Kral'ın "Oskar'a aday" iddialı bir filmi bu günlerde vizyona girdi: "Mavi Sürgün." Film Halikarnas Balıkçısı'nın otobiyografik, anı-roman olan aynı adlı yapıtından uyarlanmış. Türk-Yunan-Alman ortak yapımı. Filmde Türk ve Alman oyuncular rol alıyorlar.

Filmin dramatik durumuna girmeden önce 1920'lerin Anadolu'sundan görüntüler geçer. Dramatik durumu başlatan olay ile 1925 yıllarında Şeyh Sait'in adını taşıyan Kürt İsyanın olduğu dönemde Cevat Şakir'in yazdığı bir öyküden dolayı tutuklanmasıyla başlar. Öykü asker kaçaklarıyla ilgilidir. Resimli Hafta Mecmuası Sahibi M. Zekeriya Bey ve Cevat Şakir "Vatana İhanetten" Ankara'ya götürülerek mahkemeye çıkarılırlar. İdam edilecekleri söylenmektedir. Cevat İstiklal Mahkemesi'nden kararın çıkmasına yakın bayılıp düşer. Karar çıkmıştır. İdam değildir ama sonu merakla beklenen uzun bir bilinmezliktir. Cevat Şakir "Bodrum'da kalebentliğe vurulmak üzere", trendedir. İki jandarmayla fotoğraf fotoğraf Batı Anadoluy'u geçmektedirler . Cevat geleceğine uzanan bu yolda geçmişini sorgular. Geçmişi kompartmanın camındadır. Ölmüş babası bile trendedir. Yönetmen geri dönüş (Flash beack) tekniğini kullanarak geçmişi perdeye getirir. Anlatılan; batılı tarzda yaşayan Osmanlı aristokrasisinden bir ailedir. Paşa baba bir despottur. Cevat'ın kişiliğinin oluşma yıllarıdır. Babanın baskılarından dolayı pasif, annenin sevecenliğinden dolayı da sığınmacı bir yapı gelişmiştir. Babaya karşı tepkisiz bir nefret anneye karşı aşk düzeyinde bir sevgi açığa çıkarır Cevat. Öyle tepkisizdir ki babası ve levanten karısı arasındaki çarpık ilişkiyi bildiği halde harekete geçemez. Trende düşleri içinde cezalandırmaya başlar. Karısının yüzüne çarpık ilişkinin fotoğraflarını çarpar, babayı da tabanca ile vurup öldürür. Ama bunların hepsi düştür. Hatta bundan da pişmanlık duyar. Geçmişi ile çelişki ve çatışmalar yaşayarak İzmir'e ulaşır. Yaşamı artık eskiyle yeni arasında bir denge kurmaya başlar. Jandarmalar değişmiş ve yeni bir trendedir. Çevreyle ilişkileri başlar. "Itır çiçekli köylüye" takılır. Gezici Tiyatro Kumpanyası ile ilişkileri gelişir. Tiyatronun herşeyi olan Bayan Maria annesini andırmaktadır. Bayan Maria olduğu ya da olmadığı belirsiz kızına mektup yazmakta ve onun mektuplarıyla avunmaktadır. Boşlukta ve şefkatlidir. Cevat annesinin üzerinden bir duygu sıçratarak Maria'ya aşık olur. Sevgili-anne ikleminde bir sezidir bu. Çine'ye vardığında karakolda Bayan Maria'nın fotoğrafı gösterilerek Cevat'tan mektup yazmasını ister komutan. Önce kabul etmez. Daha sonra ateşli aşk mektupları yazar. Mektuplarında sevişir onunla.

Çine'den sonra demiryolu bitmiştir. Artık medeniyet de bitmiştir. Doğaya ve insana yakınlık başlamıştır. Köy minübüsünde gülmeye açılmaya koyulmuştur. Taşlı patika yollardan geçerek denizi görmüştür. Denizi görür görmez özlemi patlar, denizi kucaklar, onun koynuna girer.

Bodrum'a varırlar. Hapislik beklenirken "Denize açılmamak ve her gün imza atmak kaydıyla" köy içinde serbesttir. Denizin kıyısında bir ev bulur, temizler, yerleşir. Balıkçıları görür (!), Su dolabına kendini koşan Hatice'yi görür (!) Balıkçıların hırpaladığı veresiye Emine'yi görür (!) Emine onca balıkçının içinden kendisine tecavüz etmek isteyeni sever onunla evlenir. Ama balıkçı denize açılır ve dönmez. Emine delilenmiştir. "Herkes onu sevmiş ve kullanmıştır." Cevat Şakir, Hatice'nin masumiyetini ve yakınlığını sevmiştir. Haberi olmadan anasından ister. Anası, giderken bırakmama garantisi alarak Cevat'a kızını verir. Emine kime vardığını bilmeden Cevat'la konuşur. O'ndan, nişanlıdan gelen ayakkabıyı hediye olarak alır. Nişanlıyı merak eden Hatice "Cevat" gibi olmasını ister. Cevat mutludur. Evlenirler. Ustası tarafından geline yasak edilen köprüden duvağıyla geçirir O'nu Cevat. Hatice'yi ilk gördüğü gün Cevat Şakir tekrar yazmaya başlamıştır artık. Gözüne saçma değmiş bir kurşun karanlık korkusundan dolayı attığı çığlıkları hissetmez artık. Yazdığı şeylerde Mavi Sürgünün epizotlarıdır. Bodrum'dan cezasının bitmesine az bir süre kaldığı dönemde İstanbul'a gider. Filmin bitiş yazısından Bodrum'a tekrar döndüğünü ve yaşamının sonuna kadar çocukları ve karısıyla burada yaşadığını öğrenir seyirci.

Erden Kral, Kenan Ormanlar ve Elleyscheller, Ormanlar'ın senaryolaştırdığı film öyküsü kısaca böyle. Fakat film boyunca Cevat Şakir'in Halikarnas Balıkçısı yapan özelliklerini bulamıyoruz. Balıkçı'nı yaşamındaki emekçi özün gözardı edildiği gerçeğiyle karşılaşıyoruz. Balıkçı, hiç balığa çıkmıyor, dünyanın dört bir yanından getirdiği tohum ve fideleri Bodrum'un dört bir yanına dikmiyor. Emine ve Hatice'nin dışında hiç kimseyle ilişkiye geçmiyor. Yani Cevat Şakir film de Halikarnas'ın balıkçısı olamıyor. Balıkçının Mavi Sürgün romanından filme yansıyan psikanalatik bir kişilik çözümlemesi. Doğa, emek, içtenlik, halk sevgisi, halkın balıkçıya karşı olan sevgisi yok.

Erden Kral, Halikarnas Balıkçısı'nın coşkun yaşamının altında kalmıştır. Hatta Sinema Gazetesi'ne verdiği demekçte bunu itiraf da etmiştir. "Bir insanın portresini çizmek, sanatçıların işi değildir, tarihçilerin meselesidir." demiştir. Oysa sanatçıların dışında, bütün boyutlarıyla insanın çözümlemesini yapan bir uğraşı yoktur. Biyolojik, psikolojik, düşünsel ve toplumsal anlamda kurulan portreler tarihçilerin işi değildir.

Tarihsel bir çözümleme yaptığını düşünen Kral, Balıkçı'nın yaşamını çevre bağlarından soyutlayarak ele almıştır. Türkiye'deki çeşitli uluslardan emekçilerin yaşamını balıkçının yaşamıyla bütünleştirmek yerine bir bulgu öyküsü anlatmıştır.

Küçük burjuva yaşam tarzına sahip olan Erden Kral, Balıkçı'nın yaşamındaki emeğe dair yönleri budamıştır, Balıkçı'yı çiçek eken, Bodrum'un yeşilliklerinden dolaşan, çevresini seyreden bir aydın olarak anlatmıştır. Oysa Cevat Şakir yaşama katılan bir insandır. Küçük burjuva aydın karakterli de olsa, O çalışkanlığı ve çabasıyla eski yaşamından arınmıştır. Bu arınma sürecinde Balıkçı, küçük burjuva duyarlılığı ile asker kaçaklarının idam edilmesine karşı çıkmış ama Kemalistlerin hışmına uğramıştır.

O dönemde Kemalistler, diktatalarını yerleştirebilmek için İstiklal Mahkemeleri'ni bir kıyım makinası gibi çalıştırmaktaydılar. Erden Kral bırakalım bunu eleştirmeyi, "o dönemde olur böyle şeyler" imajı yaratmaktadır.

Filmin dramatik çözümlemesinde ise sadece Cevat Şakir karakterdir. Diğer kahramanlar ise tip düzeyinde ele alınmıştır. Konunun örülüşünde ise fotoğrafların sinematik bir geçiş yaptığı tarihi bir belge çekilmiş durumda. Yazar Bodrum'da üç yıl kalmasına karşın, rugan ayakkabıları, kumaş pantolonu ve fötr şapkasından vazgeçmez. Yani hiç etkileşime girmez ve değişim dönüşüm yaşamaz. Biz de Balıkçı'nın Bodrum da üçyıl yaşadığını en sonda ufka yansıyan yazıdan öğreniyoruz.

Yani film festivallare gideceğini belli eden bir biçime kaymış durumda. Ülkemizin otantik ve doğal değerlerini fotoğraflamış, Oskar'a aday oluşunu da reklama veriyoruz.

Önce Halikarnas Balıkçısı'nın "Mavi Sürgün"ü okunarak filme gidilebilir.

www.partizanarsiv.net

"Yoldaşlarım işini biliiir"

TKP/ML-TİKKO gerillalarına yardım eden, evinde barındıran ve taraftarı düzeyinde bulunan bir köylü, günün birinde ciddi bir olumsuzluğa düşer ve suç işler. İşlediği suçtan dolayı, bu köylü, TKP/ML önderliğinde kurulan ve köylülere açık bir şekilde oluşturulan halk mahkemesinde yargılanır. Kurulan mahkeme halka açık olduğu için, köylülerin, suç işleyen köylünün hanımının ve hatta suç işlemiş köylünün de söz sahibi olduğu bir mahkemedir. Dolayısıyla, sözkonusu kişilerin mahkeme sürecinde karar almada etkileyici olduğu bir yargılanma başlar. Kurulan halk mahkemesi sonucu; köylülerin, suç işleyen köylünün hanımının, suçlu köylünün ve TKP/ML gerillalarının düşünce birliğiyle, suçlu köylüyü dövme cezası karar altına alınır.

Bu kararın doğru olduğunu suç işleyen köylü de kendi ağzıyla tasdik etmektedir. O halde sıra kararı hayata geçirmeye gelmiştir. Kararın yerine getirilmesi için TİKKO gerillaları köylüyle birlikte mahkeme yapılan evin dışına çıkarlar. Suç işlemiş köylü, buna itiraz etmeden kalkmış ve gerillalarla dışarıya çıkmıştır. Köylü dayak yemeye başlayınca; korkar, panikler ve bağırmaya başlar. Eşinin ismine hitaben, "Hanefeee yetiş, öldürdüler beniii!!!" diye bağırır. Bağırtıyı duyan Hanife afallayarak dışarı çıkar. Gerillalara, kocasını dövmemeleri için yalvarmaya başlar. Dolayısıyla suçlu köylü ve karısı, önceden doğru buldukları kararın uygulanmasına engel olurlar. Ancak biraz sonra dayak yiyen suçlu köylü eşine dönerek, bu kez de "Hanife sen karışma yoldaşlarım işini biliiir!!!" demeye başlar. Dayak atmayla görevli gerillalar bu durum karşısında ağız dolusu gülmekten kendilerini alıkoyamazlar. Tabii bundan sonra dayağa devam etmenin havası da kalmamıştır.

Ne tarafa?

TC askerleri ile TKP/ML-TİKKO gerillaları çatışma halindedir. TİKKO birliğinin komutanı Cebo (zaman zaman da "Kazım Ağa") denilen komutandır. Cebo ve birliği başarılı bir şekilde çatışmayı inisiyatiflerine alırlar. Yani çatışıp-çatışmama onlara kalmıştır. Nitekim o an çatışmayı uygun bulmayarak, düşman çemberinden çıkarlar. Cebo'nun birliği tehlikeyi atlatmış, inisiyatifi tamamen ele geçirmiştir. Ama bu kadarıyla bitmiyor. Cebo; çatışma alanına yakın diğer gerilla birliğini düşünmektedir. Onların da çatışma alanından uzaklaşması için elindeki telsizi açar. Diğer birliğin de uygun olan yöne doğru hareket etmesini isteyecektir. Birlikler arası telsiz bağlantısı kurulur. Fakat birlikler birbirini göremeyecek kadar uzaktır. Arazinin yapısı da görüş alanını oldukça kısıtlamaktadır. Cebo, tespit ettiği uygun yönü kastederek telsizle diğer birliğe aynen şunu söyler: "Yoldaşlar bu tarafa gelin, bu tarafa!" (Bunları söylerken "bu taraf" dediği yönü eliyle göstermektedir). Oysa birlik, bırakın Cebo'nun yön tarif eden elini görmeyi, Cebo ve birliğini bile görememektedir.
Sonra, Cebo'nun yanındakiler durumu farkeder ve gülerler. Cebo, diğer birliğe , çekilecekleri yönü yöresel olarak tarif ederek, yoldaşlarının tehlikeyi atlatmasını sağlar. Gittikleri yönde buluşan iki birlik, Cebo'nun yön tarifi yöntemini anlatarak eğlenir. Kahkaha sesleri ıssız ve heybetli Munzur'larda dalga dalga yankılanır.

Çatışmanın böylesi

1980 askeri faşist cuntası öncesi, Dersim'de köylüler 18 Mayıs, 1 Mayıs, gibi günlerdeki törenlerde, devrim şehitlerinin cenazelerinde, mitingler ve her türlü eylemliklerde yoğun bir şekilde yer alırlardı. Devrimci hareket muazzam bir gelişme göstermiş, doruğa ulaşmıştı.

Köylüler bu türden hereketlere katılmamayı büyük bir eksiklik kabul ederlerdi. Ki bu doğruydu da.

İşte bu dönemde, Dersim'in Ovacık ilçesinin Tilek köylüleri, ilçe merkezinde kutlanan 1 Mayıs etkinliklerine katılamazlar. Bu eksikliği gidermek için de şunu düşünürler: 1 Mayıs'ı kendi köylerinde kutlayacaklardır.

Ancak eksik olan bir şey vardır. O da devlet güçlerinin olmamasıdır. Aralarında tartışıp bunu da hallederler. Köylülerin yarısı asker ve polisi oluşturur, diğer yarısı da halk kitlelerini... Bu ayrışımdan sonra sopalarla silahlanırlar ve köyün iki tarafına yerleşirler. Bir uçtan 1 Mayıs'ı kutlayan kitle yürüyüşe geçecek, diğer uçtan da "asker-polis gücü" kitleyi karşılayıp saldıracaktır. Nitekim, kitleleri temsil eden Tilek köylülerinin bir bölümü 1 Mayıs yürüyüşünü köyün bir ucundan başlatır ve asker-polisi temsil eden gruba doğru yürür.

Gerçek bir kutlama havası esmektedir.

Yürüyüşçüler görünmeye başlayınca, asker ve polisi temsil eden köylüler yürüyüş halindeki kitlelere ellerindeki sopalarla saldırırlar. "Asker ve polis" saldırınca, kitleler de cevap verir. Yoğun bir çatışma yaşanır. Bu bir süre devam eder. Bir çok kafa, kol vs. kırılır. Ortalık kan revana dönünce durmaya karar verirler. Oyun da olsa, düşman cephelere bölünen köylüler neredeyse gerçek düşman gözüyle birbirlerine saldırmışlardır. Böyle olunca da kafanın, kolun kırılması kaçınılmaz olmuştur.

TDKP'lileri kim, neden öldürdü?

Bugünlerde, radikal İslamcılarla, PKK'nın arası oldukça iyi. Tahkim isimli aylık İslam dergisi, İBDA-C düşüncesini savunduğunu belirtiyor. Derginin 15 Aralık 1993-15 Ocak 1994 tarihli 4. sayısında ise Dersim'de 4 TDKP'liyi kimin öldürdüğü noktasına "açıklık" getiriliyor. Tahkim şöyle yazıyor: "KUKM, 'mücadelesinde', tabanının 'inanç' sirayetine hızlı bir şekilde giriyor. 'Önderliğin', Sivas olaylarından sonra yaptığı değerlendirmede olayların kimlerce ve ne amaçla kullanılabileceğini gösteren şu ifade onun geldiği noktayı ortaya koyuyor: 'Bu olay ile dini doğru temelde algılayan, İslamı doğru değerlendiren gruplar ile diyaloğumuzu kopartmak isteyebilirler!' Evet sonrasında-yalanlanmasına rağmen sonradan-Başbağlar katliamını PKK'nın üstüne atmaya çalıştılar... Başbağlarda 33 müslümanı şehid eden TİKKO-üstlenenlerden olması hasebiyle- TDKP'yi Dersim'de ortadan kaldırmıştı PKK!"

Cümleler oldukça bozuk kurulsa da, herhalde şunu anlatmak istiyorlar: Başbağlar katliamını TİKKO ve TDKP yapmıştır. TİKKO, TDKP'nin olayı üstlenmesi üzerine çok kızdı. Çünkü olay gizli kalsın istiyordu. Bu yüzden de TDKP'lileri öldürüp, suçu PKK'ya attı.

Belki Tahkimciler iyi takip etmiyorlar ama bizden hatırlatması. ERNK her iki eylemi de üstlenen bildiriler çıkarttı. Özellikle de 4 TDKP'liyi neden öldürdükleri konusunda geniş geniş açıklamalar yaptı. Bütün bunlara rağmen "Hayır PKK yapmadı!" diyorsanız, bize de "Allah mesut etsin" demek düşüyor.

ÖRSÇEKİÇ

Devrim DEMİRAL

—94 HATIRASI—

BULMACA

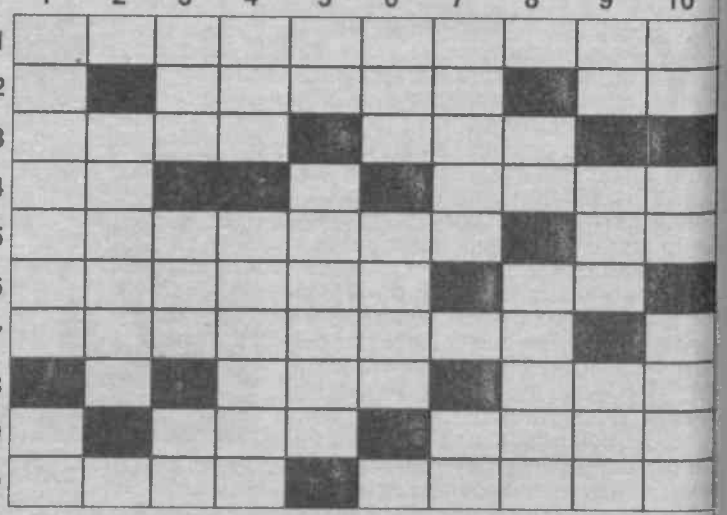

SOLDAN SAĞA

1) Emekçinin, kendi emek gücünün değerini ürettikten sonra fazladan ürettiği değer (iki kelime). **2) Yapı ya da tarım işçisi - Müzikte bir nota.** 3) Tersi, bir şeyin temel tutulan yüzünün tam tersi yanı - Genetikte ribonucleic acids. **4) Dahi anlamında bir bağlaç. - Kendisiyle birlikte sınıfları, sınırları ve sömürüyü ortadan kaldıracak olan tek sınıf.** 5) Doğada ve sanatta güzeli arayan, gerçekliği sanatsal özümsemenin bilimi - Yiyecek. **6) Gizemci - Kilometrenin kısaltılmışı.** 7) Toplumun maddi alt yapısınca belirlenen siyasal, felsefi, dini ve sanatsal düşüncelerin tümü... **8) Ruhsal aygıtın bilinçdışı alanını dış dünyaya bağlayan katman ya da birinci tekil şahıs - Bir çoğul eki.** 9) Eski bir Türk devleti - Peru'da, Başkan Gonzalo'nun faşist hükümete esir düştüğü kent, Peru'nun başkenti. **10) Aslında anlamsız olan fakat halk tarafından insana iyilik getirdiğine inanılan nesne - Yıkanılan yer.**

YUKARIDAN AŞAĞIYA

1) Bilim, edebiyat ve sanat kurumu - Bir gösterme sıfatı. **2) Onbeş beyitten az olmamak üzere aynı kafiyede ve çok defa büyükleri övmek için söylenilen şiir.** 3) Büyük taşıt - Türk Standartları Enstitüsü'nün kısaltılması - Dervişler arasında seslenme sözü. **4) Karakter - Et yiyen.** 5) Kilogramın kısa yazılışı - Havagazının birleşiminde bulunan yanıcı bir gaz. **6) Genişliği az ya da yetersiz olan - Dinsel resimlere verilen ad.** 7) Budunsal, kavmi - Müzikte bir nota. **8) Yemek - Yere serilen tüysüz dokuma.** 9) Yabancı - Kışın yaprakları dökülmeyen bir ağaç - Bir bağlaç. **10) Güneş tanrısı - Uğraş - Kilogramın binde biri.**

ÖNCEKİ BULMACANIN ÇÖZÜMÜ

SOLDAN SAĞA
1) **KAYPAKKAYA.** 2) ALA, KARŞIT. **3) RAY, APE, Pİ** 4) LM, EMİ, ARK. **5) MEHMET, ZA.** 6) AT, ETAMİN. **7) AL, LİMME.** 8) KAN, AH. **9) SANAT, ZEKİ.** 10) ARAFAT.

YUKARIDAN AŞAĞIYA
1) KARL MARKS. **2) ALAMET, AA.** 3) YAY, ANNA. **4) EMEL, AR.** 5) AKAMET, ATA. **6) KAPİTAL.** 7) KRE, MİRZA. **8) AŞ, AZİM, ET.** 9) YIPRANMAK. **10) ATİK, EHİL.**

Emniyet köşesi

Haberler

Geçtiğimiz günlerde, bir basın toplantısı yapacağını basın toplantısı yaparak basına açıklayan Emniyet Genel Müdürü Mehmet Zağar, nihayet beklenen açıklamayı bugün (dün) yapmış ve basına "Sanıklar ve Emniyetteki Haklar"ına ilişkin bilgi vererek kamuoyunu aydınlatmıştır.

Toplantıya katılan baskın—ay, pardon, kalemim sürçtü—basın mensuplarının "Sanıklar emniyetteyken leblebi yiyebilirler mi?", "Sanıkların sorguda bağırma hakları güvencede midir?" vb. dehşetli soruları büyük bir rahatlıkla cevaplandıran Genel Müdür Zağar bir gazetecinin, "Gözaltına aldığınız insanlarımızdan, örneğin gazeteci Aysel Malkaç'tan aylardır haber alamıyoruz. Ayrıca sağlıklı girenlerin sağlığı bozulduğu gibi bir kısmı da şubelerinizde intihar ediyorlar. Bunlara ne diyeceksiniz?" diye sorması üzerine, ağzından salyalar akıtarak, sinirli bir şekilde, "Aysel'den haber alamıyorsanız bana ne? Demek ki size haber vermek istemiyor! Sanıklarımızın başkalarına haber vermeme hakkı var. Zaten Aysel bizde de değil. Kimbilir hangi mez... şey, ne bileyim ben be! Sağlık bozuluyormuş! Bana ne! Onlar da beslenmelerine dikkat etsinler. Boğaz köprüsünden atlayıp intihar edeni niye sormuyorsunuz da şubelerimizdekileri soruyorsunuz? Sanıklarımızın Emniyetteyken de intihar hakları güvencededir. Böyle biline!" dedikten sonra, toplantıyı bitirmiş ve salonu terk ederken soruyu soran gazeteciye şöyle bir "bakarak" çıkmıştır.

Not: Elimize az önce ulaşan bir habere göre soruyu yönelten gazeteci Emniyette "İşkenceye Alınma hakkı"nı kullanmaktadır.

Zayi

Çeşitli bölgelerden gözaltına aldığımız sanıklarımızı kaybettik. Yenilerini alacağımızdan, eskileri hükümsüzdür.

Emniyet Müdürlüğü

İdrak meselesi

İktisat Bankası ve Show TV'nin sahibi Erol Aksoy, Nazlı Ilıcak'ı polis eşliğinde Ilıcak Yalısı'ndan attırdı. Yalıdan tartaklanarak çıkartılan Nazlı Ilıcak, "Bu olaydan sonra Türkiye'nin bir hukuk devleti olduğuna inanmıyorum." dedi. Üstelik, gecekondu insanlarının bile evlerinden kendisi gibi feci bir şekilde atılmadığını da ekledi.

Ne diyelim? İdrak meselesi...

www.partizanarsiv.net

TC ordusunda asker olmak...

PTT kanalı ile elimize ulaşan TC.'nin ordusunda askerlik yapan bir erin gözlemlerini anlattığı yazısını konunun güncelliğinden ötürü okuyucularımıza aynen sunuyoruz.

Anneler, babalar genç çocuklarını askere yollamak istemezler. Çünkü askerliğin ne demek olduğunu çok iyi bilirler. Babalarımız kendileri de bu devlete askerlik yapmışlardı ve çaresizliklerinden bilinçsizliklerinden "ne yaparsın ki emir kuluyuz" demekle yetinmişlerdi. "Alınyazısı" deyip bugüne kadar hiçbir mücadelede bulunmamışlardır. Toplumdaki yanlış değerlere onlar da sahiptirler. Derler ki "Devletin kanunları vardır, vatana hizmet zorunludur, hem de askerlikten kaçılmaz." Hatta toplumda askerliğini yapmayanı erkekten saymazlar. Ve bu yüzden kız da vermezler, hiç kimseyle evlenemez. Askerliğini yapmayanın toplumda yeri kalmamıştır. Askerliğini yapmayanın yaşamasının değeri ve anlamı yoktur. Gelenekler ve töreler böyle buyurmuştur. Bu düşünce düzenin devamını idame ettirebilmek için ve sürekliliğini sağlayabilmek için sıradanlaştırdığı bir tabudur. Ama toplumumuz ve ailelerimiz bu gerçekliği görmezlikten gelip, "15 ay dediğin nedir ki, gelip geçer, bizler iki yıl, beş yıl, on yıl askerlik yaptık, pem başkaları da askerlik yapmıyor mu?" diyerek kendilerini aldatmaya çalışırlar.

Askerliği üç boyutta ele alabiliriz: **Birincisi,** insanların gördüğü görünüşte göze hitap eden şekliyledir. **İkincisi,** askerlerin bizzat yaşayışları, üretimleridir. **Üçüncüsü** ise (en önemli, belirleyici halka) askerlere yaptırılanların altında yatan gerçekliklerin, görünürde olmayan ama askerliğin gerçek yüzünü ve gerçek anlamıyla özünü teşkilini belirler. Tabi ki bu da beraberinde, bunlara karşı ne yapabiliriz ve bu sorunu nasıl çözebiliriz, sorusuna cevap aramaya ve çözüme itecektir.

Bize göründüğü şekliyle askerlik, caddede yürüyen bir eri düşlersek, düzgün ütülü, haki yeşil giysiler içinde, başında kepi, ayağında cilası parlayan siyah botları olan 20 yaşında genç insan akla getirir. Ve erlerin barındığı binalar ise, tertemiz yerler, pırıl pırıl boyalı binaların bahçesinde yemyeşil ağaçlar, çimlik alanlarda açılmış gonca güller ve gonca güller içinde su taşan havuzlarıyla cennetten bir köşe gibi, insanı kendisine çeken, doğanın en güzel yerleri görünümündedirler. Bu yapay güzelliğin önemi çok büyüktür. Dışarıdan baktığımızda, ilk yargıya varmamızda etken olan göze hitap şeklidir. Dış güzelliğe bu denli önem verilmesinin nedeni, gerçek özünü oluşturan çirkinlikleri, pisliklerini, aşağılıklarını örtmektir.

Görünüşte varolan güzellikleri yaratanlar, ortaya getirenler, şekillendirenler bizzat köle olarak çalıştırılan erlerdir. Erler burada hamal ve köledir. Sadece kendilerine verilen görevi yapmakla yükümlü, sorumlu olan ve verilen emir her ne olursa olsun, hatta ve hatta bedeli ne olursa olsun, yerine getirilmede kullanılan birer piyondurlar. Düşünebilen insan gerektiğinde olumsuzluklara, yanlışlıklara hayır diyebilen ve isyan edebilendir. Öyleyse neden erler bugüne kadar hiç isyan etmediler?

Erlerin piyon durumuna getirilmesi ilk üç aylık eğitimle sağlanıyor. Bu üç aylık eğitimi kaba hatlarıyla, pek fazla detaylandırmadan, yani erlerin o andaki durumları ve ruh halleri derinlemesine inilmeden başlangıcından sonuna kadar şöyle ifade edebiliriz.

Gençler gittikleri birliklerde teslim alınır alınmaz, kendilerine asker elbiseleri giydirilir. Giysiler kırçıllıdır, bir çuvaldan farksızdır. Kayıt vb. gibi işlemleri bitip, giysileri giydiğin andan itibaren artık bir asker olmanın ilk adımını tamamlamışsınıdır. Hemen ikinci gün erlere göz açtırılmadan, karanlıkta yataktan kaldırılır, mıntıka temizliği yaptırılır. Günün aydınlanmasıyla beraber, el yüz yıkatılmadan, sabah içilmeyecek derecede iğrenç olan çorba erlerin önüne konur. Zaten çorbanın içilmesine izin verilmeden de erler masalardan kaldırılırlar. İçtimadan sonra eğitime başlanır. 45'er dakikalık eğitimde, 15 dakika ara dinlenme molası verilir. Bu, çay ve ihtiyaçları giderme molasıdır.

Ama tuvaletlerden ve sudan da pek sağlıklı yararlanamazsın. İçeri girdin mi "son sayı üç" derler ve hemen tekme-tokatlarla başlarlar kurs erlerini tuvaletlerden çıkarmaya. İşin en ilginç yanı bunları yapan da bizzat üç aylık eğitimden geçmiş olan, kadro er, onbaşı ve çavuşlardır. Ara dinlenmelerde erlere satılan çaylar, aynı çaydan 6-7 defa demledikleri sararmış sudur. Hem de içmek mecburidir. Ve erler içmek zorunda oldukları bu çayları yüklü bir parayla satın alırlar. 15'er dakikalık aralardan da kimi zaman hiç yararlanılamaz. Erbaşlar ve kadro erleri ya kendileri oturup, kurs erlerini ayakta bekletirler, ya da otorur oturmaz acemi erleri kaldırıp eğitime başlarlar. Tabi ki onlara da başkaları emir veriyor.

Herşeydeki kötülük öğle ve akşam yemeklerine de yansımış. Yemekler çok kötü ve sağlıklılığı kuşkulu. Yeterince uyku uyunamıyor. Musluklardan oluk oluk akan sulardan yararlanılamıyor. Yaz-kış, yağmur-çamur demeden, üzerindeki eğitim elbiselerini bütün askerlik süresince giyen er, bu giysiyi üç aylık eğitim süresince hiç yıkama fırsatı bulamıyor. Ancak ara izinde eve gittiğinde yıkayabiliyor. Sadece giysisini mi yıkayamıyor? Hayır aynı zamanda 15 günde bir olan banyodan da yararlanılamıyor. Banyoya giren erler, çoğu kez ya sabunlu, ya hiç su dökmeden, ya da sadece ıslanarak çıkıyorlar. Banyo yapabilenler çok az.

Akşamları yatakta yatmadan önce Kemalizm dersleri çalıştırılıyor. Zaten yeterince yorgun ve argın olan erler iyiden iyiye çılgına dönüyorlar. Fakat onların umurunda mı? Onlar için önemli olan Kemalizmle kafaların yıkanmasıdır. Böylesi bir yorgunlukla erlere hiç göz açtırılmıyor, itiraz edenler çok ağır şekilde cezalandırılıyor. Cezalandırma yöntemi tekme, tokat ve bol küfürdür. Bu baskılarla erlerin bütün ihtiyaçları kısıtlanıyor. Eğitim de ta başından beri, isteğe bağlı ve eğitici değildir. Aksine mecburi, zoraki yapılması zorunlu tutulan yaptırımlardır. Bunun için gerekli maddi, manevi, psikolojik bütün imkanların kullanılmasının yanısıra kanunlarla da pekiştirilmiştir. Askerlerin en ufak bir hak arayışı söz konusu değildir. Üst ve amirlerin erlere istediğini yapabilme serbestisi kanun ve nizamlarla tam olarak güvence altına alınmıştır. Şöyleki bir erin davranışını, üst istediği şekilde kendince yorumlayıp, eri mahkemeye verip cezalandıracağı gibi, mahkemeye vermeden de istediği gibi cezalandırma yetkisine sahiptir. Bütün bu yapılanlara karşın erin kendisini savunması söz konusu değildir. Ve böyle bir talebi de yoktur. Çünkü en ufak bir hak arayışında başına nelerin gelebileceğinin bilincindedir.

Eğitim sürecindeki yaptırımlara dayanamayarak intihar edenler ve hatta yoğun işkencelere dayanamayarak ölenler bile oluyordu. Bayılmaları ise kayda almaya gerek yoktur. Bütün bunlar yıllardır doğal gösterilmeye çalışılıyor. Ölenlere tekme ve tokat atılıyor. Bizzat kafalarına kurşun sıkarak öldürdüklerine de çok basit ve sıradan gerekçelerle açıklama yapıyorlar "Eğitim zaiyatı." Eğitim zaiyatının sorgusu ve hesabı da olmazdı.

Erler namus, şan, şeref adı altında,şan ve şereflerine saldıran bu devletin tam tamına 460 gün, namussuzluğunun, şerefsizliğinin, bekçiliğini yapmaktadırlar. "Bu devlet hepimizin devletidir" diyorlar. Bu devlet bizim devletimiz değil. Bu devletin ve düzenin ordusu da bizim ordumuz değil. Ne bu kanunlar bizim kanunlarımız, ne de bu parlamento bizim parlamentomuzdur. Bu ordu; zenginlerin koruyucusu, ayakta tutan direği, onu yıkmaya çalışan bütün unsurlara karşı duran, koruyan, bekçiliğini yapan, "ordu"dur. Bu orduyu oluşturanların % 98'i emekçi halkımızın 20 yaşındaki genç çocuklarıdır. Yirmi yaşındaki bu gençlere, en verimli çağlarında, düşüncelerinin olgunlaştığı, şekillendiği, meyve vermeye başladığı, önüne geleceğe dair hedefler koyduğu bir dönemde askere alınıyor, eğtimiden geçirilip beyinleri yıkanıyor düzenin birer kölesi haline getiriliyor.

Keza TC'nin askeri yapısına benzer bir örnek teşkil etmelerinden dolayı, öğrenci yurtları, çocuk ıslah ve bakım evleri, çocukların yatılı kaldıkları okulları, saymak hiç de yanlış olmaz. Buralarda asıl hedeflenen askerdeki gibi insanları baskıdan, işkeceden, cezalandırmalardan, korkan, haksızlıkları görse de ses çıkarmayan hale getirmektir. Ya da öğrenci yurtlarının yüksek duvarlarla tel örgülerle çevrilmesi, talimatnameler, yönetmelikler, öyleki öğrencilerin giriş-çıkış saatlerinin dahi müdürlükçe belirlenmesi, kapılardaki kimlik kontrolleri, anonslar, yasaklar, cezalandırmalar ve daha bir sürü yaptırımın amacı gençliği robotlaştırmak, düzenin uşağı bir duruma getirmektir. Bunların neye hizmet ettiğini buralarda nasıl bir gençlik yetiştirilmek istendiğini, nelerin hedeflendiğini hepimiz yaşadıklarımızla biliyoruz. Düzenin bütün çirkinlikleri artık ortadadır, gizleyecek hiçbir maskesi kalmamıştır. Açıktır artık, kompradorların vampir dişleriyle biz emekçilerin kanlarını emdiği. Türk'ün-Türk'e, Kürt'ün-Kürt'e kıyımı, yani kardeşin kardeşe kıyımı. Önemli olan ve dikkat etmemiz gereken bir başka nokta da, ezilenlerin ve sömürülenlerin, ezen ve sömürenler tarafından birbirlerine kırdırılmalarıdır. Bu yine bizlerin bizlere karşı piyon olarak kullanılışımızdır.

Fabrikadaki komprador patrona karşı olan direnişi; ordudaki bir başka fabrika işçisinin oğlu, yoksul köylülerin genç çocukları olan erler, baskı kullanarak kırarlar. Köydeki yoksul köylünün ağaya karşı isyanını, ordudaki bir başka yoksul köylünün genç oğlu, fabrikadaki işçilerin genç çocukları, kanlı bir şekilde bastırırlar. "Ben askerdeyken grevdeki, direnişteki kardeşimi ezerim, yarın kardeşim askere gittiğinde benim grevimi, direnişimi emirlerle, ezer." Ordudaki emekçi halkların genç çocukları emekçilerin isyanını kendileri hep zor kullanarak bastırmışlardır. Hem de kana bulayarak. Fabrikadaki grevi kana bulayarak, köydeki isyanı kana bulayarak, kendisinden insanların, ezilenlerin, sömürülenlerin kanlısı olarak. Yoksul köylünün kendisini köleleştiren ağaya karşı isyanı haklı bir isyandır. Fabrikadaki işçinin emeğinin karşılığını almak için fabrikada başlattığı grev haklı bir grevdir. Ve yaşamını sürdürebilmek için emekçilerin ezenlerden emeğinin karşılığını almak istemesi haklı bir taleptir. Oysa ordu burada haksızın ordusu olduğundan, haklı olanın kanlısı olmuştur.

Bütün bunlara dur demenin zamanı gelmiştir, geçiyor da. Vaktidir artık bu düzenin komprador patron-ağalarının zulmüne dur demenin. Vaktidir artık, ezilenlerin ve sömürülenlerin ezilenlere ve sömürülenlere kırdırılmasına dur demenin.

Hayır artık sadece "dur"da demeyeceğiz. Başımızda bizleri yönetenleri, bizi bize kırdıranları ortadan kaldırmanın zamanıdır. Bu zaman gelmiş ve geçiyorda. Artık ağızlarımızda bir tek sloganımız var. Nerde olursak olalım, nöbette, eğitimde, tatbikatta veya askeri şubelerdeki çağrıya gitmiş olsak dahi, yeterki suratlarına tükürelim. Kompradorların kendilerini korumamız için bize verdiği ve bize doğrulttuğu silahın namlusunu, yeterki kompradora çevirelim. Yarıfeodal yarı-sömürge sisteme yönelelim. Ve bu sistemi yıkmak için silahlarımızın namlularını bu düzene çevirelim ve artık bu düzenin paslanmış ağır aksak dönen çarkına dur diyelim.

Bu düzenin ordusunda bir er isek, kolordusunda, tugayında, alayında, tümeninde, taburunda, karakolunda isek, "İNSANIM" diyor isek, insanlığın yaşamının idamesinden yana isek, bulunduğumuz yerde silahlarımızı alarak, TC'nin saflarından firar edip, ülkemizde bir güç olan Proletarya Partisi önderliğindeki HALK ORDUSU saflarında birleşelim. Çünkü Halk Ordusu tamamen gönüllüğe dayanan (karşı devrimcilerin, komprador patron-ağaların ve dünya emperyalizminin, faşizmin, feodalizmin ve her türlü gericiliğin haricinde) kimseye zor kullanmayan, nihai hedefi ise sınıfsız bir toplum olan komünizmi kurmak için son tahlilde partiyi, orduyu, sınıfları ve devleti ortadan kaldırmayı amaç edinen, ezilen halklardan ve uluslardan yana, onları gerçek kurtuluşa götürecek olan, ülkemizdeki çeşitli milliyetlerden emekçi halkımızın silahlı güçüdür.

Öyleyse bize düşen de kendi ordumuzda savaşmaktır. Onun Dersim'deki, Kürdistan'daki, Karadeniz'deki, Toroslar'daki mücadelesini yükseltmektir.

TC ordusu içinde toplu halde firarlar son günlerde başgöstermiş ve gelinen aşamada firarlar, artık gizlenemez bir hal almıştır. 1991 yılı genel seçimler öncesi düzen partilerinin en etkili propagandası askerliğin ömrünü kısaltma yönünde idi. DYP'nin gençlere vaadi 12 aydı. SHP'nin gençlere vaadi ise aşamalı olarak iki aya indirmekti. Seçimlerden sonra başa gelen DYP ve iktidar ortağı SHP bu sözlerini yerine getirmediler. Askerliği sadece üç ay düşürerek 15 ay yaptılar. Böylece düzen partilerinin bu yalanı da kendisini somutladı. 15 ay askerliğin bu sistemde uzun sürmesinin mümkünü yoktu. Nitekim süreç bunu gösterdi. Askerlik dedikleri şekliyle düşmediği gibi, 15 ayla da kalmadı. Aynı iktidar ortakları 15 aya 4 ay daha ekleyerek 19 aya yükselttiler. Kuşkusuz bu 19 ayla da kalmayacak. Daha da yükselecek, hatta yükselen mücadele karşısında askere alınanlar bir daha terhis edilmeyecekler. Ve bu özellikle yaklaşan yerel seçimler ve bu seçimlerin PKK tarafından da referanduma dönüştürme çabalarının esas olmasa da, bir sonucu olarak TC'nin Mart'a kadar seçim işini bitirme! niyetinin ürünü olarak hayata geçmiştir. Bu da düzenin son çırpınışlarının göstergesidir.

Günümüzde askerlerin firar etmesinin en büyük nedeni, gelişen ve büyüyen sınıf mücadelesi ve ulusal kurtuluş mücadelesidir. Bu durum askerlik dönemi gelen gençleri TC ordusuna değil de, Halk Ordusuna ve Kürt ulusal mücadelesine katılması yönünde gelişim izlemiştir. Büyük bir kısmının da askere gitmemesinde ve asker kaçağı olmasında rol oynamıştır. Yine gelişen sınfsal ve ulusal kurtuluş mücadelesi TC ordusu içindeki çelişkileri iyiden iyiye derinleştirmiştir. Bu da ordu içinde birbirine olan güvensizliği had safhaya vardırmıştır. Nitekim birbirlerinin ayağını kaydırmalarda artış olmuştur. Bundan subaylar ve generaller de nasibini almıştır. Eşref Bitlis, Edip Cansever vb. buna güzel örnektirler.

Basında ve televizyonlarda askeri firarların nedeni sadece askerliğin geçici(!) olarak 19 aya yükseltilmesine, terhislerin durdurulmasına bağlanmakta ve de kamuoyu bu yönlü olarak bilgilendirilmekte. Elbette bunun etkisi vardır. Fakat sadece buna bağlamak yanlıştır. Orada esas olan, ordu içindeki çelişkilerin had safhaya varması, insanların istemeyerek, zoraki askerlik yapmalarından kaynaklanmaktadır. Bu sistem içinde ölüme gönderilen bu insanlarda hiç kuşkusuz en doğru yol olarak firarı seçmişlerdir.

Yine firar eden askerlerin TKP/ML-TİKKO, PKK ve Dev-Sol bayraklarını askeri bölgeyi çerçeveleyen tellere asması, bu da askerlerin belli bilince ulaştıklarını, faşist baskıların onları politikleştirdiğini ve beyaz ordudan kopup devrim mücadelesine katılma sürecini hızlandırdığını göstermiştir. Günümüzde firarlar tek tek bireyler veya küçük gruplar halinde gerçekleşmektedir. Yarın daha büyük örgütlülükler halinde düzenin ordusundan kopmalar olacaktır. Hakkari'de 40 komandonun firarı bunun habercisidir. Halk Savaşı gelikşip büyüdükçe, katılmalar bölükler, taburlar ve alaylar düzeyinde olacaktır.

Akşamları yatakta yatmadan önce Kemalizm dersleri çalıştırılıyor. Zaten yeterince yorgun ve argın olan erler iyiden iyiye çılgına dönüyorlar. Fakat onların umurunda mı?

Onlar için önemli olan Kemalizmle kafaların yıkanmasıdır. Böylesi bir yorgunlukla erlere hiç göz açtırılmıyor, itiraz edenler çok ağır şekilde cezalandırılıyor. Cezalandırma yöntemi tekme, tokat ve bol küfürdür. Bu baskılarla erlerin bütün ihtiyaçları kısıtlanıyor. Eğitim de ta başından beri, isteğe bağlı ve eğitici değildir. Aksine mecburi, zoraki yapılması zorunlu tutulan yaptırımlardır.

www.partizanarsiv.net

Kavganın Güncesi

V.İ. LENİN

V.I. LENIN

Lenin 22 Nisan 1870'de Rusya'da Avrupa-Asya sınırını oluşturan Volga Nehri kenarındaki (yeni adı Ulyanosk olan) Simbirst'te doğdu. Kültürlü ve aydın bir ailenin altı çocuğundan üçüncüsüydü. Sağlıklı bir aile ortamında yetişen Lenin, henüz beş yaşındayken annesinden okuma-yazmayı ve piyano çalmayı öğrenmişti. Okumaya ve öğrenmeye doymaz bir tutkuyla bağlanması küçük yaşlarda başladı. Lise öğrenimi görürken Latince ve Yunanca'yı öğrenmesi ve okulunu birincilikle bitirmesiyle dikkati çeken birisiydi. Lenin Ateizme yönelik olan düşünceleri, onaltı yaşında değişti ve Marksist oldu. Lenin ve ağabeyi Alexander, okullarının en parlak öğrencileri olarak liseyi aynı şehirde bitirdiler.

Lenin'in ağabeyi Alexander, üniversite öğrencisiyken birkaç arkadaşıyla birlikte Çar II. Alexander'e suikast planlamaktan ötürü yakalanıp 1887'de kurşuna dizildiler. Aynı yıl Kazan Üniversitesi'nde Hukuk eğitimine başlayan Lenin, ağabeyinin, arkadaşlarıyla birlikte kurşuna dizilmesinin ardından patlak veren öğrenci olaylarından ötürü tutuklanarak sürgüne gönderildi.

Daha sonra ailesiyle birlikte Samara'ya yerleşen Lenin, 1889'da Petersburg Hukuk Fakültesi'ne girdi. Kısa bir sürede tüm derslerini üstün bir başarıyla veren Lenin, okuldan 1891'de birincilikle mezun oldu. Mezun olduktan sonra bir süre bir avukatın yanında avukat yardımcısı olarak çalıştı..

1893'de Petersburg'a yerleşen Lenin, buradaki işçilerin örgütlenmesi ve eğitilmesinde aktif olarak çalıştı. Diğer siyasal örgütlerle görüşmelerde bulunarak birlik oluşturmak üzere ilk kez Nisan 1895'de yurtdışına çıktı. Lenin, İsviçre'de Plekhanov ve Axelrod'la yaptığı görüşmelerden birleştiriciliğiyle olumlu sonuçlar aldı. Eylül'de Petersburg'a dönen Lenin, Martov'un da katıldığı 'İşçi Sınıfının Kurtuluşu İçin Mücadele Birliği' adında bir örgüt kurdu. Ancak bu örgüt Aralık 1895'de ağır bir darbe aldı. Lenin, diğer arkadaşlarıyla birlikte tutuklandı ve sürgüne gönderildi.

Uç yıl süren sürgün dönem inde, yazdığı yazılarla mücadeleyi yöneten Lenin, Petersburg'dan tanıdığı yoldaşı Nadejda Krupskaya ile 1898'de sürgünde evlendi. 1900'de serbest kalan Lenin, aynı yıl Avrupa'ya gitti. Yurtdışında yayımlanmaya başlanan RSDİP (Rus Sosyal Demokrat İşçi Partisi)nin yayın organı **Iskra**'da yazı kurulu üyesi oldu. Ve Lenin adını ilk kez Iskra'da kullandı.

Parti içinde süren iki çizgi mücadelesinde, Menşeviklerin, çoğunluğu ele geçirmesi üzerine azınlıkta kalan Lenin, diğer Bolşeviklerle birlikte Iskra'dan ayrılarak **İleri** adlı gazeteyi çıkardı. Lenin, uzun süren mücadeleler sonunda RSDİP içinde Bolşeviklerin hakimiyetini yeniden sağladı.

Kasım 1905'de Petersburg'a dönen Lenin, bir süre sonra Finlandiya'ya geçerek kaçak yaşadı. 1907'de tekrar Almanya'ya geçen Lenin, Ocak 1902'de Prag'da toplanan RSDİP'nin 6. Kongresi'nde Menşevikleri partiden atma kararı alındı. 1912 Mayıs'ında ise, yine Lenin'in önderliğinde yasal Bolşevik gazetesi olan **Pravda** yayın hayatına başladı.

1914'de Prag'dan İsviçre'nin Zürich kentine giderek, 1917 Mart'ına kadar orada kaldı. Rusya'daki yoksulluk ve sefalet giderek derinleşmiş, halk muhalefeti ona paralel olarak yaygınlaşmış ve kitleselleşmişti. 1917 Şubat Devrimi'nin ardından Çar tahttan çekilmiş, yeni bir hükümet kurulmuştu. Ancak, halk muhalefeti giderek yayılıyordu. 1905 yenilgisinde gerçekleştirilmeyen İşçi ve Köylülerin Devrimci Demokratik iktidarı'nın, İşçi ve Asker Sovyetleri'nin kurulmasını Lenin, "Bütün İktidar Sovyetler'e" sloganıyla Sosyalist Devrim'e çıkarmak istiyordu. Ancak iç muhalefetin karşı tavırları bunu engelleyince Lenin ülkesine döndü.

İsviçre'den mühürlü bir vagonla Finlandiya'ya geçti. 3 Nisan 1917'de Petersburg'a giren Lenin, burada bir süre kaldıktan sonra yeniden Finlandiya'ya geçti. Ve 7 Ekim'e kadar orada kaldı. Tekrar Rusya'ya döndüğünde parti kadrolarını, son darbeyi indirmeye ve bunun hazırlığını yapmaya zorla ikna edebilen Lenin, 17 Ekim 1917'de Sosyalist Devrim'in gerçekleştirilmesine önderlik etti.

Devrimden sonra üç yıl süren iç savaşlar ve emperyalist kuşatma ve saldırıyla uğraşan Lenin, öte yandan III. Enternasyonal'i (Komintern) örgütledi. 30 Ağustos 1918'de bir suikast girdişiminde zehirli kurşunlarla yara alan Lenin, mücadeleye ara vermedi. Sosyalizmin inşaası ve dünyanın diğer devrimcilerine tecrübeleriyle öncülük etmesi için de çok çalışan Lenin, 24 Ocak 1924'de geçirdiği bir beyin kanaması sonucu öldü.

Marksizm'e yaptığı katkıları ve önderlik ettiği 1917 Ekim Sosyalist Devrim'i deneyimiyle dünya işçi sınıfına ve tüm ezilen halklara kurtuluş güzergahı göstererek ölümsüzleşti. Sınıf mücadeleleri tarihinin en müstesna beş kişisinden biri olarak Lenin, yaptığı siyasal tahliller ve önderlik ettiği Ekim Devrimi ile sosyalist toplumun inşa edilmesi deneyimleriyle engin bir tecrübe deryası ve yol gösterici öğretmen olarak Lenin, tüm proleter mücadelelerde **dünya proletaryasının ve ezilen halkların öğretmeni Lenin** olarak yaşıyor, savaşıyor.

İlk Kurşun ve Mustafa SUPHİ

Mustafa Suphi 1883'te Giresun'da doğdu. İstanbul'da Hukuk eğitimi gördükten sonra, Paris'e giderek Siyasal Bilimler dalında yüksek eğitimini tamamladı, Ülkesine döndükten sonra 1912'de İttihat ve Terakki'den uzaklaşarak, Türkçülük eğilimiyle öne çıkan Milli Meşrutiyet Fırkası'nın gazetesi olan **İfham**'ın yazışleri müdürlüğünü yaptı.

Mustafa Suphi'yi kendileri için bir tehlike olarak gören dönemin iktidarı, 1913'te Mahmut Şevket Paşa'ın öldürülmesini bahane ederek Mustafa Suphi'yi de tutuklayarak Sinop Kalesi'ne gönderdiler. Buradan bazı arkadaşlarıyla birlikte bir balıkçı teknesiyle Rusya'ya kaçtı. I. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nda Rusya ile Türkiye'nin savaş halinde olmasından ötürü, diğer Türkiye'liler gibi M. Suphi de Rusya'nın içlerine, önce Kaluga'ya, oradan Ural bölgesine sürüldü.

M. Suphi, Rusya'da savaş esiri olduğu dönemde Bolşeviklerle tanıştı. Böylece düşüncelerinde **niteliksel** değişiklikler oldu. O artık bir Bolşevikti. Bolşeviklerle olan ilişkilerini sürdürerek Türkiye'li savaş esirleri arasında yoğun bir propaganda ve örgütlenme faaliyetine koyuldu. 1917 Ekim Devrimi'nden sonra Moskova'ya geçen M. Suphi, burada, Türkiye'li savaş esirlerinden çekirdek bir komünist örgütlülük yaratabilmek için **Yeni Dünya** adlı dergiyi çıkardı.

Sosyalizmin ilk anayurdunda kalıcı kılınması çalışmalarını daha acil bir görev olarak kavrayan M. Suphi, bu faaliyetlerden ötürü Türkiye ve Türkiyelilere yönelik çalışmalarını tali plana almak zorunda kaldı. Kasım 1918'de Moskova'da yapılan Müslüman Komünistler Kongresi'ne katıldı. Bu kongrede kurulan ve Milliyetler İşleri Halk Komiserliği'ne bağlı olan Tüm Rusya Müslüman İşçileri Merkez Komitesi'ne seçildi. Ve bu komiteye bağlı olan Uluslararası Doğu Propaganda Dairesi Türk Seksiyonu başkanlığını üstlendi. Mustafa Suphi 1918 Uluslararası Devrimciler Toplantısı ve Mart 1919'daki III. Enternasyonal'in 1. Kongresi'ne Türkiye delegesi olarak katıldı.

1919 başında Kırım'ın da ele geçirilmesinin ardından SBKP Bölge Komitesi üyesi olarak Kırım'a yollandı. Burada kaldığı kısa süre içinde Türkiye ile olan ilişkilerini de geliştirdi. M. Suphi, Denikin'in kuşatmasını yararak Odesa'ya çekildi. Bir süre sonra yeni bir görevle Türkistan'a gönderildi. Buradaki çalışmalarıyla Türklerden oluşan bir Kızılordu birliği oluşturdu. Çin'den Anadolu'ya kadar, Türk bölgelerinde propaganda faaliyeti yürütmek üzere Beynelmilel Şark Tebligat Şurası'nı kurarak başına geçti.

1920'de Azerbeycan'da Sovyet iktidarının kurulmasından sonra hareketin merkezini başkent Bakü'ye taşıyan M. Suphi, yeniden düzenli olarak çıkarmaya başladığı Yeni Dünya dergisini, çeşitli yayınları ve propagandacılar yetiştirerek Türkiye'ye yolladı. Özellikle Doğu Karadeniz bölgesinde yoğun bir propaganda ve örgütlenme faaliyeti örgütledi.

1920'de yapılan Şark Milletleri Kurultayı/ Kongresi'ne katıldıktan sonra, 10 Eylül 1920'de Bakü'de toplanan 74 delegeyle, Türkiye Komünist Partisi (TKP)'nin Kuruluş Kongresi yapıldı. Bu kongreden bir süre sonra Mustafa Kemal'le yapılan mektuplaşmalar sonucu M. Suphi, Ethem Nejat ve çok sayıda TKP'li Türkiye'ye geçmeye karar verdi.

Kars'tan Türkiye'ye giriş yapan M. Suphi ve yoldaşları, sahte bir resmi törenle karşılandılar. Ancak, bundan sonra provokasyonlar birbirini izledi. Erzurum'da kışkırtılan halk tarafından şehre sokulmayan TKP'liler, -Kemalistlerin ikiyüzlülüğünü farketmiş olacaklar ki- Batum üzerinden tekrar Bakü'ye dönmek üzere Trabzon'a yöneldiler. Trabzon'da da aynı provokasyonla karşılaşan M. Suphi ve yoldaşları, bir balıkçı takasına binerek Karadeniz'e açıldılar. Kemalist faşist diktatörlüğün kiralık katilleri, onları Karadeniz açıklarında yakaladılar. Daha önceden silahsızlandırılmış olan Mustafa Suphi ve 14 yoldaşını 28-29 Ocak 1921 gecesi bıçak, kurşun ve süngülerle delik deşik ederek Karadeniz'in karanlık sularına attılar.

M. Suphi ve 14 yoldaşını katletmekle çeşitli ulus ve milliyetlerden Türkiye halkının kurtuluş mücadelesini bitirdiklerini sanan faşist TC. diktatörlüğü; bu yanılgısının cevabını giderek daha sert bir biçimde alıyor. Tıpkı Karadeniz dalgaları gibi sert, duraksız ve aralıksız.

Kent varoşlarında Aşılamayan dağın adı: Manuel DEMİR

Manuel Demir, Ermeni milliyetine mensup bir ailenin çocuğu olarak 1962'de Kayseri'de doğdu. Manuel henüz küçükken ailesi İstanbul'a göçetti. Ailesinin yoksul koşullarında büyüyen Manuel, milli zulmün de ağırlığını omuzlarında taşıyarak büyüdü.

İstanbul Semerciyan Ermeni Lisesi'nde öğrenciyken MLM ve onun Türkiye kolu olan İbrahim Kaypakkaya'nın siyasi düşüncelerini öğrendi. Okuldayken öğrenci gençliğin siyasal faaliyetleri içinde yeraldı. Okuldan sonra illegal faaliyete geçip profesyonel mücadele içinde yeraldı.

1980 Askeri Faşist Cuntası'nın baskı ve saldırılarının yoğun olduğu dönemde 1981'de yakalanarak işkencelerden geçirildi. İşkencelerdeki kararlı ve inançlı tavriyla zaferin yoğun hazzını tattı. Tutuklanarak hapsedilen Manuel, içerdeki yoğun baskı ve kişiliksizleştirme/kimliksizleştirme saldırılarına karşı da ön saflarda militan mücadele verdi. 1986'da zindandan kurtulunca tereddütsüz bir biçimde öncünün mücadele saflarına katıldı.

Samimiyeti, alçakgönüllülüğü, dürüstlüğü ve kararlılığıyla; çalışkan, disiplinli ve özverili yapısıyla komünist yaşama örnek bir kişiylik olan Manuel Demir, Türkiye proletaryasının öncü kurmayının İstanbul il Sekreteri oldu. İdeolojik sağlamlığı ve devrimci yaratıcılığıyla zor koşullarda başarının adı olan Manuel Demir, Kandıra baskını sonrasında işkenceci infaz timlerince 24 Ocak 1988'de yakalandığı evde işkene edildikten sonra, yine aynı gün sokağa çıkarıp kurluşlayarak ölümsüzleştirdiler.

O'nu katledenler, O'nu yenemediler. O'nu katledenler, O'nun komünist inanç ve direnci karşısında yenildiler, ezildiler. O'nu katledenler, O'nu ölümsüzleştirdiler. O, yüreğinde beslediği ve şimdi şaha kalkmış olan dağ sevdasında yaşıyor, yaşayacak, yaşatılacaktır. Anısı onurumuzdur, gururla taşıyacağız.

Enternasyonal proletaryanın şehitlerini anıyoruz

Ali Haydar YILDIZ

Türkiye proletaryasının öncü kurmayı, Ocak ayının son haftasını "Parti ve Devrim Şehitlerini Anma Haftası" olarak tesbit etmişti. Öncü'nün bu tarihi kararı almasına yol açan neden; uluslararası proletarya ve Türkiye proletaryasının ölümsüz neferlerinin Ocak ayında şehit olmalarıdır. Ocak ayı, enternasyonal proletaryanın ve çeşitli milliyetlerden Türkiye proletaryası açısından önemli şehitlerin verildiği kara bir aydır.

Sınıf bilinçli Türkiye proletaryası için Ocak ayı, uluslararası proletaryanın kayıpları yanında, kendi kayıpları açısından da acılarla dolu bir aydır. M. Suphi ve 14 yoldaşının katledilişinden onyıllar sonra niteliksel bir gelişmeyle yeniden oluşturulan proletarya partisinin kurucu kadroları 24 Ocak 1973'te Vartinik baskın yemişti. İbrahim Kaypakkaya yaralanmış, O'nun can yoldaşı Ali Haydar Yıldız şehit düşmüştü.

Proletarya partisinin kuruluşunda aktif olarak çalışan ve ilk kadın şehidi olan Meral Yakar'da 22 Ocak 1973'te yaralı iken işkencede katledilmişti. Yine öncünün önder komutanlarından olan değerli komutan Atilla Özkan 18 Ocak 1976'da Zeytinburnu'ndaki çatışmada katledilmişti. Kandıra baskınından sonra komünist devrimcilere yönelik kudurgan saldırılarda katledilen Metin Kaya'da Ocak ayında şehit edilen komünistlerdendi.

24 Ocak 1993'te Dersim'de şehit düşen enternasyonal komünist devrimci Barbara Anna Kistler ve Zeki Peker, Erkan Fener, Ali Demirdağ, Aleksan Yalçın ile Ali Ekber Batasul'ların dışında pekçok devrimci Ocak ayında şehit düştüler.

Enternasyonal proletaryanın şehitlerinin önemi ve ülkemiz sınıf mücadelesindeki devrim şehitlerinin Ocak ayında yoğunluk kazanmalarından ötürü, proletarya partisi, bu ayın öneminden hareketle Ocak ayını "Parti ve Devrim Şehitlerini Anma ayı" olarak adlandırma kararı aldı. Yüzlerce şehidin tek tek anılmasının zorluklarından hareketle bu karara varılması; şehitleri anmayı bir ayla sınırlamak anlamında yorumlanmamalı, anlaşılmamalıdır. Biliyoruz ki, şehitlerimizi anmak, onların bıraktığı bayrağı, yine aynı aşkla, aynı sevda uğruna, aynı inançla, aynı hedefe taşımaktır. Şehitlerimiz onurumuzdur. Ocak ayında tüm devrim şehitlerini saygıyla anarken, O'nların uğruna can verdikleri sınıf kavgasını zafere dek sürdüreceğimizi bir kez daha yineliyoruz.

www.partizanarsiv.net

Evlilik ve akraba ilişkisi

Yaşadığımız toplumda kafa ve gönül birliğine dayanmayan çoğu evliliğin akrabalık ilişkisi de ona paralel olarak olumsuz olmakta ve bu da taraflara mutsuzluğun karesini yaşatmaktadır.

Geleneksel ya da burjuva değer yargılarıyla bezenmiş bir evlilikte en belirgin olumsuzluklardan birisi de tarafların birbirlerinin ailelerine, akrabalarına takındığı tavırda kendini göstermektedir. Yapılan evlilik eşleri ya da yakın çevresini bütünleştirme, birleştirme yerine herkesi kendi tarafının bağnaz savunucusu durumuna getirmektedir.

Her ne kadar nikah defterine iyi ve kötü günlerde birlikte olacaklarına dair imza atsalar da, ta baştan birbirleri ve akraba çevreleri için "el kızı", "el oğlu" anlayışı hakimdir. Bu da eşlerin ve ailelerinin birbirlerine yabancı kalmalarının, güvenmemelerinin maddi zeminini oluşturur. Bu daha çok feodal anlayışın bir yansımasıdır. El kızını almama, ya da el oğluna varmama için çoğu kez akraba evliliği yapılır. Bunda hem mülkiyetin yabancılara gitmemesi düşüncesi var, hem de kendi kanından olan birinin kadrini bileceği ya da karşıdakini üzmeyeceği düşüncesi var. Tabiki sonuçta akraba evliliği hiç de zevahiri kurtarmıyor. Sakat çocuk doğurma riski bir yana, özel mülkiyetin, feodal değer yargılarının olduğu toplumsal ilişkide her türlü olumsuzluğun ortaya çıkması da kaçınılmaz oluyor. Amca kızı, ya da dayı oğlu vb. vb. olması sorunu çözmüyor. Sorun ancak kafa ve gönül birliği temeline dayanan, yaşamı birlikte üreten sağlıklı bir kişilik üzerine oturtulduğu zaman çözümlenir. Yoksa senin anan benim babam, senin malın benim malım kavgası evden eksik olmaz, olmuyorda. Sürekli geleneksel kaynana gelin ya da gelin görümce geçimsizliği veya damat tarafı kız tarafı çelişkisi az ya da çok kendini hissettirir. Damat ya da enişte, kız tarafına ilgili davransa hemen "hanım köylü" ya da kılıbık damgasını yer. Erkek tarafı bundan pek hoşnut kalmaz. Kız da kendi ailesine ilgili davranılmadığı için erkek tarafından soğur. Akraba ilişkilerindeki sorunlar zaten sağlıklı bir zemine oturmayan evliliği, yer bitirir. Bu durum sıradan evliliklerde yoğun bir şekilde yaşanır.

Feodal üretim ilişkilerinin çözülmesi her ne kadar büyük aile yapısını parçalasada aile, anne, baba ve çocuklardan oluşsa da artık her evlenen çoğunlukla ayrı ev açmaya çalışsa da bu tür sorunlar yine de yaşanmaktadır. Özellikle yaşlı anababalara bakma sorunu eşler arasında sürekli huzursuzluğa neden olmaktadır. Oysa bu sorumluluk kardeşler arasında adil bir şekilde paylaşılmalıdır. Birincisi anne-babanın verdiği emeğe saygı açısından böyle olmalı, ikincisi kişilerin kendileri de yarın muhtaç duruma düştüklerinde kendi evlatlarından ilgi bekleme hakları olabilsin. Ama bu sorumluluk da mekanik bir şekilde kavranmamalıdır. Üç yıl bendeyse, üç yılda sende kalmalı, mutlaklığı getirilmeden olanaklar da göz önüne alınarak sorumluluk yüklenmelidir. Özellikle profesyonel devrimci çalışmada bulunanlar koşulları gereği bu sorumluluğu yeterince yüklenemedikleri zaman hoş görüyle karşılanmalıdır. Çünkü onlar sadece kendi anne ve babası için değil, insanların gelecek kaygısı ya da yaşlılık veya sahipsizlik korkusu duymayacakları bir düzenin yaratılması uğruna savaşmaktadırlar.

Yukarda sözünü ettiğimiz sorunlar sıradan evliliklerde oldukça yoğun yaşanmaktadır. Bizim sözünü etmek istediğimiz kendisine ilerici, demokrat hatta devrimciyim diye misyon biçenlerin de bu olumsuzlukları belli ölçüde, bazen de ağır bir biçimde yaşamasıdır.

Bu tür olumsuzlukları asgari düzeye indirgemek için her şeyden önce **Birincisi,** kafa ve gönül birlikteliğine dayanan bir evlilik ya da beraber yaşamaya özen gösterilmelidir. Başlangıçta bazı nedenlerden dolayı böyle olmasının şartları olmamış olsa bile süreç içerisinde böyle bir ilişki yaratma noktasında karşılıklı çaba gösterilmelidir. **Ikincisi,** soruna senin ailem, benim ailem diye kan bağı anlayışıyla değil, haklı ya da haksız, olumlu ya da olumsuz olanlar -yanlar- olarak bakılmalıdır. Olumluluklara birlikte sahip çıkılırken, olumsuzluklara da birlikte karşı çıkılabilmelidir. **Üçüncüsü** ilişkilerde adil davranılmalıdır. Ben ne kadar kendi ailemle ilişki kurup onlarla belirli bir düzey tutturmak istiyorsam, karşımdakinin de aynı düzeyde hakkı ve istemi olacağı gerçeğini gönül rahatlığıyla kabul etmem gerekir diye düşünmelidir. **Dördüncüsü,** eğer eşimi seviyorsam ve onun insanlarla ilişkisine saygı duyuyorsam bunu onun çevresine niye yansıtmayayım diye kişiler kendini sorgulamalıdırlar. **Beşincisi,** yaşamı, mücadeleyi ortak göğüsleyen eşler için artık, senin çevren, benim çevrem değil bizim çevremiz anlayışı içselleştirilmelidir. Bu tabiki bu mekanik bir şekilde kavranılmamalıdır. Birinin hoşlandığı ya da iyi ilişki kurduğunda diğeri aynı oranda kişilik yapısı gereği hoşlanmayabilir. Ama bu uç noktada olmamalıdır. Zira insan ilişkilerine yaklaşımda bir anlayış birliği varsa -ki bu yaşamı MLM temelde yorumlamayla ilgilidir- bu uç yaklaşım gündeme gelmez, gelmemelidir de. **Altıncısı,** yaşamı, mücadeleyi akraba-aile ilişkilerine göre değil, tam tersi çevre ilişkilerimizi mücadelenin ihtiyaçlarına göre yönlendirme anlayışı içinde olunursa bu ilişkiler ayak bağı olmaktan, insanı bunaltmaktan uzaklaşır ve daha verimli hale gelir.

Bu sorunun kavranması özellikle işçi-emekçi kadınlar açısından önem arz etmektedir. Zira evlilik ya da akraba ilişkileri yaşamın önemli bir kısmını işgal etmekte, onları tek düze ve sorunlarla dolu bir yaşama hapsetmektedir. Bu da onların sosyal gelişmesi önünde engel teşkil etmektedir. Bu sorunlarla MLM kavrayışı temelinde başa çıkarsak -ki çıkmamamız için bir engel yoktur- evlilik, birlikte yaşama ya da aile ilişkileri ayak bağı olmaktan çıkar ve hatta mücadeleye katkıda bulunabilir. Bu iki nedenden ötürü önemlidir. Birincisi, hepimizin şu ya da bu ölçüde aile-akraba çevresi vardır. Ve bu çevrenin büyük bir kısmı halkın ezilen kesimini oluşturmaktadır. Onları kazanma diye bir sorunumuz vardır. İkincisi, yarınki toplumun nüvelerini bugünden oluşturamazsak yarına umut nasıl oluşacaktır? Yarın da aynı sorunlar, aynı bencillikler yaşanacaksa bugünkü çaba niye diye karamsarlığa düşebilir insanlar. Sorunu idealize etmeden, bu burjuva-feodal değer yargılarının kuşatılmışlığı altında bazı eksikliklerin de olabileceğini kabullenerek ama önümüze hedef koyarak o hedefe ulaşmaya çalışmalıyız. Zira unutmamalıyız ki **SORUNLAR KAÇARAK DEĞİL, ANCAK AŞARAK ÇÖZÜMLENEBİLİR.**

Teşhirciliği meslek edinen devletin, kendisi teşhir oluyor

3 Ocak 1994'te Artvin/Borçka'da devlet güçleriyle giriştiği çarpışmada yaralı yakalandıktan sonra kurşunlanarak infaz edilen TİKKO gerillası Nilüfer Atav ibret-i alem olsun diye, halka çıplak olarak teşhir edilmiştir. Cenazeyi almaya giden Nilüfer Atav'ın ailesi ve Yeni Demokratik Kadın Derneği üyeleri, halkın bu olaya çok büyük tepki gösterdiğini gözlemlediler. "Genç bir kızı böyle teşhir etmenin aşağılık bir durum olduğunu ve insanlık onurunu zedelediğini" söyleyen çevre halkı, devletten iyice soğumuş durumdalar. Devlet, gerilla kadını çıplak teşhir ederek kendi acizliğini ve değersizliğini bir kez daha kanıtlamıştır. Köylüler ölü olarak buldukları Nilüfer Atav'ın cenazesine sahip çıkarak O'nu yıkayıp kefenledikten sonra, ailesine verilmek üzere devlete teslim etmişlerdir. Gerilladan çok memnun olduklarını söyleyen çevre halkı "Onlar bize yardımcı oluyorlar, bizimle birçok şeyi tartışıp konuşuyorlar. Yoksul evlerden yiyecek almamaya oldukça özen gösteriyorlardı." diyerek sempatilerini dile getirmişlerdir.

Halkın mutluluğu, onuru ve özgürlüğü için yaşamlarını seve seve veren herkes, insanlığın yarattığı en büyük değerdir. Ve bu değerler dünya döndükçe halkın yüreğinde saygıyla yer edineceklerdir.

Yeni Demokratik Kadın Derneği

Yürekli bir ananın çağrısı

MGK'nın, erlerin terhis sürelerinin 3 ay uzatılacağı yolundaki açıklamalarından sonra askerler ve asker aileleri arasında oldukça büyük bir huzursuzluk baş gösterdi.

Son birkaç gündür. Özgür Gündem ve Aydınlık gazetesinde -diğer burjuva gazeteler bilinçli olarak es geçseler de- konuyla ilgili şu haberler verilmektedir. Denizli 11. Tugayda 60 asker çarşı izninden dönmeyerek firar etmiştir... İstanbul Hastal'da 3 er firar etti, 3 er de intihar girişiminde bulundu. Ankara Etimesgut'taki birliklerden ve Ankara Merkez Komutanlığı'ndan 70 er firar etti. Best FM'in haberine göre 10.000 aile Genel Kurmay'a protesto telgrafı çekti vb. vb.

Anne Yüksel Altunç oğlunun terhisine 28 gün kala sürenin yeniden 3 ay uzatılmasına tepki göstererek kararın geri alınması noktasında asker ailelerine çağrıda bulundu. Ertelemenin hukuk dışı olduğunu öne süren anne Altunç "ANAP döneminde Körfez krizi bahane edilerek askerlik uzatılmıştı, şimdi Kürt halkına karşı askerlerden savaşmalarını istiyorlar. Bizim Kürt halkıyla bir sorunumuz yok" diye isyanını dile getirmektedir.

Ki bunlar basına yansıyan tepkilerin sadece bir kısmıdır. Basına yansımayan ya da henüz tepkiye dönüşmeyen yüreklerde birikmiş yığınla öfke vardır. İşte bu yüzden patron ağa devleti ya da emperyalist efendileri onca silah-gerecine, onca maddi gücüne, onca teknolojisine rağmen stratejik olarak güçsüzdürler. Çünkü haksız konumdadır. Şairin dediği gibi; Tankınız ne güçlü ne güçlü/yüz insanı ezer geçer/ama bir kusuru var ki/insan ister başına. Artık asker, ben ne adına, kimin için savaşıyorum? Kimin için ölüyorum ya da öldürdüğüm kimdir? Sorusunu soruyor. Bu sorular sorulmaya başlandığı, öfke örgütlü bir şekilde tepkiye dönüştüğü an sömürücüler için tehlike çanı çalmaya başlamış demektir. Artık gün 24 saat basını, yayını, uşak medya aracılığı ile "asayiş berkemaldir", "bu yıl terörün sonunu getireceğiz", "ülkesinin birliği-bütünlüğü!! için ölmeye hazır binlerce gencimiz vardır" demagojisi sökmeyecektir. Yaşamın kendi gerçeği hükmünü sürdürecektir.

Özel timleri, koruculari, kelle avcıları, ihbarcıları ile işin üstesinden gelemeyen devlet, şimdi de çareyi- özünde çaresizliği- askerlik süresini uzatmakta arıyor. Halk arasında sürenin sadece üç ay uzatılmasına olan inanç oldukça zayıftır. Bunun süresiz uzatma anlamına geldiğini düşünüyor. Özellikle olağanüstü durumların, olağanüstü hali artık otomatiğe bağlanmış gibi her dört ayda, bir dönem uzatılarak olağan bir hal almıştır. Terhislerin de üç ay sonra bir üç ay daha uzatılmayacağının hiç bir garantisi yoktur. İşte asker ve asker ailelerini de tedirginleştiren devletin bu gerçeğidir.

Askere gitmeyin, ya da askere oğul yollamayın çağrısı hergün biraz daha yakıcı bir talep haline gelmektedir. Zira Tansu Çiller'in Kürdistan Sendromu, "94'de terör bitecek" histerisi daha çok cana, daha çok kana mal olacaktır. On yıldır bitirilemeyen "terör" nasıl bir yılda bitecek o da ayrı bir demagoji. Çiller "terörün" bitirilmesi için askerliğin uzatıldığını savunurken, Savunma Bakanı Gölhan 32. Gün'de M. Ali Birand'ın sorusuna "son günlerde komşularımız tehlikeli olmaya başladı. Vatanımızı savunmak için başka çaremiz yok." demek zorunda kalıyor. Oysa o tehlike dün de vardı, sömürü sistemi olduğu müddetçe yarın da olacaktır. Şurası açık bir gerçektir ki savaşın uzadığı her gün devletin aleyhine işlemektedir. Devlet maddi ve manevi olarak korkunç bir erozyona uğramaktadır. Onca zorluk ve onca çabayla yetiştirdikleri oğullarının sömürücülerin çıkarı için haksız bir savaşta ölmemesi ya da öldürmemesi için emekçi analar her zamankinden daha fazla direngen olmalı ve daha fazla mücadele etmelidirler. Ayrıca sorun salt Kürdistan'a asker yollamama şeklinde değil, bu haksız ve halka karşı oluşturulan orduya asker yollamamak ya da askere gitmeme anlayışında olunmalıdır. Halkın yeri halk ordusu olmalıdır. Tabiki bu görev salt anaların değil, haksız savaşla acı çeken, yediden yetmişe herkesin, hepimizin görevidir.

Spartaküslerin ruhu dünya halklarını sarıyor

Bundan 75 yıl önce 15 Ocak 1919'da Alman faşizmi tarafından katledilen Rosa Lüksemburg ve Karl Liebknect'in Berlin'deki anma törenine 80 binden fazla insan katıldı. Burjuvazinin unuttırmaya çalıştığı ama asla başaramadığı sosyalist önderler gün geçtikçe daha çok dünya halklarının ilgisini çekmekte ve sahiplenme duygusu her geçen gün biraz daha çoğalmaktadır. Sosyalist ülkelerdeki geri dönüşün şokunu yavaş yavaş atlatan işçi emekçi kesimi, yaşadığı yoğun sömürü, talan ve çürümüşlüğün nedenini sorgulamakta, sosyalizme yönelmektedir. Artık dünya halkları daha çok Marks, Engels, Lenin, Stalin ve Mao Zedung'u tartışır olmuştur. 80 bin kişinin anmaya katılması, Stutgart'da iki hafta sürecek olan Rosa Lüksemburg günleri bunun ufak bir göstergesidir.

O Rosa ki, yaşamını enternasyonalist bir ruh ile dünya halklarına adamıştı. Polonya'da dünyaya gelen Rosa, ilk gençlik yıllarından itibaren sosyalist harekette yer aldı. Politik nedenlerle ülkesini terkeden Rosa Avrupa'nın çeşitli yerlerinde aktif olarak mücadele yürüttü, sürgüne uğradı ve zindanlarda yattı. Paris'te, "İşçi Davası" gazetesinin önde gelen yazarlarından oldu. Almanya'da "Yeni Çağ" dergisinin teorik öncülüğünü yaptı. Birinci Dünya Savaşı patladığında arkadaşlarıyla birlikte Alman Sosyal Demokrat Partisi'ne (SDP) cepheden savaş açtı. Savaş ödenekleri için olumsuz oy kullandı. "Emperyalist savaş, iç savaşa dönüştürün" çağrısı yaptı. "Asıl düşman içimizdedir", "Halkların kıyımına son" diyerek durup dinlenmeden kitle gösterileri düzenleyip grevleri örgütledi. Sosyalist geçinen SDP'nin sosyal-şoven yüzünü açığa çıkardı ve onların karşısında Spartaküsler grubunu oluşturdu.

İki komünist lider, faşist Alman devleti tarafından 75 yıl önce hunharca katledildi.

O, haksız savaşlara can bedeli karşı çıkarken yine haklı savaşların yılmaz savunucusu ve yürütücüsü oldu. Öldürülmeden önce yazdığı son makalede "Varım, var olacağım, var olacağım" diyen Rosa'nın sesine bugün milyonlarca işçi-emekçi eşlik ediyor ve bu zulüm-sömürü düzenine karşı diyorki "Vardık, varız, var olacağız!"

Lenin'in dediği gibi "Rosa bir kartaldı ve kartal kalacaktır" sözü yaşam tarafından her geçen gün bir kez daha kanıtlanıyor. Gün, sosyalist önderlere-sosyalist değerlere sahip çıkma günüdür. Gün, kavgada nefer olma günüdür. Haydi saflara!

www.partizanarsiv.net

Çinli revizyonistlerden Mao'yu karalama kampanyasına katkı

Haber Merkezi- Uluslararası komünist hareketin 5. öğretmeni Mao Zedung'un 100. doğum yıldönümü, emperyalistlerden sonra, Çinli revizyonistler tarafından da karalama kampanyasına dönüştürüldü.

Tianenman Meydanı'nda toplanan, parti üyelerinden ve halk kitlelerinden oluşmuş 10 bin kişilik kitleye hitaben bir konuşma yapan Çin Devlet Başkanı Jiang Zemin, halkın Başkan Mao'ya duyduğu saygıyı fazla incitmemeye çalışarak, Mao ile revizyonist Deng Siaoping arasında köprü kurmak istedi. "Yoldaş Siaoping" diyordu Zemin, "Marksizm'in temel kuralları ile Çin'in gerçeklerini çok başarılı bir şekilde birleştirdi. Ayrıca Mao'nun öğretilerini benimseyerek gelişmesine yolaçtı."

Zemin, konuşmasında, sosyalizmin kuruluşu sırasında (siz Çin "Komünist" Partisi'nin pazar ekonomisini yerleştirdiği dönem anlayın), ülke gerçeklerinin gözardı edilmediğini büyük bir çabayla anlatmaya çalıştı.

Deng haini, nedense (!) kutlamalara katılmamıştı. Ama Zemin, onun boşluğunu doldurmaya çalışarak, konuşmasına şöyle devam ediyordu: "Deng, Mao'nun katkılarına öncelik verilmesini isterdi. Mao'nun ileri yaşlarında yaptığı hataların, katkılarını gölgelemesine izin vermezdi." Neydi Mao'nun "hataları"? Revizyonistlerin sözcüsü Zemin'e göre, Mao, 60'lı yıllarda başlayıp 1976'ya kadar sürmüş büyük bir ekonomik gerilemeye ve milyonlarça kişinin ölümüne neden olmuştu. Üstelik Kültür Devrimi'ni yaparak, toplumu yıkıma uğratmıştı. Dünya çapında incelendiğinde, Başkan Mao'nun 100. doğum yıldönümü hakkında iki kampanyanın yürütüldüğü rahatlıkla gözlemlenebilir. Biri, enternasyonal proletaryanın Marksizm-Leninizm-Maoizm bayrağını yükseltme kampanyası; diğeri ise emperyalist/kapitalist güruhun bu bayrağı karalama kampanyaları.

Çinli revizyonistler, hâlâ Mao Zedung'u açıktan açığa reddedemiyorlar. Üstelik ihanetlerini, "Mao'dan esinlenerek" gizlemeye çabalıyorlar.

Çinli revizyonistlerin "kutlamalar"ı ise, kesinlikle, başkan Mao'yu benimseyenlerin kutlamalarına değil, emperyalist/kapitalist güruhun "Mao'nun hareminde kaç kadın vardı?" karalama kampanyalarına daha yakındır.

Zaten Zemin'in çabalarını, bizzat övdüğü hainler boşa çıkardı. Protokol sırasında Jiang Zemin'in yanında kendisinden önce devlet başkanı olan Yang Şankun oturuyordu. Zemin henüz konuşmasının ortasındayken, Şankun salonu terketti. Töreni izleyenler arasında bulunan ünlü revizyonist Çu Lingying ise, "Ruslar Stalin'in doğum yıldönümünü kutlamıyor. Eminim ki, Çinliler de Mao'nun 150. doğum yıldönümünü kutlamayacak." diyerek dişlerini gösteriyordu. Pekin'deki bu resmi kutlamaya katılmayan Deng haini ise, "Halk Gazetesi"nde yayımlanan bir makalesinde şunları yazdı: "Birçok şey için, Mao Zedung'un önerip de yapamadıklarını yapıyoruz; hatalı bir şekilde karşı çıktığı şeyleri yapıyoruz ve kendisinin kötü bir şekilde yaptıklarını düzgün bir şekilde yapıyoruz."

Marksizm-Leninizm-Maoizm bayrağı, Başkan Mao'nun 100. doğum yıldönümünde daha yüksektedir. Bunun bilincinde olan emperyalistler ve revizyonistler vargüçleriyle bu bayrağa saldırıyorlar. Tıpkı kuduz köpeklerin son çırpınışları sırasında saldırdıkları gibi...

Hintli kompradorlar telaşta

Ballarpur Industries'in patronu Vikram Thapar düşünceli

Haber Merkezi- Birçok önde gelen Hintli komprador, yardım çığlıkları atıyor.

30 aylık ekonomik liberizasyon (veya "serbest pazar") politikası, Hindistan gümrük kapılarını, yabancı sermayeye sonuna kadar açmıştı. Bugün,yabancı sermaye, pazarı neredeyse % 90 oranında kontrol altına almış durumda ve Hindistan adeta bir sömürge dönemini yaşıyor.

Kompradorlar, örneğin Japon firması Mitsubishi, ABD firması Procter and Gamble ile anlaşamıyorlar. Yani bu firmalar, doğrudan kendi temsilcileriyle pazara girmek istiyorlar. Böylece Hindistan ekonomisindeki büyük sektörler tamamen ve **doğrudan** emperyalistlerin hakimiyeti altında oluyor.

1993'te, Yeni Delhi, 2.5 milyar dolarlık yabancı yatırımı kabul etti. 1992'den bu yana, yabancı firmalar iç pazara %40 oranında sermaye yatırımı koyabiliyorlardı. Şimdi bu oran % 51'e çıkarıldı ve özel hükümet kararnameleriyle % 100 oranında bile yapılabilecek.

Vikram Thapar, Ballarpur Industries'in idari temsilcisi. Thapar, "Hint şirketleri, bu anlayış yüzünden, yabancı partnerleri tarafından ikinci bir dalavereyle silinip süpürüleceklerdir. Yabancılar; biz yabancılardan kalan artıklar için savaştığımız sürece bize et vereceklerdir." diyor.

'92 Eylül'ünün sonlarına doğru, önde gelen endüstricilerden 12'si, Bombay Oberoi Hotel'de toplanarak, hükümeti etkilemeye çalıştılar. Katılanlar arasında jip fabrikatörleri, lastik, sürat motoru gibi ürünlerin kodamanları göze çarpıyordu. Kodamanlar, Hint endüstrisinin "oynayabileceği bir alan" istiyorlardı. Bu alan "Hint endüstrisinin zayıf kalkanı gözönünde bulundurularak" belirlenmeliydi. Ayrıca, büyük Japon ve İngiliz firmalarıyla rekabet edebilmek için modernizasyon süreci gerekiyordu ve hükümet kendilerine bu süreyi tanımıyordu.

Gerçekte, bu kompradorların hepsi, Thapar'ın sözettiği duruma düşmekten oldukça rahatsız olmuşlardı. Yani, emperyalistlerden kalan artıkları kapmak ve etle ödüllendirilmek için daha fazla çaba sarfetmeleri gerekiyordu.

Bütün bunlar, insanı "Acaba Hindistan tekrar sömürgeleşmeye doğru mu gidiyor?" diye düşündürüyor. Örneğin Coca Cola, Hindistan'ın önde gelen alkolsüz içki şirketlerinden Parle'yi satın aldı bile.

Gitmek de zor, kalmak da...

Haber Merkezi- Kasım ayının sonlarına doğru, El Fetih Şahinler kanadı liderinin tutuklanmasıyla, İsrail askerleri ile Filistinliler arasındaki çatışmalar üst boyuta sıçradı. Çıkan çatışmalarda, 65 Filistinli yaralandı.

İşgal altındaki topraklarda bulunan Filistin mülteci kampları, İsrail askerlerinin sürekli baskınlarına uğramış. El Fetih'in Şahinler kanadı lideri Salih Mansur yakalanmıştı. Mansur önderliğindeki kanat, İsrail askerleri işgali altındaki topraklardan çekilene kadar silahlı mücadeleyi sürdüreceklerini açıklamıştı. Bunun üzerine Gazze, Cibaliye, Şatti, Magazi ve Refah'ta bulunan mülteci kamplarını basan İsrail askerleri, taşlar ve molotof kokteylleriyle karşılandılar. İşte çatışmaların alevlenmesi böyle başladı.

İsrail Başbakanı Rabin, sürekli "anlaşmanın yürürlüğe girmesinin birkaç hafta ertelenebileceği"nden bahsediyordu. Gerçekten de, Rabin kaygılanmakta haklıydı. İsrail askerlerinin acımasız operasyonlarıyla eritilmeye çalışılan Filistinliler Arafat'ın göz boyayan anlaşmasının ne kadar gerçekle uyuştuğunu görmüşlerdi. Ve silahlı Filistinli gerillaların resimleri boy boy gazeteleri süslemeye başlamıştı.

ABD Dışişleri bakanı Warren Christopher, sözde barış anlaşmasını nasıl tezgahladıysa, bu "anlaşma"yı aynı şekilde sürdürmek için de biraz çaba göstermek zorunda kaldı. Sırasıyla İsrail (Kudüs), Suriye (Şam), Ürdün (Amman), her ne hikmetse yeniden İsrail, Tunus (FKÖ merkezi) turu yaparak, olayların silahlı mücadele boyutuna sıçramasını engellemeye çalıştı.

13 Aralık. Bu tarih 13 Eylül'de Washington'da imzalanan Arafat-Rabin anlaşmasının bir gereği olarak, İsrail askerlerinin Gazze Şeridi ile Batı Şeria'nın Eriha kentinden çekileceği tarih. Ancak, İsrail Dışişleri Bakanı Peres, 10 Aralık'da ordu radyosundan yaptığı bir konuşmada ülkesinin "güvenlik konusunda ödün vermeyeceğini" söyledi. Ertesi gün Arafat ile Rabin Mısır'ın başkenti Kahire'de buluştular. Ancak liderler anlaşamadılar (!). Bu yüzden de İsrail askerlerinin çekilme işlemlerinin ertelenmesine karar verdiler.

İsrail Başbakanı Rabin, anlaşmazlığın, sınırlar ve Eriha'nın yüzölçümü gibi konulardan kaynaklandığını açıkladı. Rabin'e göre, ekonomik sorunlarda anlaşmazlık yoktu. Ama güvenlik sorunlarında durum tam tersiydi.

Kahire'deki toplantıdan sonra Bakanlar Kurulu'nu bilgilendiren Rabin, korkularını şöyle dile getiriyordu: "FKÖ ile kriz büyük. Kriz, Ürdün ve Mısır sınırlarında geçiş noktaları, ateşkes hatlarının denetimi ve Eriha kentinin büyüklüğü ile ilgilidir."

Çözümsüzlük görüşmeleri Filistinliler ile İsrail askerleri arasındaki çatışmalar eşliğinde sürürken, Ürdün Kralı Hüseyin, Arafat'ı sert bir dille uyardı. 2 Ocak günü Askeri Komuta Konseyi önünde yaptığı konuşmada, Hüseyin "Ona sözlüğünden konfederasyon terimini silmesini söyledim." dedi. "İki taraf arasında belirlenen yükümlülükler gerçek yükümlülükler olmalıdır, havada kalan sözler değil." şeklinde konuşmasına devam eden Hüseyin, "Var olmayan anlaşmalar konusunda sürekli konuşup duramayız. Bu nedenle anlamlı bir yükümlülük altına girmek gerekir, söz yetmez." diyordu. Arafat, Hüseyin'e göre "bedel ödemeksizin", Ürdün-Filistin konfederasyonundan sözediyordu. Sözün özü, Ürdün güdümünde bir özerk devlete razı olursa, işte o zaman Ürdün yapılan pazarlıkta Arafat'ı destekleyebilirdi.

İsyanı haykıran Filistinliler.

Rabin-Arafat anlaşmasıyla, polislik yapan Filistinliler

Ocak ayının başlarında, İsrail ile FKÖ birbirlerini suçlamaya başladılar. Arafat, sanki yeni birşey keşfediyormuş gibi şöyle diyordu: "İsrailliler bizi Güney Afrika'da siyahların yaşadığı **bantustan** benzeri yerlere kapamaya çalışıyor." İsrail Dışişleri Bakanı Peres ise sürekli Arafat'ı yalanlıyordu.

Bütün bu karmaşık trafiğin ortasında, Filistin halkının haklı silahlı mücadelesi filizleniyordu. Bu filiz, çok fazla zamana gerek duymadan güçlenecektir.

PKP vuruyor

Haber Merkezi- Peru Komünist Partisi, Mao'nun 100. doğum yıldönümünde bombalama eylemleri gerçekleştirerek Başkan Mao'yu selamladı. Başkent Lima'da, 36 saat içerisinde 4 bombalama eylemi gerçekleştirilmesi üzerine, Peru Meclisi Şiddet Komisyonu Başkanı Bernales, 93 Temmuz'undan bu yana yapılan saldırıların daha az ama daha iyi planlanmış olduğunu itiraf etti.

Eylemlerini sürdüren PKP militanları, 5 Ocak'ta da Sivil Savunma Ordu Birliği Komutanı Vasquez'i öldürdüler.

www.partizanarsiv.net

Faik Bulut

Kore kuşatması

Eskiden Kore savaşı vardı, şimdi Kore kuşatması. Gerçi bu emperyalist kuşatmanın ağındaki ülke sayısı, kendini "dünyanın efendisi" sanan ABD'nin siyasetlerine göre değişiyor. Sözgelimi şimdiki Küba, Irak, İran Libya ve Haiti de "tecrit" ya da "kuşatma" çemberindeler. Somali ise işgal altında. Buna rağmen çete savaşı ve gerilla taktikleriyle Amerikan emperyalistlerine iyi ders vermiş görünüyorlar. ABD, adı geçen ülkelerde "diktatörlük" olduğunu varsayıp, güya demokrasi ve insan hakları savunucusu kesiliyor. Oysa Haiti'deki son askeri darbenin "bizzat CIA güdümlü ve eğitimli" Haiti ordusu tarafından gerçekleştirildiğini çok kimse bilmez. Darbe öncesinde ülkeyi yöneten sivil liderin dönüp devlet başkanı olmasında ısrar eden Amerikan emperyalistlerinin gerçek niyetleri, demokrasiyi savunmak değildi. Tersine, darbe öncesinde Amerikan çıkarlarına da kafa tutup itiraz eden sivil yönetimin, biraz terbiye edilerek (deyim yerindeyse direnen tırnaklarının sökülüp uslandırılmasından sonra) ülkeye dönmesi sağlanmak isteniyor. Öyle ki, ülkedeki Amerikan çıkarlarına kuzu kuzu "evet' desin.

Biz Kore'ye dönelim. ABD Başkanı Bill Clinton, giderek yükselen bir ses tonuyla, bu sosyalist ülkeyi tehdit etmektedir: "Güney Kore'ye saldırması halinde, Kuzey Kore'yi yerle bir ederiz. Çünkü böyle bir saldırı aynı zamanda Amerika'ya karşı yapılmış sayılacaktır" diye buyurmuş hazret!

Oysa daha önceki aylarda, Güney ve Kuzey Kore arasında ikili görüşmeler sürdürülmüş; asgari bazı uzlaşma noktaları bulunmuştu. Güney Kore adına demeç verip duran Amerikan yetkilileri, "Kuzey Kore'deki nükleer tesislerin uluslararası denetime açık olmasını, Güney ve Kuzey Kore arasında diplomatik temsilciliklerinin kurulmasını şart koşarken; Kuzey Koreliler, Amerikan askeri birliklerinin Kore yarımadasından tümüyle çekilmesinde ısrarlı davranıyorlar." ayrıca da, kendi egemenliklerindeki nükleer tesislerin barışçıl amaçlarla kullanıp işletildiğini belirterek, uluslararası denetimin dayatılmasına itiraz ediyorlar.

ABD'nin amacı, görüşme sonunda uzlaşma değil. Tersine, görüşmeler yoluyla Kuzey Kore'den tavizler koparmak, bu ülkede "sosyalizm" adına ne varsa yıkıma uğratmak, askeri anlamda tırnaklarını sökmek. Kısacası Kuzey Kore'yi, Güney Kore'ye benzeterek kendi sömürge alanı haline getirmek. Bu yüzden de, ABD, kendi denetim ve inisiyatifi dışındaki ikili görüşmelere karşı çıkıyor; görüşmelerde ilerleme kaydedilince, başarıyı bozacak demeçler veriyor, teditler savuruyor.

Amaç bu olunca, Amerikan emperyalistleri, Güney ile Kuzey arasındaki çelişkileri ön plana çıkarmaya çalışıyorlar. Doğu ile Batı Almanya ve Güney ile Kuzey Vietnam arasındaki fiili birleşmelerden olumsuz örnekler sunarak, özellikle Güney Kore'yi bu işten caydırmaya çalışıyorlar. Ayrıca Güney Koreli yetkililere şöyle bir öğüt veriyorlar: "Bakınız, Batı Almanya daha büyük bir ülke olup, Avrupa'nın başına geçebilirdi. Ama Doğu Almanya ile birleşmesi, Batı Almanya'nın gelişim hızını yavaşlatıp ekonomik rekabet gücünü azalttı. Siz de Kuzey ile birleşirseniz, Pasifik bölgesindeki rekabet gücünüz azalır, ekonominiz yıkıma uğrayabilir."

Amerika'nın bu öğüdünü gözönüne alan Güney Koreliler, Kuzey ile görüşmeler sırasında, aşağıdaki şartı ileri sürmeye başladılar: "Katı devletçi sosyalist ekonomi politikanızdan vazgeçin. Piyasa ekonomisine yönelik liberal reformlar (kapitalist anlamda) gerçekleştirin, çoğulcu bir siyasi sisteme geçin." Gerçekte bu şart, Güney Korelilerin şartı değil, Amerikan kapitalizminin şartıdır. Türküyü söyleyen Güney Koreli kapitalist işbirlikçiler olsa da, nağmeyi alanlar ve şarkıyı besteleyenler Beyaz Saray yetkilileridir. Çünkü Amerikan çıkarları demek, Güney Kore çıkarları demektir. Ya da tam tersi. Fakat burada mühür Amerikalıların elinde.

İki tarafın birleşmesine karşı çıkan Beyaz Saray yetkililerinin meselesi, Kore yarımadası olarak kalmıyor; tersine Pasifik bölgesindeki genel ekonomik mücadelenin sadece bir mevzisi olarak algılanıyor. Çünkü Clinton, başkanlık seçimlerinde şu sloganı ortaya atmıştı: "Amerikan dış siyasetini, Amerikan ekonomik çıkarlarının hizmetine sokacağız."

Buradan hareketle Kore yarımadasındaki uygulamaya bakarsak, şunu görürüz: Clinton, "Güney Kore'deki şu ya da bu yöneticinin halk tarafından sevilip popülarite kazanması önemli değildir; önemli olan, popülaritesi olamayan kişinin, popüler ve halkçı gösterilmesidir. Yeter ki, bizim amaçlarımıza hizmet etsin." söyleminden yola çıkarak, ülkedeki bir diktatörü, sivil giyimli halk düşmanı başka biriyle değiştirebiliyorlar. Nitekim yapılan da budur. Aynı noktada, ABD'nin bir yanıltmacası da bulunuyor. Örneğin, "İki Kore arasındaki birleşme, şu anda halkın gündeminde değil, halkın talepleri arasında da sayılmaz. Buna neden önem verelim ki?" deniliyor. Buradan çıkan sonuç, ABD'nin, bölgedeki askeri ve ekonomik tekelini, diğer güçlere bırakmamakta kararlı olduğu yolundaki bir sonuçtur. ABD, bölgedeki ekonomik devlerin (Japonya gibi) kendi denetim alanlarını kapmasından korkarak, iki Kore'nin birleşmesini baltalamaktadır. Çünkü birleşecek bir Kore, önemli ölçüde ABD'ye olan bağımlılığını yitirecektir ve görece Amerikan çekim alanından uzaklaşıp, bölgedeki diğer güçlerin çekim alanına girecektir ya da belli bir yere kadar bağımsız inisiyatifler kazanabilecektir.

Bu nedenlerle, ABD'li yöneticiler, Kuzey Kore'ye karşı sertlik siyaseti gütmekte, bu ülkeyi "tecrit ve kuşatma, hatta savaş yoluyla" teslim almaya gayret etmekteler. Fakat, Amerikan siyasetinin önünde bir takım engeller de yok değil. Sıralarsak; birincisi, Çin'dir. Bu ülkenin Kuzey Kore ile çok yönlü çıkar ilişkileri bulunuyor. Bu yüzden Çin, en azından kendi çıkarları açısından, uluslararası kuruluşlarda "veto" hakkını kullanarak ABD'nin planlarını bozabilir. İkinci olarak, Sovyetik yapının çöküşünden sonra, dünya çapında yükselen "milliyetçilik ve yurtseverlik" dalgasıdır. Bu dalganın Güney ve Kuzey Korelileri etkilememesi düşünülemez. Nitekim iki parçanın birleşmesini isteyen Güney Kore "Milli Birleşme" Partisi'nin seçimlerdeki başarısı, Kore halkının, ABD çıkarlarının isteği aleyhine bir talebi olduğunu gösterir. Üçüncü olarak da, ABD, bütün o ihtişamına rağmen, öteki emperyalist güçler olmadıkça, Kuzey Kore'ye karşı savaş açamayacak kadar zekidir. Irak'a karşı olduğu gibi bir ittifakın Kuzey Kore'ye karşı yapılması da, imkansız değilse de bir hayli zordur.

Kore yarımadasında kriz

Haber Merkezi- '93 Aralık'ının son haftası, Kuzey Koreli ve Amerikalı diplomatlar, Birleşmiş Milletler Genel Merkezi'nin zemin katında gizli bir görüşme yaptılar. 1 saat süren gizli görüşme sonrası, Pyongyang Büyükelçisi Ho Jong, oldukça memnun görünüyordu. Öneriler, Jong'a göre, kesinlik kazanmamıştı ancak anlaşmazlık çözülebilir boyutlardaydı.

Ertesi gün Kuzey Kore Dışişleri Bakanlığı, BM'deki toplantıyı şöyle değerlendiriyordu: "Bu toplantı, bir dizi hatalı sınırlamaları kaldırdı." Washington ise şu açıklamayı yapıyordu: "Kuzey Kore, Uluslararası Atom Enerjisi Ajansı gözlemcilerinin inceleme yapmasına izin verirse, biz de Güney Kore'deki askeri çalışmalarımıza son vermeyi ümit ediyoruz."

Amerikalı emperyalistler, sorunun üzerinde ciddi olarak duruyorlardı. Clinton, kararlı olduklarını göstermek için, sadece Kuzey Kore'nin nükleer silahlarını değil, bunların üretimini ve gizlenmesini de ortadan kaldıracaklarına dair kamuoyunun önünde yemin etti.

HA CIA, HA IAEA

Amerikan Merkezi Haberalma Örgütü (CIA), Bill Clinton'a, Kuzey Kore'deki nükleer silahlara ilişkin olarak bir rapor verdi. Bu rapora göre, Kuzey'in Yongbyon'daki 5 Mega Watt gücündeki nükleer tesislerinde Plütonyum çıkartılıyordu. "Uzmanlara" göre, bu tesislerden şimdiye kadar 12 kg. Plütonyum çıkartılmış ve bu miktarla iki atom bombası yapılabiliyor.

CIA tahminleri, Kuzey Kore'nin ne kadar Plütonyum üretebileceği yönlü olasılıkları içeriyor. Ancak, ABD, bunun net miktarını bilmemenin sıkıntısını yaşıyor. Uluslararası Atom Enerjisi Kurumu (IAEA) raporlarındaki bilgilerle CIA'nınkiler o kadar birbirine benziyor ki, ABD Dışişleri Bakanlığı bu tahminleri "ikna edici" bulmadı. Çünkü IAEA'nın Kuzey Kore'deki Plütonyum örneklerini inceleyen raporları, CIA'nınkilerden daha ayrıntılıydı. Bütün bu açıklamalar, iki örgütün kimin çıkarlarına hizmet ettiğini yeterince gösterdi.

GALİ'NİN "ÇÖZÜM" TURU

ABD; Kuzey Kore'yi bir Haiti veya bir Somali gibi değerlendirmiyor. Kuzey, 9 nükleer tesisinden 7'sini açıkladığı halde, diğer 2'sini açıklamamakta ısrarlı. Bu anlamda daha dişliye benziyor.

Gerici medya, ise, sürekli savaş senaryoları yazmakla meşgul. New York Times'a göre, Kuzey Kore'nin 1995'te tamamlayacağı bir nükleer tesis, daha büyük çaplı bomba yapımına hizmet edecek. AA'nın haberine göre, "adı açıklanmayan bir yetkili", "atın ahırdan kaçtığını söyledi." Böylece, Japonya'nın da nükleer silah üretimine geçmesi mümkün. Hatta ABD, Kuzey Kore

Çin'in Birleşmiş Milletler Temsilcisi, Kuzey Kore'ye ambargo kararının dondurulmasını istiyor.

tarafından askeri güç kullanmaya zorlanıyor ve eğer Kuzey bombalanırsa, bu, tüm Kore yarımadasını savaş alanına çevrirecek.

Bütün bu senaryolar eşliğinde, BM Genel Sekreteri Butros Gali, Kuzey Kore Devlet Başkanı Kim Il Sung'la 27 Aralık'da görüşme yaptı. Karşılıklı iyi niyet mesajları verilerek, görüşmeler hakkında "çok olumluydu" denildi. Gali, daha sonra Çin'e geçti. Burada da Çin Dışişleri Bakanı Qian Qichen ile görüştü. Bütün bu ziyaretlerin amacı, ABD emperyalistlerine karşı birleşen Kuzey Kore ve Çin kapitalistlerinin ittifakını kırmaktı. Çin Güvenlik Konseyi, Kuzey Kore'ye ekonomik yaptırım kararını dondurmak niyetindeydi. Çin BM yaptırımlarının kabul edilmemesi için Kuzey'e baskı yapıyordu.

Gali'nin bu "çözüm" turu, çözümsüzlükle sonuçlandı. Kısa bir zaman sonra, BM'nin [illegible] Sung ve Qichen tarafından reddedildiği ortaya çıktı.

ABD'DEN GÖVDE GÖSTERİSİ

Kuzey, Ocak ayının ilk haftası içind ABD ve Güney Kore uçaklarının kend lerine karşı bir savaş tatbikatı gerçek leştirdiğini açıklayınca, işin boyutu d değişti. Savaş uçaklarının bir kısmını Japonya'daki üslerden kalkması is şimdiye kadar pek sesini çıkarmaya Japonya'nın olayı ciddi olarak ele ald ğının bir göstergesiydi. Kuzey'in resm haber ajansı KCNA, ABD ve Güne Kore'yi "Ölçülü davranmaya ve sava tatbikatının muhtemel sonuçlarını i düşünmeye" çağırdı.

Kuzey ve Güney, ABD, Japonya v Çin, pazarlarını genişletmek istiyorla iş, kapitalistlerin it dalaşı ile sonuçlana cağa benziyor. Kore yarımadasını fela kete uğratacak bir savaş olasılığı is pek uzak görünmüyor.

www.partizanarsiv.net

Meksika'da köylü isyanı

1 Ocak 1994 tarihi, Meksika köylülerinin sadece yeni yıla girdiği bir tarih olmadı. San Cristobal de las Casas kasabasında, askeri elbiseli ve silahlı 300 civarında köylü, bir yürüyüş düzenlediler. Kasabada yürüyüş yapan köylülerin lideri, Kuzey Amerika Serbest Ticaret Anlaşması'nın (NAFTA), Meksika hükümeti tarafından haince imzalandığını, bu anlaşmanın yürürlüğe gireceği bu gün, Chiapas'ın ihmal ve imha edilen Kızılderili halkının Meksika hükümetine savaş açtığını duyurdu. Sonra, silahlı köylüler resmi binalara yöneldiler. Binaların bürokrasi gibi küflü ve ağır olan ahşap kapıları kırılıyor, bilgisayarlar parçalanıyor, diğer eşyalar pencerelerden aşağıya fırlatılıyordu. Son olarak, binalar tutuşturuldu.

İsyan yayılıyordu. Ocosingo, Altomirano ve Las Margaritas kasabaları, birkaç saat içerisinde kimisi nakineli tüfekli, kimisi av tüfekli ve hatta kimisi oyuncak tabancalı köylüler tarafından işgal edilmeye başlanmıştı bile. Yüzlerce gerilla, bu kasabalardaki hükümet binalarının altını üstüne getirdiler ve bölge polisini kaçmak zorunda bıraktılar.

Chiapas eyaletinin San Cristobal de las Casas kasabasından kıvılcımlanan Meksika köylüsünün isyanı Ocosingo, Altomirano, Las Margaritas ve Chanal kasabalarını kısa zamanda kavurarak, özelde faşist Meksika rejimini, dünya çapında da sermaye cephesini oldukça aşırttı. Evet! Meksika köylüsü sadece yeni yıla girmiyor, yeni yılla beraber üzerlerine bir karabasan gibi indirilmeye çalışılan Kuzey Amerika Serbest Ticaret Anlaşması'nı (NAFTA) silahlı bir isyanla karşılıyordu. 2 binden fazla gerilla Chiapas'ın yüksek bölgelerinde bulunan 6 kasabayı işgal etmişlerdi bile. Bu kasabalar Meksika'nın en yoksul bölgeleri oma özelliğini taşıyorlardı. Gerillalar, işgal ettikleri bölgelerdeki devlet görevlilerini tutukladılar. Faşist Meksika ordusu harekete geçtiğinde, 4 gün süren çağun çatışmalar yaşandı. Bu çatışmalarda100'ün üzerinde insan öldü.

Bu köylü kasırgası, Meksika topraklarının 80 yıldır şahit olduğu en geniş ayaklanmaydı. İsyancılar, Devlet Başkanı Carlos Salinas de Gortari'ye oldukça sıkıntılı anlar yaşattılar ve hâlâ yaşatıyorlar. Salinas, NAFTA'nın yürürlüğe girmesiyle birlikte, Meksika'nın bir endustri ülkesi olacağı, ekonominin modernize edileceği vaazlarını veriyor duruyordu. Chiapas ayaklanmasıyla beraber, Salinas şahsında geri Meksika egemen sınıfları bu kalıma hikayelerinin teskin edici ürünün ne kadar kısa olduğunu ketmek zorunda kaldılar. Böylece, onların ABD emperyalistleriyle beraber Meksika'nın engin kırlarında yapacakları yatırım hayalleri de suya düştü.

Kuzey Amerika Serbest Ticaret Anlaşması (NAFTA) ile, geleceği ABD emperyalistlerinin ellerine tamamen bırakılan Meksika köylüsünün isyan etmesi kaçınılmazdı. Köylü ayaklanmasına sahne olan Chiapas eyaleti, zengin bir isyan geleneğine sahipti. Bir gelenek ki Maya'lardan Emiliano Zapata'ya kadar efsane olagelmiş. Şimdiki isyan, son 80 yılın en büyük köylü isyanıdır.

ÇARPITMALAR, ÇARPITMALAR...

Köylü isyanı ve bu isyana neden olan etmenler, olayın başından beri çarpıtılmaya çalışıldı. Herşeyden önce, isyanın "aniden geliştiği" yollu yalanlar ortaya atılmaya başlandı. Gerçi, özellikle ABD emperyalistleri ve işbirlikçi Meksika egemen sınıfları bu kadar etkin ve büyük bir ayaklanmayla karşılaşacaklarını beklemiyorlardı. Ama bu gerçek, hiçbir zaman böyle bir isyanın "aniden ortaya çıktığı" yollu bir yalana malzeme olamazdı ve olamadı da.

İlkin isyanın "ani"den ortaya çıktığı sakızını çiğneyenler, daha sonra yine kendi cephelerindeki "uzmanlar" tarafından çürütüldüler.

Chiapas'taki tarımsal değişimleri inceleyen Stanford Üniversitesi'nden antropolog George Collier şöyle diyordu: "Eyalette yaşayan binlerce yerli, 1992 Ekim'inde San Cristobal'e gelip, İspanyol fatihlerinden olan Diego de Mazariegos'un heykelini yıktığında da, şimdiki ayaklanmaya benzer bir öfke dalgasına kapılmışlardı." Bu itiraf, Meksika Devlet Başkanı de Gortari'yi açıkça yalanlıyordu. Ama de Gortari yine de yalan söylemeye devam etti. Ona göre Zapatacı Ulusal Kurtuluş Ordusu'nun isyanı, aslında bir Kızılderili isyanı değildi. Maya asıllı halkı, aslında şiddete karşıydı.

Meksika egemen sınıfları, isyanı bastırabilmek için, bir yandan gerillaları bir yandan da sivil halkı toplu katliamlara uğratırken, dışarıya karşı uluslararası bir yalan ağı örmeyi de ihmal etmedi. İçişleri Bakanlığı, "Chiapas'taki hemşerilerinden hoşnut değil"di. "Asiler, Guatemala ve El Salvador'da manipüle edilerek, Meksika'ya gönderiliyorlardı." Bakanlık yetkilisi Cantu, başka senaryolar bulmakta da ustaydı. Asilerin lideri Kumandan Marcos yeşil gözlüydü, 4 dil konuşuyordu ve sarışındı. Tabii ki bunlar yabancılara has ırksal özelliklerdi ve tabii ki Kızılderililerin arasından bu zekaya sahip birini bulmak ona göre olanaksızdı(!)

Bütün bu yalanları, bir Zapatista gerillası kesin ve açık bir dille şöyle mahkum ediyordu: "Maya Kızılderililerinin bir kolu olan Tzeltzal Kabilesi mensuplarıyız. Ve on yıldır ormanlarda silahlı eğitim yapıyoruz."

HAKSIZ ŞİDDET VE NEZAKET(!)

Zapatacı Ulusal Kurtuluş Ordusu gerillaları, işgal ettikleri kentlerde dağıttıkları bildirilerde şöyle diyorlardı:"Sonuna kadar, fakat, haklı bir savaş ilan ettik. Hiçbirşeyimiz yok, ama kesinlikle yok! Ne bir çatımız, ne toprağımız, ne sağlık bakımımız, ne eğitimimiz!.."

Gerillaların başarılı işgal eylemlerine karşı geniş mutlemle faşist Meksika ordusunun "faili meçhul" cinayetlerinden bir görünüm.

la gecikmedi. Ülke içi yolcu taşıyan bir minibüs, ordu karakoluna bağlı askerler tarafından kalbura çevrildi. Sonuç:14 insan katledildi. Ocosingo'da, elleri arkadan bağlanmış, kafalarının arkasına birer mermi sıkılarak öldürülmüş 6 isyancının bedeni bulundu.

Gerillaların, ordu tarafından çembere alınmadan hemen önce başarılı bir biçimde dağlara çekilmesi ise, gericileri çok kızdırdı. Faşist Meksika ordusuna bağlı helikopterler ve uçaklar, dağlara bomba ve mermi yağdırdılar. Bu bombardımanların ardından, bölgeye tanklar ve zırhlı personel taşıyıcıları gönderildi. Operasyonlarda, tahmini olarak 12.000 köylü gözaltına alındı. Yüzlerce, binlerce dağ köylüsü, serseri bombaların ve mermilerin kurbanı olmamak için evlerini terketmek zorunda kaldılar. Bu bombalamalar sonrasında 400 köylünün öldüğü tahmin ediliyor.

Bu operasyonlar sırasında, San Cristobal dağ eteklerinden bir arabayla inen yabancı gazetecilere, İçişleri Bakanlığı yetkilisi Eloy Cantu ne kadar üzüldüğünü anlattı. Öyle ya, binlerce köylünün tepesine silahlı-silahsız, genç-yaşlı demeden bomba yağdırmak Bay Cantu'yu pek üzmüyordu. Ama birkaç yabancı gazetecinin bombalamalar sırasında bölgede olmaları onu oldukça çok üzmüştü.

NAFTA DÜŞÜ

ABD yatırım "uzman"ları, Meksika'daki yatırım planlarının isyancılar tarafından çok az etkilendiğini ısrarla belirtiyorlar. Latin Amerika'da yatırım yapan 200 ABD şirketinin temsilcisi Amerikan Konseyi Başkanı Everett Bigs şöyle diyor: "Bu olay açıktır ki talihsizdir. Fakat bunun, Meksika ile NAFTA kanalıyla bağlantı kurmuş ABD'li işadamlarının çıkarlarını fazla etkileyeceğini sanmıyorum. Meksika çomk büyük bir ülke. Bir yerde sıkıntı patlak verdiği zaman diğer yerlere yatırım yapabilirsiniz." Uzmanlar, sadece Chiapas'ta gö-

tinin ekonomik gelişmede asla önde gelen alanlardan olmayacağını da belirtmeden geçemiyorlar. Yani NAFTA hayat bulursa, bu "Meksika köylüsünü refaha götürecek olan" sihirli formülden "asiler" yararlandırılmayacaktır (!)

Daha gerçekçi "uzman"lar ise, bu isyanın "daha fazla huzursuzluğun habercisi olduğu"nu itiraf ediyorlar. Peter Hakim, Inter-American Dialogue Başkanı. Aynı zamanda "think tank" denilen karşıdevrim teorisyenlerinden biri olan Hakim, şöyle diyor: "Suistimal-haksız kazanç, yalıtılma, imha, hoşnutsuzluk... Bütün bunlar, ayaklanmaya daima hayat imkanı verir."

19. sayımızda, **"NAFTA ve Meksika halkına getirdikleri"** başlıklı yazımızda, Meksika'nın ekonomik ve politik durumuna değinmiş ve şu saptamayı yapmıştık: "Şimdi NAFTA anlaşmasıyla, Meksika köylülerinin geleceği ABD pazarlarına bağlanmıştır. Yoksul Meksika köylüsü, kendi ürününün pazarda satılmasını beklerken, ithal besin maddelerine de bağımlı kılınmaktadır. Tıpkı Küba veya Peru köylüsü gibi...Meksika-ABD sınırları boyunca **emek-yoğun** yiyecek üretimi, giysi üretimi, elektrikli eşya üretimi ve meyva ziraati yapılmaktadır... Şimdi Amerikalı işçiler bu anlaşmadan memnun olmadıklarını göstermektedirler. Meksika köylüsünün ise kısa bir süreç içerisinde isyan edeceği şimdiden bellidir."

Bu isyan komünist değil ama anti-feodal, anti-emperyalist bir köylü isyanıdır. Bu bile sermaye cephesini derinden sarsmaktadır.

Latin Amerika'nın yerli halkları, yüzyıllardır süregelen acımasız kolonyalist ve emperyalist sömürüye daima isyan etti. Şimdi ABD emperyalistleri; bu isyanın Brezilya, Venezuela, Brezilya, Arjantin, Nikaragua ve El Salvador'a yayılmasından korkmaktadırlar. Ve bu ülkelerin kırlarında toprak sorunu oldukça NAFTA'lar hep düş olarak kalacaktır.

www.partizanarsiv.net